

ÜRES FÖLD

An abstract, high-contrast black and white illustration of a landscape. The top half is a solid black sky. Below it, a textured, light gray ground slopes down from the right. Several dark, winding, ribbon-like shapes, possibly representing paths or water, meander across the terrain. These dark shapes contain small, light-colored, comma-like or spiral-like details, which could be interpreted as stylized figures or perhaps small animals like snails or worms.

Cs. Szabó Sándor

Cs. Szabó Sándor
Üres föld

kézirat

© Cs. Szabó Sándor, 2019

[https://www.facebook.com/csszabosandor/
szbsndr@gmail.com](https://www.facebook.com/csszabosandor/szbsndr@gmail.com)

Borítóterv © Molnár Máté
- egyedi grafikák, tetoválások, borítótervezés -
kacor.boganacs@gmail.com

Közzétéve a Creative Commons alábbi licence alatt:

Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább!
2.5 Magyarország (CC BY-NC-SA 2.5 HU)

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/hu/legalcode>

I.

MAREN

1. Szoftverfrissítés

Maren félúton járt a barátnője felé, mikor anya felhívta, hogy apa eltűnt az Északi-völgyben.

– Ó, hogy az a...

Félrehúzta a kormányt és megállt az egyik zsurlófa alatt. Némán káromkodott, amíg figyelte, hogyan ülededik le a furgon által felvert por. A Karbon csillaga magasan járt az égen, a Hercegnő sárgás tömege is feltűnt már a láthatáron kéklő hegyek felett. Szép napnak ígérkezett. Legalábbis eddig szép napnak ígérkezett, és most az öreg a maga hülyeségeivel elcseszi az egészet. Maren biztos volt benne, hogy a szokásos történet lesz. Ahogy a szülei egyre idősebbek lettek, úgy váltak egyre rigolyásabbá és aggodalmaskodóbbá. Maren újabban haza sem szerette hozni Laurát, látta a lányon, hogy mennyire feszélyezi az a légkör, ami otthon várta. Pedig ő még a púderes változatot kapta. Az sem volt jobb, amikor meg akarták beszélni. Maren flegmán csak annyit mondott, hogy nem az ő szülei lennének az elsők, akik vénségükre elválnak, legalább lesz pár nyugodt évük a végére. Laura ezen teljesen kiakadt, mármint azon, hogy Maren hogy gondolkodhat így.

Nem megoldhatatlan dolog így gondolkodni, gondolta Maren. Gyakorlás kérdése.

A durva kavicsfűben kitaposott út képe már teljesen kitisztult, a maradék port elvitte a lengedezni kezdő szél. Maren kellenlően elővette a mobilját és összekapcsolta a furgon rádióadójával. Megérintette Laura ikonját.

– Szia – mondta, mikor az ikon zöldes árnyalatúvá vált. – Azt hiszem, a mai napnak annyi.

– Szia – hallotta a lány hangját. Fakónak tűnt és valami sistergett is a háttérben, a semmi közepén soha nem volt jó a vétel, de ma tökéletesen illeszkedett a minősége a hangulatához. – Valami baj van?

– Szerintem nem – sóhajtott Maren. – De anyám épp most hívott, hogy az öreg kiment az Északi-völgybe és hiába próbálja elérni. A szokásos történet, gondolom, szerintem direkt nem csinálja meg azt a rohadt rádiót, hogy a frászt hozza anyámra. Azt sem csodálom, hogy inkább kint marad a földeken, minthogy hazajöjjön időre.

– Most hol vagy? – kérdezte Laura.

– Nagyjából a semmi közepén. A furgon szerint félúton. Még pont elég az eta, hogy hazaérjek, anyám tudja, mikor szóljon utánam.

Persze hazudhatta volna azt is, hogy mindenképpen el kell mennie Lauráékhoz, mert már nem tud visszafordulni, ott kell tankolnia. De Maren szívből utálta a sunyiságot és az öreg amúgy is mindig bekészletezett két kanna etát a plató végébe, biztos, ami biztos. Tuti most is ott van, nem nézte meg indulás előtt.

– Az öcsémet is már berendelte, de egyedül nem akarja kiengedni – tette még hozzá.

– Meg tudom érteni, hogy aggódik – közölte Laura. – Most ott kell lenned. Majd legközelebb.

Ó, hát persze, hogy meg tudod érteni, gondolta Maren. A zsurlókéregből faragott táblaképre nézett, amin az elmúlt két hétben dolgozott. Anya teljesen odavolt érte, pedig a szíves marhaságot bele sem dolgozta, amit pedig annyira akart. A táblaképen Laura arcának profilja futott végig, a kavicsfű virágának motívumaival, messziről pedig úgy nézett ki, mintha egy bonyolult írásjel lett volna, földi arab vagy ilyesmi. Sötét páccal is befuttatta, amitől régiesnek tűnt. Majd legközelebb,

gondolta. Pedig erre a napra volt megírva, hogy ezt a táblaképet oda kell adnia Laurának és megkérnie, hogy költözzenek össze. Csak a „hozzád vagy hozzám” klasszikus kérdését kellett volna lejátszaniuk, mert mindketten szívesebben képzeltek volna el a próbaélést a másiknál.

– Legközelebb – ismételte a lány után. – Akkor indulok vissza és rávarrom apámra az egyik hordozható rádiót, hogy ne tudja elhagyni és ne cseszegessenek a hülyeségeikkel többet.

– Én is szeretlek – mondta Laura.

Hát persze, hogy most rondít bele a dologba anyám, esett le végül Marennek. Felpörgette a motort és kifordult a zsurlófa árnyékából. Hát persze, hogy most. Én voltam hülye, hogy elmondtam neki. Fél, hogy ha egyszer odamegyek és megkérem, nem megyek haza többé.

Megfordította a furgon és a gázra lépett.

– Ezt meg hogy a francba hozta össze?

Maren közelebb hajolt és kinagyította a térképrészletet, amire rávitték az öreg traktorjának jeladójából kapott adatokat. Az Északi-völgyre nem láttak rá rendesen a relétornyok, a következő szezonra tervezték, hogy három új állomással bővítik a hálózatot, főleg, ha Jozef bácsi sógoráék is beszállnak és művelés alá veszik azt a teraszt, amire benyújtották az igénylést. De a jelek hirtelen megszakadása nem lehetett a ritkás hálózat miatt, azon a részen pont tiszta volt minden.

– Nem töröltél bele a fájlba? – nézett az öccsére.

– Hülyének nézel? – kérdezett vissza Loran.

– Ezt ne most tárgyaljuk ki – fordult vissza a képernyő felé Maren. A szülei közötti műsorozás mellett az öccse volt a másik, amiért szívesebben kezdte volna a próbaélés Lauráéknál. Laura öregje sem volt százas, mert ő is ivott, de szerencsére a szelídebb fajta alkesz volt, aki maximum a

poénjai színvonalalaival büntetett és különben is szívesen feküdt ki a végén a szilvafája alatt, ahol nem zavart senkit. Itt meg ha Maren felmenői épp jobb passzban voltak, Lorant biztos elkapta a görcs és addig szórakozott, amíg ki nem idegelt valakit a hülyeségeivel. Ráadásul két éve úgy elkezdett nőni, hogy már magasabb volt Marennél és ki is gyúrta magát rendesen a földeken. Valószínűleg még mindig le tudta volna pofozni, de kétesélyes dolgokba nem szívesen ment bele.

– Oké – mondta végül. – Akkor ide megyünk, az utolsó bejelentkezési helyre. Lehet, hogy bütykölt valamit a traktoron és kinyírta közben a jeladót.

– Csak szólni kellene Cherognak – jegyezte meg sokadszorra anya.

– És mit akarsz neki mondani? – csattant fel Maren. – Hogy az öreg kiment hajnalban és nem ért vissza ebédre? Ezért izzítsák be a polgári védelmet? Lorannal kimegyünk és hazahozzuk, aztán mindenki lenyugszik.

– Legalább a szomszédba átszóllok, hogy lehet, hogy...

– Szóljál – sóhajtotta Maren. Meglegyintette Loran fülét, mert úgy látta, az öccse kissé elbambult.

– Mi van?

– Az van, hogy tankold fel a furgont és dobj be egy szerszámkészletet meg valami kaját mellé.

– És egy elsősegélydobozt! – tette hozzá anya. A rádió mellett állt és a kezét tördelte. A szomszéd alig két órányi autóútra lakott, hasonlóan parázós nő volt, legalább meglesz a napi stresszadag, gondolta Maren. Ha nincs semmi, kell valamit találni.

– Sőt, kettő elsősegélydobozt, Lori fiú – szólt még az öccse után. – Hátha nem találjuk azt, ami már amúgy is a kocsiban van.

Anya leült a rádió elé és nagyot sóhajtott.

– Tegnap rólátok témáztunk – közölte Loran. Épp azon a köves szakaszon zötyögtek, amit hiába takarítottak le folyton, a meredek hegyoldalról mindig rágurult valami. Maren már kitalálta, hogy megpróbál kavicsfüvet telepíteni rá, hátha az megfogja az omladékot, de persze soha nem volt ideje semmire. Más normális út pedig nem vezetett az Északi-völgybe. A legjobb lesz még egy traktort szerezni és állandóra otthagyni, persze előbb az adótornyok jönnek. Aztán ha a Lori gyerek végre talál magának egy nőt, akkor akár át is költözhet a völgybe és onnantól kezdve az se baj, ha teljesen beomlik ez az út.

– Azt a... – Elharapta a végét, hogy ne a nyelvét harapja el, ahogy csak ráfutottak egy nagyobb kőre és a lengéscsillapító nagyot szusszanva tiltakozott a terhelés ellen.

– Szóval rólátok témáztunk – ismételte meg Loran.

– Hallottam elsőre is – mormolta Maren.

– Ja, azt hittem, nem, azért nem válaszolsz.

– Miért, kérdésnek szántad? Az is lehet, hogy nem érdekel, amit mondani akarsz.

– Egy frászt nem érdekel, csak játszod az agyad!

– Nekem legalább van mit.

– Szóval apa szerint Laura túl idős hozzád és nem lesz a dolognak jó vége.

– Túl idős, mi – morogta Maren. Nem most hallotta először és már kezdett elege lenni belőle. – Attól, hogy náluk fordítva van, még nem biztos, hogy úgy a jó. Sőt, elnézve amit újabban művelnek, szinte biztos, hogy nem.

– Én azt mondtam, hogy az a lényeg, hogy szeretitek egymást.

– A pofám leszakad, még te is beleokoskodtál?

– Miért, nem az a lényeg? Kit érdekel, hogy ki mennyi idős, a szerelemnek nem az számít.

– Hagyd abba, komolyan mondom. – Maren beletaposott a fékbe, ahogy a kanyar végén egy nagyobb sziklatömb bukkant fel. Loran majdnem lefejelte a szélvédőt, mert a hülyéje nem szokta bekötni magát. – Na pattanj ki, ezt odébb kell dobnunk! A furgon körül terjengő por a bőrükre tapadt, ahogy kiszálltak és két fémrúddal nekiálltak odébb gördíteni a szikladarabot. Loran a szokásos ujjatlan pólójában jött, izmai dagadtak, mint a fene, de hasznát nem sokat látták. Végül Marennek sikerült átbillentenie a holtpontra a sziklát és az a út melletti vízmosásba zuhant.

– Jó kis darab volt – kente szét a homlokán a portól sötét izzadságot Loran. – Aztán nehogy a nyakunkba essen még egy ilyen vacak. Paráztam közben.

– Nem csodálom – vette a vállára a fémcsövet Maren. – Parázol te mindentől. Na húzzunk tovább!

Azért ő is felnézett a meredek hegyoldalra. Nem szokott ennyi szikla az úton lenni és az időjárás is elég csendes volt mostanában, nem értette, miért kell most ennyi omladékot kerülgetni. Eső sem moshatta ide őket, csontszáraz volt az egész környék.

– Anya szerint is kicsit sok az a húsz év különbség – folytatta az eredeti témát Loran, mikor újra nekiindultak a furgonnal. Maren törődötten felsóhajtott és ujjai elfehéredtek a kormányon. Miért olyan nehéz befognia a száját ennek a hülyének?

– Tizennyolc – morogta végül.

– Az majdnem húsz – vont vállat Loran. – Meg anya szerint az is gyanús, hogy az előző próbaélése olyan hamar véget ért, szerinte van valami gond, ha...

– Na most fogod be végleg! – csattant fel Maren. – Rohadtul nem veled akarom ezt megtagyálni.

– Én csak...

– Mondom kussolsz! Érezd már, hogy hol a határ! A tököm kivan már a hülye...

– Hé!

De már Maren is látta. Ahogy leereszkedtek a hegyoldalról, egy kisebb zsurlóligeten kellett áthajtaniuk, hogy utána rögtön az Északi-völgyben feltört szántó szélére érjenek.

Apa narancssárga traktorja ott feküdt az oldalán valami mély árokban és a csillogó fémtesten sok tucat csecsemő nagyságú báb nyüzsgött.

Maren egy pillanatra megszédült, ahogy az öccse által felkavart haragját nyakon öntötte az adrenalin.

Maren rohant előre, a frissen felszántott barázdákon botladozva. Loran valami miatt lemaradt. Futás közben kiabált is, először észre sem vette magát, csak mikor a furcsa árok szélére ért, akkor tudatosult benne, hogy a saját hangját hallja.

– Apa! – kiáltott még rá a traktorra az árok széléről is.

Zihálást hallott hátulról. Loran torpant meg mellette, kezében egy félméteres csavarkulcsot tartva.

– Apa! Ott vagy? – ordította ő is, a hangja megbicsaklott a végén, mintha még mindig mutálna.

– Az most minek? – kérdezte Maren.

– Utálom ezeket a dögöket – bökött a csavarkulccsal a lassan araszó bábok felé Loran. – Én ugyan hozzájuk nem érek kézzel. Mi a franc történt?

– Mintha beszakadt volna egy bábjáratba a traktor. – Maren a hasadék szélére lépett. A traktor orra a föld alá fúródott, ahogy megnyílt alatta a föld és a soktonnás test belezuhant. Látszott a járat folytatása is, az árnyékban még több báb nyüzsgött, ahogy próbálták kitolni az életüket megzavaró testet a kamráik szomszédságából.

– Ez rohadt nagy járat – jegyezte meg Loran.

– Az – bólintott Maren. Megfordult és óvatosan kapaszkodva elkezdett leereszkedni, hogy átmásszon a traktor testére. – Nem értem, miért nem látta a földradar.

– Hú, de utálok ezeket a dögöket – követte a bátyját Loran. Esetlenül mászott, mert fél kézzel a csavarkulcsot is tartania kellett. Maren megcsóválta a fejét, majd odébb rúgott egy bábót. Az áttetsző, rugalmas test a traktor alá gurult, labdába gömbölyödve, hogy védje magát.

– Apa! – kiáltott a vezetőfülke felé Maren.

– Apa, ott vagy? – ordította Loran is.

Maren odébb rúgott még pár bábót, majd a fülkéhez vezető lépcsőhöz ért, ami most szinte vízszintesen vezetett a sötétített üvegű vezetőálláshoz. Loran közben rávágott az egyik bábra, a nehéz szerszám feltépte a ruganyos bőrt és a zselészerű tömlőszövet szétkenődött a lényen.

– De undorítóak vagytok – jegyezte meg és újra odavágott.

– Hagyd már a francba és gyere! – szólt rá Maren. Loran hátrahagyta az összegömbölyödött bábót és négykézláb a bátyja után mászott a lépcsőn. Maren közben már az ajtóhoz ért. Bekiáltott, de nem jött válasz. Rosszat sejtve ragadta meg a kilincset. A traktor sötét vezetőfülkéjét a paneleken villogó vörös vészjelzések töltötték meg, baljós homályba burkolva az ülésben fekvő alakot.

– Mi van? – hallotta hátulról Loran hangját.

Maren bemászott az apja mellé, az ülés támlájába kapaszkodva. Közel hajolt a borostást, naptól és szélről cserzett archoz.

– Lélegzik! – kiáltotta vissza. – Beverte a fejét. Gyere segíteni!

– Jó!

De Loran arca helyett egy báb dudora bukkant fel a nyitott ajtónyílásban. Maren megcsóválta a fejét. Próbálta kitapogatni a heveder kioldógombját, ami valahogy az eszméletlen test alá került. Végre megtalálta és a hevederek visszafutottak az

ülésbe. Felnézett és épp látta, ahogy Loran nagyot lendítve leüti a traktorról a befelé igyekvő bábót a csavarkulccsal.

– Jól van? – kérdezte aggódva.

– Szerinted? Szedjük ki és utána hozd ide a furgont. Vigyázz a fejére!

Ennyit életem legszebb napjáról, gondolta Maren.

Cherog kis, egyenesszárnnyú repülőgépe akkor szállt el felettük, mikor ráfordultak a Milner-farmhoz vezető bekötőútra. Az öreg Milner ekkora már magához tért, a furgon hátsó ülésén feküdt, Loran mellette kucorgott és a hülyeségeivel fárasztotta.

– Kár volt kihívni a doktort – nyögte apa halkan. – Már teljesen jól vagyok.

– Ja, persze – mormolta Maren. Cherog doktor gépe hosszú fordulóba kezdett a házuk fölött, majd újra utolérte őket és leereszkedett a bekötőúttal párhuzamos leszállópályára. Szinte egyszerre értek a ház mellé. Anya és Jozef bácsi a szomszédból a biztonsági sáv szélén várták őket. Maren leparkolt a doktor gépe mellé és kiszállt a furgonból. Mikor bevágta maga mögött az ajtót, észrevette, hogy mennyire remeg a keze.

– Üdvözöllek, Maren! – köszönt rá a doktor. – Hagyjátok csak ott bent az idősebbik Marent, megnézem ott. Nem beszélt félre az úton?

– Azt mondta, hogy semmi baja és kár volt a doktort hívni – közölte Maren. Laurával már az elején letisztázta, hogy semelyik fiukat nem fogják Marennek hívni, utálta, hogy az öregje nevéen kellett élnie; most sem derült tőle jobb kedvre. – Szóval félrebeszélt rendesen.

Cherog doktor felnevetett, majd rosszállóan ingatta a fejét.

– Akkor lehet, hogy tényleg nincs nagy baj. Milnerné asszony! Jozef, téged is idefűjt a szél?

– Ha gond van, segítünk – emelte a kalapjához a mutatóujját Jozef bácsi. Maren észrevette a szomszéd viharvert repülőgépét a házuk melletti hangárban. Csodálkozott is, hogyan ért ide a szomszéd ilyen hamar. Anya rájuk hozta a frászt, gondolta. Kész csoda, hogy a polgári védelmet nem riadóztatták egy ostoba baleset miatt.

– Szervusz, Loran – fogta meg a hátsó ajtó Cherog doktort. – Hadd nézzem édesapádat! Azért van itt vér rendesen, édesanyátokat ne engedjétek ide, amíg fel nem takarítjátok. Ez micsoda, keményebb párna nem volt?

A táblaképet vette elő, amit az öreg útközben nedvedző fejsebe alaposan összemocskolt. Maren lélegzete egy pillanatra elállt, amikor meglátta.

– Az az enyém – kapta ki a doktor kezéből, majd a következő mozdulatával legszívesebben széttörte volna a vastag zsurlókéreg-lapot az öccse hülye fején. – Mi nyúlsz ahhoz, amihez semmi közöd?

– Azt mondtad, emeljem meg kicsit a fejét valamivel...

Maren tekintete egy pillanatra összeakadt anyáéval és inkább lenyelte, amit mondani akart. Végül kellenlenül hátrébb lépett és megfogta anya kezét, szinte fájt, ahogy a csontos, ráncos kéz szorította az övét. Némán figyelték Cherog doktort, gyorsan elvégzett pár tesztet, tett-vett, majd széles mosollyal az arcán kiszállt a furgonból.

– Pár nap pihenés és némi alkohol, hogy pótolják a vérvesztéséget. – Összekacsintott Jozef bácsival, akinek láthatóan nagyon tetszett a javasolt kezelés. – Kicsit aggódtam a fejsérülés miatt, de úgy tűnik, semmi komoly. Azért naponta majd kérek egy beszámolót, majd szólok, ha már nem kell. Fiúk, segítsetek kiszállni a betegnek!

– Kiszálllok én magam – bukkant fel az öreg Maren Milner a doktor mögött. – Nincs semmi bajom.

- Csak ne legénykedj – engedte el a fiatalabbik Maren kezét anyja és a furgonhoz sietett. Loran is ugrott.
- Csak azt nem értem – szólta oda az apjának Maren, mikor az kicsit bizonytalan léptekkel elindult a ház felé –, hogy a traktort hogy a fenébe tudott beszakadni abba a járatba. Már fél éve kiadták a szoftverfrissítést a földradarhoz, amiben benne volt ez is. Pont mert egyre több ilyen eset van mostanában, és...
- Eddig sose voltak bábok az Északi-völgyben – vont vállat az öreg. – Amúgy is utálok, amikor frissít, egyre lassan lesz tőle minden.
- Miért nem csodálkozom? – kérdezte Maren.
- Holnapután ráérek segíteni – jegyezte meg Jozef bácsi. – Kiszedni a traktort. Holnap szántok, este odaküldöm, másnap reggelre odaér.
- Köszönjük! – csapott le a lehetősére anyja. – Itthon leszel akkor, ugye, fiam?
- Hol lennék máshol? – kérdezte Maren és az összevérzett táblaképre nézett.

2. Adáshiba

Miközben a szomszéd farm nagyobbik traktorja egykedvűen gurult Milnerék beszakadt gépe felé, meg–megállva és komótosan odébb lökve a munkakarjaival az úton fekvő nagyobb köveket, Jozef bácsi átrepült Marenékhez, hogy reggel együtt induljanak majd a baleset helyére. Cherog doktor utasításait betartva hozott egy üveggel a tavalyi párlatából – „ez lett eddig a legjobb, fiúk, muszáj megkóstolnotok!” –, amit a lábadozó öregebb és a helyzettől nehezen megbarátkozó fiatalabb Marennel együtt be is nyakalt. Milnérét is kínálta, de ő nem szeretett vendégekkel inni és azt sem nézte jó szemmel, ha a férje kicsit is kapatosabb lett. Marenn két pohárka után kezdte szórakoztatni a dolog, nem tudta eldönteni, hogy kire haragudjon jobban, az anyjára vagy az apjára. Látszólag tele voltak jó szándékkal, valójában mindent elkövettek, hogy ne tudja megkérni Laurát. Tudta, hogy nem az a tizennyolc év a probléma, ha pont egyidősek lennének vagy Laura lenne fiatalabb, ahogy illik, akkor kitalálnának mást. Itt ez a baromi nagy farm és nem akarják elveszteni a legjobb munkaerőt. Loran minden, csak nem megbízható, de ha ő is lelép, valakit ide kell csábítaniuk valahonnan, vagy segítséget kell kérni egy szövetkezettől, ami az öreg számára körülbelül a halállal tűnt egyenértékűnek.

Persze a témát kínosan kerülték, még Jozef bácsi is ráérezhetett, mert ő sem hozta szóba, pedig mindig szeretett ezzel kapcsolatban elmélkedni. Ezzel kapcsolatban is.

Kora reggel beültek a furgonba, felpakoltak mindent, amire a műszaki mentés során szükség lehetett, az öreg persze az utolsó

pillanatban is próbálkozott, hogy jönni akar, de lerázták, ahogy Lorant is, azzal, hogy vigyáznia kell az öregre.

Maren az ülés alatti rekeszbe zárta az órák nehéz munkájával tisztára sikált táblaképet és gázt adva ráfordult az Északi-völgybe vezető útra.

– Az enyém rendben van, de apádét hova dugtátok?

Maren tanácstalanul állt a furgon előtt. Jozef bácsi lemászott a traktorja vezetőfülkéjéből, egy távcsövet vett magához, majd a fiú mellé lépett.

– Én nem tudom – közölte Maren. – Itt hagytuk. Ott volt a járat.

– Valami látszik is – bólintott Jozef bácsi. A szeméhez emelte a távcsövet és újra bólintott. – Ja, látszik, hogy meg vannak bolygatva a barázdák.

– Lehet, hogy a járatral együtt visszatemették a bábok – tippelte Maren.

– Megnézzük. Szállj be mellém, fiam!

Jozef bácsi vörösre festett traktorja apáénál nagyobb és újabb modell volt, az ő földjeihez kellett is. Ahogy megindultak a szántás felé, a műszerfal nagy kijelzői életre keltek. Jozef bácsi kitette a földradar képét középre.

– Amindenit – szisszent fel. Maren elsőre nem tudta értelmezni a színes formákat, az ő radarjukon sokkal kezdetlegesebb szoftver futott, ami csak a nagyobb szikladarabokat jelezte. Jozef bácsié meg szinte mindent. – Látod, fiam, ezek itt mind járatok. Csak ezen a részen három. Kettő itt találkozik. Nem ott szakadt be édesapád?

– Ja, asszem ott – bólintott Maren. A járatok körvonalait a radar kivetítette a fülke átlátszó falára, olyan volt, mintha egy labirintusba kerültek volna. Az automatika meg is állította a gépet.

– Ammindenit – nyomta meg még jobban Jozef bácsi. – Nem azt mondtátok, ebben a völgyben nem szoktak bábok lenni?

– Eddig még soha nem találkoztunk eggyel sem. Apa szerintem azért is cseszett frissíteni a földradart. Ez egy teljesen zárt völgy, nem tudom, hogy a fenébe ásták át magukat a hegyek alatt. Ez tényleg durva.

– De hol van Milnerék gépe? – Jozef bácsi állított a szűrőkön, a pásztázáson, de eredménytelenül. Maren elővette a mobilját és megnyitotta a képeket, amiket a baleset helyszínén készített; kissé kapkodva ugyan, de a helyet be lehetett azonosítani.

– Itt kell, hogy legyen. Ha be is temették, el nem vihették.

– Hát de látod, hogy nincs – tárta szét a kezét Jozef bácsi. – Kicsit kerülök, hátha...

Vörös figyelmeztetés villant fel és a traktor egy durva rántással megállt. Maren ösztönösen a kapaszkodó felé nyúlt.

– Ez mi volt? – hajolt közelebb a radarképhez Jozef bácsi. A traktor közben tovább önállósította magát és tolatni kezdett, majd újra megtorpant.

– Mi volt? – emelkedett fel egy kicsit ültéből Maren is, a kapaszkodót erősen tartva.

– Itt is ásnak, most ebben a pillanatban is – mutatta a lustán pulzáló vörösös foltot Jozef bácsi. – Pont kifogtunk valami rajzást. Az öreg Maren nem fog neki örülni, hiába voltak nagy tervei ezzel a völgygel.

– Ja, voltak – bólintott a fiatalabbik Maren.

– Holnap mégsem tudsz átmenni Lauráékhoz – közölte vele este anya. Próbált szomorúnak tűnni, mintha sajnálná, de Maren átlátott rajta.

– Miért nem? – érdeklődött.

- A védelmisek ideküldenek valakit, hogy megnézzék a völgyet. Az eltűnt traktor miatt. Apád lejelentette és meg akarják nézni a helyszínt.
- Hát akkor nézzék tőlem – vont vállat Maren.
- Kísérőt kell melléjük adni – magyarázta anya. – Én nem voltam ott, édesapád állapota még mindig gyenge, Loran pedig még kicsi.
- Ó, hát persze, szegény kicsi Loran – csattant fel Maren. – Most komolyan, mit fogtok még kitalálni?
- Nem találtunk ki semmit – közölte anya. Látszott rajta, hogy mindjárt sír és ezzel csak még jobban feldühítette Marent, utálta az ilyen manipulatív érzélgősséget. Még anyában is, Loranben meg főképp.
- Azt hiszem, le kellene ülnünk újra és még egyszer megbeszélni ezt a dolgot – mondta végül. Próbálta fegyelmezni magát.
- Ezen sajnos nincs mit megbeszelnünk – felelte halkan anya. – Holnap jönnek és csak te tudod őket elkísérni.
- Én nem erről beszélek, hanem Lauráról.
- Ó. – Anya zavartan babrált a kezével. – Én tényleg nagyon kedvelem...
- Nem! – szakította félbe Maren. – Ne most. Le akarok ülni mindenkiel és púder nélkül megbeszélni az egészet. Újra. Mert úgy tűnik, elsőre nem jött át minden.
- Édesapád még olyan gyenge... – próbálkozott anya.
- Holnap este – közölte Maren. – Ha elmentek a védelmisek. És utána pár napra elmegyek Laurához, és ezt komolyan gondolom.
- Anya szemében megjelentek az első könnycseppek.

- Tényleg leállt az adás a Föld felől? – kérdezte Maren.
- Máskor is volt, hogy megszakadt. Néha azt gondolom, az a csoda, hogy működik egyáltalán.
- A két polgári védelmis egy viszonylag fiatal házaspárnak bizonyult, Maren a férfit száz körülnek nézte, a feleségét kicsit kevesebbnek. Reggel érkeztek egy kék–fehér kétmotoros géppel és szinte azonnal indultak is tovább, még anya frissítőit sem fogadták el. Egyedül az öregre néztek csak rá és jobbulást kívántak neki. A férfi vezetett, bár már a felszállást is a robotpilótára hagyta, csak az Északi–völgyet jelölte be a térképen. Marent odaültette maga mellé, a felesége hátraült és a körmével kezdett foglalkozni, néha elfojtva egy–egy káromkodást, mikor a Recés–hegy fölött meg–megbillentek a termikekben.
- Szép nagy hangárotok van – jegyezte meg a férfi, mikor kicsit lentebb ereszkedtek. – Több gépet is tartotok?
- Csak apámnak van egy régi vacakja – felelte Maren. – Már vagy két éve ki sem álltunk vele, szerintem fel sem engedné a robot.
- Te nem repülsz?
- Nem.
- Szervezünk egy új tanfolyamot nemsokára – jegyezte meg a nő hátul. – Új gépekkel.
- Tudok repülni – szögezte le Maren. – Csak utálok.
- Utálsz? Úgy érted, félsz? – nézett rá a férfi.
- Fosok tőle, mondhatjuk úgy is – tisztázta le Maren. – Nem a repüléstől, attól, hogy a kezemben van a gép. A robotban meg nem bízom.
- Nehéz ügy – jegyezte meg a nő, a fény felé fordítva a körmét.
- Nehéz.
- Pedig itt a farmok közt jól jön, ha repülsz – nyomta tovább a férfi.

- A farmok közt biztosan – hagyta rá Maren. – De nem szándékozom itt megöregedni.
- Pedig szép gazdaságotok van. Jó nagy.
- Maguk hol laknak? – kérdezte Maren.
- Zónavárosban.
- Onnan repültek ma reggel?
- Onnan.
- Hát onnan biztosan szépnek tűnik – zárta le Maren a témát. A nő mintha kuncogott volna hátul, de mikor lopva felé nézett, már a teljes figyelmét a körmeinek szentelte. Nem bánta a csendet, de egy idő után kezdett kínossá válni.
- Máskor is megszakadt az adás a Földről? – tért vissza egy korábbi témához. – Eddig nem tűnt fel.
- Mert minden adatcsomagokban jön egy csomó ismétléssel, hogy ami elveszik útközben, azt ki tudjuk pótolni. Mi is így adunk feléjük. Redundancia, tudod.
- De most azt mondják, teljesen leállt az adás.
- Hát, végül is le – ismerte el kelletlenül a férfi. – De ez sem rendkívüli. Nem gondoltam volna, hogy már itt kint is ezen témáznak.
- Laura említette.
- Laura? – ismételte meg a nevet a nő hátul.
- A barátnőm. – Maren már meg is bánta, hogy belekezdett. – A tengernél laknak és van kábelük a hálózathoz. Ott olvasta. Nálunk csak rádió van, úgyhogy nekünk végül is tökmindegy, mit adnak a Földről.
- Szerintem egész Karbonnak tökmindegy – vont vállat a férfi.
- Na jó, néha jönnek hasznos dolgok is, de inkább csak a tudat... Már akinek számít. Épp tegnap mondtam Larnának, hogy ha lennének a Földön rokonaim, akkor mostanában érkezne meg a gratulációjuk a születésemhez.

Maren gyorsan elraktározta a nevet, a bemutatkozáskor persze hallotta mindkettőjükét, de azzal a lendülettel el is felejtette, de most már emlékezett, hogy a nő neve Larna. A férfié pedig valami b–betűs. Baran. Vagy Barna. Vagy ilyesmi. Biztos a nevük hozta össze őket.

– Jobb későn, mint soha – jegyezte meg Larna és elkezdte elcsomagolni a körömápoló–készletét.

– Szóval nem nagy hír – állapította meg a férje. – Lehet akármi, egy nagyobb napkitörés a Földnél, vagy útközben egy, vagy valami kiütötte az egyik átjátszóállomást és még nem javította meg magát. Mindjárt ott vagyunk, hol az a leszállópálya?

– A déli részén, ha még nem túrták fel a bábok – mutatta a térképen Maren.

– Hát ez érdekes – jegyezte meg a férfi.

A repülőgép mellett állt egy állvány mellett és a dobozba rejtett képernyőt figyelte. Az Északi–völgy fölött három drón repkedett bonyolult koreográfiát leírva, néha a magasba szökkenve, néha alig fél méternyire a friss szántás fölött. Larna kicsit odébb állt és Marennel vékony fémrudakat veretett bele a földbe egy kétkezes nagy kalapáccsal. Maren egész megizzadt, a száraz, kemény föld nehezen akart engedni. A repülőgép érkezése felriasztott pár szitakötőt a hegyoldal zsurlóligeteiből, az egyik jó méter hosszú hím többször rárepült a drónokra, hogy elzavarja őket.

– Mi az érdekes? – fordult hátra Larna.

– Egy csomó felszín közeli járatot ástak a szántóföld alá, de csak pár báb lézeng bennük. Jöttek–mentek.

– És apám traktorja? – érdeklődött Maren.

– Még nincs nyoma – felelte a férfi. – Ez a barom szitakötő, mi ütött ebbe?

– Mi az, hogy nincs nyoma? – kérdezte Maren. – Hogy tud eltűnni egy akkora böhöm traktor?

– Én nem tudom. Hát ezt nem hiszem el, ez teljesen hülye.

A gép csomagteréhez ment és kis keresgélés után elővett egy puskát. A drónok visszahúzódtak feléjük, kicsit lentebb ereszkedtek, a így odacsalogatott szitakötő pedig egyre közelebb és közelebb repült hozzájuk. A férfi felemelte a puskát, az automatika célzott és lőtt. Az apró súlyokkal ellátott műanyag háló a szitakötő képébe vágódott, hogy az zúgó, rángatózó kupacként zuhanjon melléjük.

– Csapd már agyon – szólt oda a férfi Marennek. A fiú kellenetlenül a rovar mellé lépett és párszor rávágott a kalapáccsal. Próbált a szitakötő fejére célozni, de az első ütése a hálóból kicsapkodó karvastagságú potrohát zúzta szét, a második pedig a szárnyai között csapott le, szinte kettétrancsírozva a testét. – Jól van, jó az már neki!

– Még ide verjük le a szenzort – szólt oda neki Larna is. – Hátha megtaláljuk azt a traktort.

– Hátha – morogta Maren.

– Szóval akkor biztos itt volt a traktor?

Bent ültek a repülőben, a drónokat már elpakolták, csak a nagy nehezen levert szenzorok maradtak a földben, Larna úgy döntött, hogy pár hétig itt hagyják őket, hogy gyűjtsék az adatokat. De valószínűbb, hogy nem volt kedve a kihúzgálásukkal szórakoznia.

A repülőgép főképernyőjén épp azokat a fényképeket nézegették, amiket Maren gyorsan lőtt, mielőtt elindultak volna vissza az öreggel. A háttérben jól felismerhetően kirajzolódtak

az Északi-völgyet körülölelő hegyhátak, de az előtérben, a járatba bedőlt traktor helyett az ablakon kinézve csak a púpos-göröngyös földet látták.

– Maguk is látják a képeken – mondta Maren.

– Mikor készültek ezek a képek?

– A balesetkor. De két nappal később már minden így nézett ki, mint most. Csak akkor tele voltak még a járatok bábokkal.

– Azt honnan tudta?

– Jozef bácsi traktorja idejött, annak a radarja látta.

– Ki az a Jozef bácsi?

– A szomszéd farmról. Jozef Koro.

– Jozef Koro – írta le a nevet a jegyzeteibe Larna. Egy idő óta mindent felírt és Maren többször elkapta, ahogy furcsán egymásra néztek a férjével. Nem tetszett neki a dolog, biztos volt benne, hogy valamit nem mondanak el neki. – Majd lekérjük az adatait. A ti traktorokról nincs mentés?

– Apám traktorjáról? – Maren keserűen felnevetett. – Én szoktam róla lehúzni az adatokat, mikor eszembe jut. Az öregem ezt a fél völgyet kézin szántotta fel, mert jobban csinálja, mint a robot.

– Miért nincs automatikus mentésen?

– Látnak itt adótoronyokat? – kérdezte Maren. – A semmi mögött vagyunk pár száz kilométerrel.

– Jogos – mormolta a férfi. – Pedig nagyon jól jönnének azok az adatok.

Egy kis időre mindketten a képernyőik fölé görnyedve pötyögtek valamit, képeket nagyítottak ki, szűrőket tettek rájuk, néha űrlapok villantak fel, amibe bevitték adatokat. Maren a Hercegnőt figyelte, amint a majdnem tele tányérját vörösre festette a lemenő nap fénye és úgy tűnt, hogy szép kényelmesen ráereszkedik a sötétlen derengő hegyhátakra. Laura jutott eszébe és a tengerparti naplementék, amikor kint

ültek a kövek között, hullámok csaptak meztelen lábukra és sós íze volt a csókjaiknak.

– A völgy felmérése sincs meg? – rántotta vissza a száraz, porszagú valóságba a férfi hangja. – Az első felmérése, amikor kiosztották nektek, hogy műveljétek.

– Apámnak osztották ki – mormolta Maren. – De, biztos megvan. Meg lekérhetik a központi archívumból is, gondolom.

– Jól gondolod, csak nekünk sincs hálónk itt – közölte vele a férfi. – Azt mondd, nem volt jele báboknak?

– Állítólag nem. Errefelé amúgy sincs túl sok báb.

– Már van – szúrta oda Larna.

– Ja, már van. Fogalmam sincs, hogy kerültek ide. Mindenfelől hegyek vannak.

– Hát ja. Azok vannak – mondta a férfi és megint összenézett a nővel. Marennek elege lett.

– Amúgy miről szól ez az egész? – kérdezte.

– Ezt hogy érted? – játszotta a fejét a férfi.

– Ez az egész – ismételte meg Maren. – Nem vagyok egy teljesen hülye vidéki, nyilván nem egy traktorbaleset miatt jöttek ki ide ezzel a felszereléssel és világítják át az egész völgyet. Még az is lehet, hogy előbb végeznénk, ha nem menne ez a ködösítés. Szóval?

A férfi vonásai megkeményedtek, de Larna elnevette magát.

– Nem gondoljuk, hogy egy hülye vidéki lennél, Maren – mondta kedvesen. – És igazad van. Bart?

A férfi egy darabig némán állta a pillantását, majd sóhajtott egyet.

– Igazad van, nem csak a traktor miatt vagyunk itt – ismerte be végül. – Minden adatot be kell gyűjtenünk, de még mi sem tudjuk, miért. Több helyről jelentették, hogy a bábok másképp viselkednek, mint szoktak és mivel okoztak kisebb károkat is, a polgári védelmet is érdekelni kezdte a dolog. Azt tudjuk, hogy

van egy rajzási ciklusuk, de eddig még nem volt efféle, illetve nem tudjuk. Ezért teszünk fel hülyének látszó kérdéseket. Folytathatjuk?

– Ez valami titkos dolog? – kérdezte Maren.

– Nem titkos dolog. Csak mivel még nem tudunk semmit, ezért nincs mit mondanunk róla. Nincsenek titkos dolgaink, miért lennének?

– Mit tudom én – vont vállat Maren. – Azt se tudom, hova lett az a hülye traktor.

– Talán elvontatta valaki – tippelt Larna.

– Ki a franc vontatta volna el? Jozef bácsi ugrott, hogy segítsen és még ő is csak két nappal később tudta idehozni az övét, potyára. Másnak a közelben sincs gépe. Meg kinek kellene az a vacak?

– Jogos – ismerte el Bart. – Biztos van rá magyarázat és meg is találjuk. A szövetkezettel majd egyeztessetek, mostanában több bábtelepet felszámoltak, van egy új módszerük. Az a lényeg, hogy édesapádnak nem lett komoly baja.

– Ja, az – bólintott Maren.

– Egyébként mit készültetek ide vetni?

– Repcét.

3. Szépségek

– Olyan furcsák nekem ezek a földi filmek – jegyezte meg Laura.

Maren nem nagyon figyelte a történetet. Ahogy a képernyőre bambult, csak távoli, fehér zajnak tűnt az egész. Túl sok minden kavargott benne, még Laura jelenlétének sem tudott felhőtlenül örülni. Nem gondolta volna, hogy ennyire nehéz lesz ez a dolog, ennyire bonyolult. Kényelmes lett volna a bábokra és apa balesetére fogni, de valahol érezte, hogy ez túl olcsó megoldás.

– Mi a furcsa bennük? – kérdezte. Amennyire emlékezett, valami vígjátékot választottak esti filmezéshez, mindketten fáradtak voltak bármi máshoz az egész napi utazás után. Persze az ő hibája, ha hajlandó lenne repülni, sokkal hamarabb megjárta volna, de így gyakorlatilag az egész napot a poros földúton töltötte, oda-vissza megjárva a Milner-farm és Lauráék telepe közti távolságot, hogy hazahozza a menyasszonyát. Laura szívesen jött, bár ebben biztos benne volt az is, hogy lehet, hogy utoljára, mielőtt Maren átköltözik hozzájuk. Utána meg ki tudja... Valami vígjátékot választottak, miután visszavonultak Maren szobájába. Egy szépségverseny adta a háttérét, de volt benne bűnügyi szál is, csupa egzotikus, földi dolog. Nehéz lett volna olyat találni bennük, ami nem volt furcsa.

– Például ezek a szép emberek. Főleg a nők. – Laura fészkelődött kicsit, Maren vállára hajtotta a fejét. – Szerintem egyáltalán nem szépek. Vagy ha ők szépek, akkor én nem vagyok az.

– A szépség mindig relatív – mondta Maren. Egyedül Laurával beszélgetve volt hajlandó semmitmondó okosságokat elsűtni, már megtanulta, hogy ezt a nők beszélgetésként értékelik. – Azért furcsák, mert mások az arányaik. Minket a Karbon viszonyaihoz módosítottak, ennyi az egész. Ha ezek a szépségek idejönnének, biztos nem tudnának ilyen szépen, egyenesen járni, meg a bőrük se lenne ilyen sima, egyből táskások lennének a szemeik. Pár évig húznák talán.

– Jó, de ez nem így működik – ellenkezett Laura. – Ha ránézek, nem az jut eszembe, hogy ja igen, a Földön más a gravitáció meg az oxigénszint meg a nem tudom mi. Sugárzás.

– Nálam így működik – közölte Maren, aztán egyszer csak eszébe jutott, mire megy ki ez az egész. – Nekem te vagy a szép, nem ezek a földi akárik, akik amúgy is már rég a sírban vannak.

– Néha elolvadok, hogy milyen szépen tudsz bókolni – sóhajtott Laura és kemény, csontos állát a fiú vállába nyomta, mert jól tudta, hogy azt mennyire utálja.

Szinte sorsszerű volt, hogy másnap reggel az új traktor ébresztette őket, amit a Szövetkezettől kaptak kölcsönbe. Egyenesen Zónavárosból indították útnak nem sokkal az előző eltűnésének bejelentése után. Kis kitérőt tett, hogy Jozef bácsinál feltankoljon, majd pont akkor zötyögött be szép komótosan, mikor Maren és Laura a reggeli előtt elindultak volna egy kis sétára.

– Micsoda egy dög – jegyezte meg Laura.

– Az – értett egyet vele Maren. – Egy rohadt dög.

Az automatika leparkolta a gépet az elődje helyére, felvillantak a fényei majd leállította magát. Rikító piros fényezésén csillogott a kora reggeli harmat és a napfény. Tetején, egy

átlátszó fóliakupola alatt egy vetődrón pihent, amit külön kellett bérelniük a Szövetkezettől, hogy be tudják vetni a bábok járataival aláaknázott Északi-völgyet. Az utóbbi időben egyre csak növekedett az etanol szorzója és nagyon felértékelődött a repce is miatta, pár éve biztos hagyták volna a fenébe az egész völgyet. Az aratáshoz is majd valami másik gépet kell bérelniük, aminek alacsonyabb a talajnyomása, aztán egy újabbat később, hogy betömjék a járatokat és tömörítsék a földet. Maren csodálkozott volna, ha végül marad valami hasznuk az egészen, de ilyenkor mindig emlékeztette magát, hogy ez már nem az ő problémája. Lehet, hogy egy utolsó szemét, hálátlan fiú és a Milner család árulója, de nem itt képzelte el a jövőjét és a szüleivel kapcsolatban is lennének kérdései, ha mindenáron ebbe akarnák belenyomorítani. Úgy méregette az új traktort, mint valami szörnyet, amit le kell győznie.

– Azta, ez aztán durva – hallotta Loran hangját hátulról. Sőhajtott egyet. A nap megpróbáltatásainak még közel sincs vége. – Szevasztok skacok! Laura!

Maren figyelte, ahogy az öccse egy nagy, hangosan cuppanó pusztit ad a lány arcára és mikor az felnevetett, erőt kellett vennie magán, hogy ne szorítsa ökölbe a kezét.

– Szeva, Mare fiú! – emelte fel a tenyerét Loran, hogy üdvözlésképp összecsapjanak, de Maren nem volt vevő a dologra. Lorant persze nem izgatta az ilyesmi soha. – Apa odalesz az új géptől. Tök menő.

– Nem értek hozzá, de tényleg jól néz ki – csatlakozott Laura is.

– Felmászunk? – kérdezte Loran. – Gyere, segíték!

– Engem nem érdekel – közölte Maren.

Nem foglalkoztak vele. Loran a traktor testéhez nyomta a tenyerét, mire az leeresztette a létráját. Laura már kapaszkodott

is felfelé, Loran utána és közben minden bizonnyal alaposan megnézte magának a lány izmos fenekét is. A vezetőfülke füstszínű üvegajtaja halk szisszenéssel kinyílt és elnyelte a két látogatót. Maren a nagyobbik manipulátorkart nézte a traktor orrán és azon gondolkozott, milyen messzire tudná vele elhajítani az öccsét.

– Gyere, lemaradsz mindenről! – hallotta hátulról az anyja hangját. Majd megjelent az öreg Maren is, már a kötést sem viselte. A házból kilépve megtorpant és mintha elzárkózott volna az új gépet látva.

Maren gyűlölte azt az érzést, mikor szánakoznia kellett az apján.

– Természetesen nagyon örülünk nektek, Laura, és az is természetes, hogy sajnáljuk Maren döntését, hogy hozzátok költözik a próbaélésre...

Anya meglepően összeszedettnek és fegyelmezettnek tűnt, még a sírást sem vetette be, bár Maren biztos volt benne, hogy ez csak idő kérdése. Apa némán bólogatott. Loran azzal a tényérbemászóan komolynak szánt képével ült az asztal végében, amivel Marent mindennél jobban fel tudta idegesíteni. Laura zavartan mosolygott.

– Nem én kértem Marent, hogy... – kezdte, de anyja kedvesen a leendő menyé kezére tette a sajátját.

– Tudom. És ha kérted volna, az sem lenne baj. Felnőtt emberek vagytok, te még inkább...

Hát persze, hogy céloznia kell arra, hogy tizennyolc évvel idősebb, fortyogott magában Maren.

– Azt szeretnénk, ha tudnátok – szólalt meg apa is ünnepélyesen –, hogy ha meggondolnátok magatokat, mi bármikor örömmel fogadunk titeket. A Milner-farm egy

nagycsaládnak is biztos megélhetést ad és a környéken sok lehetőség van és talán pár tíz év, és mi sem leszünk annyira elzárva, mint most... Csak szeretném, ha ezt tudnátok. Az ajtónk nyitva áll előttem és senkinek sem adnám át szívesebben a gazdaságot, mint Marennek.

Loran halkan krákogott, de senki nem foglalkozott vele.

– Köszönjük – mondta végül Laura.

– Nem felejtjük el – jegyezte meg szárazon Maren. – És csak próbaélésről van szó.

– Csak! – fontoskodott bele Loran.

Nem, gondolta Maren. Hülyeség érzelmösködni vagy lelkipurdalást érezni. Az öccse pattanásos arcára nézett és már szinte teljesen biztos volt a döntésében.

Két napot maradtak még, szinte olyan volt, mintha egy végtelen hurokba került halotti tor ment volna. Anya egyre több sminket tett magára, hogy valahogy elrejtse a kisírt szemeit, de soha nem volt jó a sminkelésben, csak még rosszabb lett az összhatás. Apa gondosan ügyelt arra, hogy nehogy véletlenül kioSSzon valami munkát Marenre, Maren pedig állandóan segíteni próbált, feje tetejére állítva mindent, ami eddig megszokott volt köztük. Loran folyton Laurával haverkodott, valószínűleg azért, mert egyrészt örült neki, hogy végre akadt egy nő, aki nem menekült előle, másrészt meg rájött, hogy ez mennyire bosszantja a bátyját.

A második nap végére összepakoltak mindent, amit el akartak vinni és délután bejelentkezett a repülőgép is, amit béreltek. A furgont mégsem vihette el úgy, hogy visszafelé nem tudtak senkit beleültetni: apa még gyenge volt egy ilyen hosszú úthoz, Loran pedig még soha nem vezetett messzire és képes lett volna még robottal is elveszni valahol félúton.

A gép a megadott időben leszállt. Miközben a pilóta feltankolta, Maren és Laura bepakoltak, a család többi tagja pedig némán állt és nézte őket.

Mikor odaléptek hozzájuk, hogy elbúcsúzzanak, az öreg Maren egy barna papírba csomagolt tenyérnyi valamit adott át az elsőszülött fiának.

– Ez még a hajóról van – mondta. – A Földről küldték a dédapátoknak. Azóta adjuk tovább. Most rád bízom.

Maren érezte, hogy most meg kellene hatódnia, de csak valami furcsa kaparás birizgálta a torkát helyette.

– Mi ez? – kérdezte. Laura kicsit közelebb hajolt.

– Bontsd ki – mondta apa.

A barna csomagolópapírból egy apró fatábla került elő, rajta egy ikonnal: a Krisztus-fej körüli arany szín glórián megcsillant a napfény. Maren nem volt vallásos, de művészetként értékelni tudta a földi ikonokat. Most azonban valahogy közhelyesnek és erőltetettnek látta az egészet. Mosolyt erőltetett az arcára és óvatosan visszahajtotta a csomagolást. Fogalma sem volt arról, hogy mit kellene csinálnia majd vele. Nyilván továbbadni a fiának, ha majd lesz. Nem értette, hogy kinek jutott eszébe egy ikont tenni az egyik lefagyasztott, génmódosított embrió személyes holmijai közé még a Földön.

Azt persze tudta, hogy minden embrió kapott egy teljesen egyedi, általában semmire nem jó vackokból álló kis csomagot, amit az őket „örökbefogadó” földi családok állítottak össze nekik, hogy az évszázados útjuk végén, a Karbon bolygót megközelítve és gépektől és applikációktól felnevelve még egyedibbnek és emberibbnek érezzék magukat. De azt el sem tudta képzelni, hogy a Földön fogant és a Karbon bolygóhoz igazított genetikájú, majd hosszú álomba tett, az űrben született és fiatal férfiként az elsők között a bolygóra lépett dédapja mit látott ebben az ikonban, amiért megőrizte az utókor számára.

És mit látott benne a nagyapja, az apja, hogy ugyanígy tett. Vajon én is ilyen érzelgős leszek?, kérdezte magától.

– Köszönd már meg! – súgta Laura a fülébe, miközben úgy tett, mintha meghatódva megölelte volna.

– Köszönöm – mondta Maren.

Ahogy a zsurlóerdők és a harminc méteres törzsek között megbújó tavak elmaradtak mögöttük, a tengerpart felé közeledve a fákat felváltotta a sziklákba kapaszkodó kavicsfüvek uralta táj. A repülőgép kicsit alacsonyabbra ereszkedett, Maren pedig közelebb hajolt az ablakhoz. A tenger számára Laurát jelentette, Laura pedig a tengert, nem is tudta volna egyiket a másik nélkül elképzelni. Például a monoton, végtelennek tűnő szántóföldjeik között, ahol vizet csak a nyílegyenes öntözőcsatornáknak látni, meg kicsit vadabb formában a hegyekből érkező patakokban.

– Megnézhetem még egyszer az ikont? – hallotta Laura hangját.

– Persze – vonta meg a vállát. – Vedd ki a táskámból.

Mindketten hátul ültek, a pilóta, egy apa korabelinek tűnő férfi tapintatosan magukra hagyta őket és csak néha törte meg a csendet a szükséges rádiózással. Maren nem is bánta, ahogy azt sem, hogy Laura is békén hagyta és csendben olvasgatott valamit a mobilján. Már ismerte annyira, hogy tudta, mikor van szüksége csendre.

Úgy tűnik, a tenger látványa a lányt is kiszakította a Milner-burokból, ami az elmúlt napokban zárult össze körülötte.

– Szép kép, de ez is olyan furcsa – jegyezte meg. – Jó régi lehet.

– Nem hiszem, hogy nagyon régi lenne – mormolta Maren. – Mármost az ide úttól eltekintve, de akkor minden régi, ami a

Földről van. A stílusa régi. Úgy kell az ilyeneket festeni, mint az elsőket, mindegy, hány ezer év telt el. Attól lesz ikon.

– Értem.

Laura szerette, mikor Maren a művészettörténetről beszélt. Nem utolsósorban ez volt az a dolog, ami felkeltette a fiú érdeklődését azon az egyetemi zárótáboron. A sok mérnök, biológus, kémikus meg orvos között elveszett az a maroknyi diák, akik művészetekkel foglalkoztak, ráadásul ezeket Maren szinte egytől egyig rühellte, túlságosan elvontak és lilaködösek voltak a számára, aki egy farmon nőtt fel és elég közelről látta, mi a valódi élet. Ettől függetlenül a művészet volt az a dolog, ami igazán érdekeln tudta és szülei csak mérsékelten próbálták lebeszélni róla, sőt, talán még örültek is neki. Bármilyen más szakot elvégezve szinte biztos, hogy nem fog a Milner-farmon maradni, de képzőművészként jó eséllyel nem marad más neki, mint a földet túrni és két szántásprogramozás közt zsurlókéregből faragni valamit. Laurára nézett, ahogy az ikont forgatta, amit földi falapra festettek földi festékekkel egy olyan valakiről, akit nagy eséllyel a Földön hagytak és remélte, hogy a szüleinek nem lesz igaza.

– Olyan szigorú arcot vág – mondta Laura. – Rettentő komor.

– Nehéz élete volt – jegyezte meg Maren.

– Ott a félsziget – szólt hátra a pilóta. – Negyedóra múlva megérkezünk.

4.

Hírolvasó

Maren arra ébredt, hogy Laura rázza a vállát.

– Ébren vagyok – mormolta.

– Ja, már kétszer visszaaludtál! – korholta a lány. – Addig nem hagylak békén, amíg ki nem kelsz az ágyból. El fogunk késni!

Maren megpróbált felülni, de a jobb karja nem akart engedelmeskedni. Nagy nehezen feltornázta magát és a karja élettelen húsdarabként lógott az oldalán, teljesen elfeküdte.

– A franc...

– Na megint mi van? – sóhajtotta Laura.

– Elfeküdtem a karom.

– Mert mindig olyan kitekert pózokban alszol. – A lány félbehagyta az öltözködést és Maren mellé ült, hogy életet masszírozzon a karjába. Maren apró tűszúrásokat érzett, ahogy az élet újra visszatért a végtagjába. És nem csak oda: első mozdulata az volt, hogy magához szorítsa a blúzban-bugyiban előtte ülő Laurát.

– Ehhez korábban kell kelni – tolta el magától a lány nevetve. – Tényleg kapd össze magad, késésben vagyunk!

Lauráék háza a tengerbe mélyen benyúló félszigeten épült, tucatnyi másik házzal és gazdasági épülettel együtt alkotott egy halásztelepet. A szárazföldről út is vezetett ide, de a forgalom nagy része a levegőben és a tengeren keresztül zajlott: a szinte folyamatosan ingázó szállítóhajókkal három órán belül el lehetett érni Zónavárost. Pár éve egy optikai kábelt is lefektettek a víz alatt, amivel közvetlenül rákapcsolták a halásztelepet és a szomszédos lárvafarmokat a hálózatra, még tovább csökkentve a távolságot a központi részekkel. Laura így dolgozhatott egy zónavárosi független hírportálnak és Maren

számára is megnyílt az a lehetőség, hogy bekerülhessen valamelyik kutatóprogramba ösztöndíjasként. A Milner-farm középhullámú rádiójával esélytelen lett volna a kutatásokhoz előírt adatátviteli normát még megközelíteni sem. Lauráéknál ez is megoldódott.

Az egyik automata halászhajót visszatartották, hogy kivigye őket a reggel érkező járathoz. Lauráék tíz ilyen hajót tartottak, a halakat és a tengeri férgeket zónavárosi feldolgozóknak adták el. Most kettő hajó javításra várt a dokkoknál, a harmadik pedig azután csatlakozik majd a családi flottához, miután leszállította Marenéket. A többi hét még éjszaka kihajózott, hogy a félsziget csúcsánál egymásba fonódó két gazdag tengeráramlatban kivesse a hálót.

– Még soha nem állt le ilyen sokáig az adás – jegyezte meg Laura. A mobiljába merült, amin a leállás előtti földi üzeneteket olvasta. Az anyabolygó a nagy távolság és a majdnem száz karboni évig tartó reakcióidő ellenére soha nem hagyta magára a kolóniát, az átjátszóállomásokon keresztül folyamatosan jöttek a Karbon számára szerkesztett hírek, a technikai, kémiai, biológiai és egyéb újítások leírásai és a fél generációnyi késéssel érkező válaszok a karboni hírekre és kérdésekre. A korlátozott kapacitás és a számos ismétlés ellenére is egy ember számára feldolgozhatatlan mennyiségű információ érkezett, Laura egyike volt azoknak a karboniaknak, akik próbálták kiválogatni azokat a dolgokat, amik valamilyen szempontból érdekesek vagy lényegesek lehettek, felcímkezve azokat, amik nem az ő területéhez tartoztak. Az évtizedek során a földi adás egyre nagyobb része vált érdektelenné, semmitmondóvá, pedig már eleve olyan dolgok érkeztek, amiket a földiek a karboniak számára válogattak össze.

– Legalább utoléred magad – jegyezte meg Maren. A halászhajó felépítményén körbefutó kötélbe kapaszkodott és a távolodó partot nézte. Néha megdobta egy hullám a hajót, a frászt hozva a szárazföldi léthez szokott fiúra, de próbálta leplezni a félelmét. Ugyanígy volt a repülővel is.

– Legalább többször átolvashatom azt, amit elsőre is félre tudnék dobni – pontosított Laura. – Mostanában állandóan valami új reformokról szövegelnek, amit nem is értünk, de nagyon büszkéek rá. Arra meg nem reagáltak semmit, hogy kidöglött az utolsó földi állatunk, pedig már kellett volna. Gondolom nem büszkéek rá, hogy elszúrták a génmanipulációt.

– A földiek számára még unalmasabbak lehetünk – mondta Maren. – Itt konkrétan nem történik semmi. Miket szoktunk mi adni nekik?

– Nem tudom, az nem hozzám tartozik. Bár újabban többször jön körlevél, hogy ha valakinek van valamije a Föld számára, akkor be tudják juttatni az adatsomagba.

– És volt?

– Nekem nem, a többieket nem kérdeztem. Várj, mi lenne, ha rákérdeznénk az ikonra?

– Mi van az ikonnal?

– Biztos vissza lehetne keresni, ki volt a dédapád örökbefogadója, aki elküldte vele az ikont. Benne kell lennie a landolási adattárban. Megkérdeznénk a Földet, hogy élnek-e még leszármazottjai. Még az is lehet... Ebből lehetne egy kis történet. Szerintem megkapó.

– Mármint száz év múlva lehetne belőle történet – mutatott rá Maren.

– Ha rögtön reagálnak – értett egyet Laura. – Igen, azt hiszem ez megmagyarázza, hogy miért nincs nagy tolongás a körlevelekre. Gondolom a Földön is így vannak vele és

gyakornoki alja munka lehet a Karbonnal szórakozni. Nekünk száz év itt, nekik mennyi ottani, harminc?

– Olyasmi – nézte a hullámok között meg–megcsillanó haltesteket Maren. – Máris jobban hangzik ugyanaz.

– Viszont az ikonról itt helyben is lehetne írni – mondta Laura.

– A mi családunk nem őriz semmi ilyesmit, de biztos vannak mások, más dolgokkal. Négy generáció az négy generáció, gyakorlatilag a Karbon egész történelme. Jó sztorikat lehetne összeszedni.

– Nem – felelte határozottan Maren. – Nem. Nem akarok ezzel az ikonnal foglalkozni.

Újra megdobta egy hullám a hajót, de a most nem is érezte a pánikot, ami ilyenkor mindig megcsapta egy pillanatra, annyira kaparta a torkát a kelletlen keserűség. Nem értette, miért tör rá ez az érzés. Laurára nézett. A lány Maren arcát fürkészte és látszott rajta, hogy ő sem érti a másik reakcióját.

– Nem? – kérdezte.

Maren, dacosan összeszorítva a száját megrázta a fejét.

– Oké – mondta Laura. – Csak egy ötlet volt.

Az egyik sziget sziklatömbje mögött felbukkant a Zónavárosba tartó hajó.

Az egykori leszállóhely széles, lapos platójára épült város nyüzsgését Maren épp olyan nehezen fogadta, mint a repülést vagy az utazást a hullámoktól dobált apró halászhajón. A kikötőből a legrövidebb és leggyorsabb utat választották felfelé és Laurát követve bezúfolódott a sziklafal oldalába épített liftbe. A szűk helyen szorongó tucatnyi idegennél csak a fülke tenger felé néző üvegfala volt rosszabb. Ahogy egyre magasabbra emelkedtek, Marent úgy szorongatta egyre jobban a tériszony.

– Olyan jó, hogy végre itt vagyunk! – súgta Laura a fülébe. – Ha végeztünk, egy csomó helyet meg akarok neked mutatni!

– Az remek lesz – nyögte Maren és a fülke fémlemezzel burkolt hátát nézte, de még azon is tükröződött valamennyire az alattuk tátongó mélység.

Nem most járt először Zónavárosban. A művészeti diplomájához háromszor is be kellett jönnie, de most érkezett először a tenger felől és most kellett először bevetnie magát az egykori landolókonténerek köré épült keskeny utcákba. A Földről magukkal hozott filmek és képek jutottak eszébe, ahol némelyik város elképesztően hatalmasnak és zsúfoltnak tűnt, hozzájuk képest Zónaváros csak egy kicsi, ürességtől kongó falu, de Marennek pont elég.

Először a lift mellé épült kilátóteraszra mentek. Laura Maren kezét kereste, hogy úgy sétálhassanak, mint a szerelmesek, de Maren természetes mappában hozta a portfólióját és fél kézzel nehezen bírta csak tartani. A korláthoz érve óvatosan lepakolt, próbálva nem gondolni arra a képre, hogy a mappa a száz méteres mélységbe hull, benne a metszeteivel és festményeivel, amikkel lediplomázott. De mikor kicsit megnyugodott, már élvezte a látványt. A tenger és az ég kékje egymásba olvadt a látóhatáron, a kikötőbe apró játék hajóknak tűntek még azok a nagy szállítók is, amik egyikén nemrég megérkeztek, a sziklákra kapaszkodó kavicsfüvek virágoztak, sárgás lándzsaporzók versenyt hullámoztak a szélben. Laura nem fogta össze a haját, barnás fürtjei folyton az arcába hullottak.

– Jó hogy itt vagyunk – közölte újra.

– Jó – értett vele egyet Maren. – Akkor hol kezdünk?

– A könyvtárban.

A könyvtárban újabban már könyvek is voltak, de leginkább csak dekorációként és karboni büszkeségként. Az intézmény

magját az a leszállókonténer adta, amihez az évszázadok során sziklatömbökből alapozott, zsurlótörzsekből épült szárnyakat ragasztottak, egyre stabilabb és nagyobb kapacitású hálókapcsolatot építettek ki és a régi, földi eredetű szerverek értékesebbnek bizonyult tartalmát karboni gyártású központi tárákba másolták át folyamatosan. A Földről nem csak fagyasztott állati és emberi embriókat, vetőmagvakat, gépeket, felszereléseket, feldolgozó- és gyártóműhelyeket küldtek a Karbonra, hanem többszörözött adattárakban mindazt a tudást, amit az emberiség az évezredek során felhalmozott és a kezdeményezés munkatársai értékesnek és hasznosnak gondoltak az új bolygó számára. Hiába született meg már az ötödik generáció is azóta, a Földről hozott archívum nagyobb részét még meg sem nyitották, de ahogy növekedett a népesség és stabillá vált a mezőgazdaság, úgy fordítottak egyre több kapacitást a földi tudás felfedezésére és hasznosítására, karbonizálására. Ugyanígy itt tárolták a helyi adatokat is, a kisebb városokban felállított szerverfarmokra tükrözve a tartalmukat.

És itt tartották az *Alternatív Karbon* találkozóit is, a hírportálét, aminek Laura dolgozott. Egyelőre.

– Ő Maren Milner – mutatta be Laura. – Vele élek együtt. Már beszéltem róla.

– Helló, Maren – nyújtotta a kezét a legidősebbnek tűnő szakállas alak. – Oskar vagyok, a főszerkesztő. Már sokat hallottam rólad.

– Helló, Oskar – mondta Maren és nem tette hozzá, hogy ő is. Oskar volt, aki majdnem öt volt együtt Laurával, mielőtt sikertelennek nyilvánították volna a próbaélésüket. Közös megegyezéssel váltak szét és már nem maradt semmi az egészsből, mégis nagyon furcsa volt most szemtől-szembe állni

vele. Nem csak azért, mert idősebb és minden bizonnyal jóval tapasztaltabb volt mindenben, mert volt rendes állása, pénze, állítólag saját repülője is, két gyereke két különböző nőtől és látszott rajta, hogy természetesnek veszi, hogy folyton ő van a középpontban.

– Mi a helyzet a végeken? – kérdezte Oskar.

– Csak a szokásos – felelte Maren hűvösen. – Nő a szója, hogy a városi népek tudjanak mit enni.

Oskar egy pillanatig méregette, majd elmosolyodott és hátba veregette Marent.

– Oké, vettem – mondta. – Jó gyerek vagy, bírom az ilyet.

Laura azért elég csúnyán nézett rá. Bemutatta a többi szerkesztőnek is, mindannyian fiatalok voltak és annyira... városiak.

– Akkor nem gond, ha Maren is... – kérdezte Laura.

– Sőt – vágta rá Oskar. – Láttam pár rajzodat, Maren. Tök jók. Tényleg. Kicsit nézz bele, milyen is az *Alternatív* belülről, hátha megtetszik! Hidd el, errefelé se történik sokkal több, mint nálatok és lehet, hogy ezen kellene változtatni valamit.

Maren nem bánta volna, ha kizavarják, de így maradnia kellett. Bólintott. Laura kezdett kicsit megnyugodni.

– Jobb híján a földi adás megszakítására gondoltuk felépíteni a következő szezont, bár elég sokat kellett volna dolgozni vele, hogy tényleg érdekessé tegyük – kezdett bele Oskar. – Baromi kicsi a földi anyagok olvasottsága, bár ha kicsit ráparáztatunk, hogy szent szar, el vagyunk vágva vagy ilyesmi, akkor esetleg lehet rajta turbózni valamit. De Henna hozott egy új sztorit, ami lehet, hogy nagyot durran majd, viszont mielőtt arra rátérnénk, ezt a földi adásost még le akarom zárni. Gondolom olvasátok mindenkitől az anyagokat, amiket beküldtek a listára. Én kommenteltem is rájuk. Ezeken kívül van valami

kérdés, vagy esetleg valami újabb dolog, amit még nem küldtetek fel?

– Idefelé olvagattam a megszakadás előtti cuccokat – szólalt meg Laura. – Azokról a reformokról.

– Amik talán még a Földön sem érdekelnek senkit – szúrta közbe Henna, egy Maren korabeli, elképesztően magas és sovány lány, majdnem olyan arányai voltak, mintha egy földi filmből lépett volna elő.

– Lehet – hagyta rá Laura. – Találtam az egyik jegyzetanyagban egy fél bekezdést, ami a külső rendszerekkel kapcsolatos költségvetés átgondolásáról szól.

– Megosztottad már?

– Még nem. Pillanat. – Laura kikereste a kérdéses részt a mobilján és felküldte a csoportba. – Ez az. Semmi extra, de ha összekapcsoljuk az adásszünettel...

– Hm. – Oskar a szakállát simogatta gondolkodás közben. Maren pózolásnak gondolta és rettentően irritálta, de hiába próbált másfele nézni, még a szem sarkából is látta. – Gondolod, hogy egyszerűen fogták és lekapcsolták az adást, mert csak viszi a pénzt és amúgy is minek? Nekünk meg annyit se mondtak, hogy viszlát?

Laura vállat vont.

– Kicsit gyenge – döntött végül Oskar. – A földiek folyton a pénzről sírnak, meg amúgy is, szerintem az ottani költségvetéshez képest ki sem mutatható a karboni adás léte vagy nem léte. De esetleg egy véleménycikkre jó, vannak, akik harapnak az ilyen összeesküvés–szagú dolgokra. Henna?

A sovány lány megrázta a fejét.

– Raol? A te stílusodhoz illene.

– Még kívárok – mondta a fiú. Maren úgy nézte, kicsit fiatalabb nála, nem is bánta, hogy ilyen is van a csoportban. – Hátha lesz jobb.

- Okés – hagyta rá Oskar. Maren csodálkozott rajta. Laura elmondásai alapján egy sokkal erőszakosabb alaknak képzelte.
- Akkor ennyit a földiekről. Vagy mégse? Henna, te jössz!
- A lány kihúzta magát, így még véznábbnak tűnt.
- Na szóval – kezdett bele. – Ezt még csak Oskarnak mutattam meg, mindenképp személyesen akartam, hogy lássam a reakciókat. Mert lehet az évszázad sztorija, de egy oltári nagy lukra futás is.
- Fekete lyukra futás – szúrta közbe Raol.
- Köszönjük a konstruktív kommentet – sóhajtotta Oskar. – És mostantól néma csend, ha kérhetem.
- Na szóval – kezdett bele újra Henna. – Az öcsém csillagászcodik és részidőben bedolgozik a polgári védelemnek is, ami az aszteroidákat figyeli innen meg az *Anyahajó* műszereivel. Általában elég unalmas kulimunka, észleléseket osztályoznak, pályaelemeket számoltatnak meg az algoritmusokat frissítik meg foltozzák, de jó szorzót kap rá legalább. Jó, nyilván kitaláltatok ebből, észlelt egy objektumot, ami veszélyes lehet a Karbonra.
- Mekkora? – kérdezte Raol.
- Nem olyan nagy, mármint aszteroidához képest. Pár kilométer hosszú, pár száz méter átmérőjű.
- Olyasmi, mint az *Anyahajó* – szútra közbe Oskar.
- Szóval nem nagy, de ha a Karbonra zuhan, azt megérezzük – folytatta Henna. – Az öcsém nekiállt átszámolni a pályaadatokat és rátette a fontossági címkét is, ahogy kell. Az utolsó számításai szerint közelebb fog elhúzni mellettünk, mint a Hercegnő pályája. Ha tovább tudta volna figyelni, akkor még jobban meg tudta volna határozni, de...
- De! – emelte fel az ujját Oskar.
- De elvették tőle, sőt, a korábbi adataihoz való hozzáférést is korlátozták. Mindent a szerveren számolt, ezért csak pár

jegyzete maradt meg, amit a noteszébe firkált. Arra is rákérdeztek, de letagadta.

– Az öcsédnek van távcsöve, nem? – kérdezte Raol. – Miért nem figyeli azzal?

– Mert azzal még nem látja, az *Anyahajó* műszerei érzékelték. Ha jók voltak a számításai, úgy fél év múlva már a távcsövével is láthatja majd. Utána nem sokkal meg mindenki, szabad szemmel. Sőt, ha tényleg becsapódik, még csukott szemmel is. Ezt persze nem tudhatjuk, de az bosszantó, hogy így titkolóznak. Ezért szólt nekem.

– Tökös gyerek az öcséd – jegyezte meg Oskar. – De azért azt tudnia kell, hogy ebből baja lehet.

– És mi? – kérdezte Henna. – Kirakják az aszteroidafigyelésből? Gyakorlatilag már most kirakták. És nincs joguk az embereknek tudni erről? Esetleg felkészülni vagy ilyesmi?

– Nem volt szó becsapódásról – jegyezte meg Laura. – Csak arról, hogy viszonylag közel kerül a Karbonhoz. Az még nem becsapódás.

– Nyilván nem – hagyta rá Henna. – De ott az esély. És most még nem lehet megmondani. Bezavarhat a Hercegnő gravitációja vagy akármi, mit tudom én, még akár az Anyahajó tömege is, vagy az, hogy a bolygó szárazföldi vagy óceáni fele fordul oda. Ilyesmiket mondott.

– Akárhogy is – vette át a szót Oskar. – Ennek mindenképp van hírértéke. És ha mi szellőztetjük meg, sőt, a Tanács hírportálja még rá is segít azzal, hogy tagadja, akkor az *Alternatív* nagyot mehet. Még akkor is, ha az a vacak nem esik a fejünkre.

– És ha ráesik? – kérdezte halkan Maren.

– Akkor a csúcson hagyjuk abba – felelte Oskar.

5. Titkok

– Otthon is ilyen sokat ültél a gép előtt?

Maren zavartan felnézett. Nem is vette észre, hogy Laura mikor jött be a szobába. Zavartan pislogva mérte végig: a lány vizes fürdőruhában, nedvesen csillogó hajjal, dereka körül egy törülközővel állt mellette.

– Úsztál? – kérdezte.

– Ja – bólintott Laura.

– Miért nem szóltál?

– Szóltam.

– Akkor nem hallottam.

– De, még válaszoltál is, hogy most mással foglalkozol.

Maren önkéntelenül is újra a képernyőre nézett, majd mikor visszafordult Laura felé, látta a lány tekintetén, hogy valami nagyon nincs rendben. Amúgy nem szeretett úszni, főleg itt Lauráéknál nem, mert a tengerben úsztak, egy hengeres bójákkal körbevett részen és Maren nem érezte magát biztonságban a hullámok között. Az a tudat sem segített, hogy gyakorlatilag semmi sem választja el a vízben élő furcsa dolgoktól. Az eszével persze tudta, hogy a busa fejű halak, tengeri férgesek, de még a pár tucat kilométerrel odébb működő farmokról kiszabadult karvastagságú lárvák messzire elkerülik a halásztelep zajos környékét, de a tudat nem segített az érzéseiben. Tudat alatt valószínűleg ezért válaszolta Laurának azt, amit, miközben a bábokkal kapcsolatos oldalakat nézte és kezdtek furcsa érzései támadni.

– Szeretném, ha nem lennél ennyire rágyógyulva a hálóra – közölte Laura. – Úgy látom, nem is az ösztöndíjjal foglalkozol. Velem élsz együtt, nem a hálóval.

– Igazad van – mondta Maren. – Sajnálom. Nemsokára le kell mennem apádhoz a hajót szerelni, de utána... Amit szeretnél.

– Mindegy, hagyjuk. – Laura leoldotta a törülközőt a derekáról.

– Csak egy úszás volt, tényleg mindegy. De amúgy miért nézegeted még itt is a bábokat? Azt mondtad, már elegend van belőlük.

– Ja, az – bólintott Maren. – Csak kíváncsi lettem, mire jutottak a védelmisek a völgyünkkel kapcsolatban. Tudod, amikor átvilágították az egészet és azt mondták, hogy több helyen történik hasonló, ezért akarják alaposan kivizsgálni.

– És? – lépett közelebb Laura. Maren kicsit odébb csúszott a széken, hogy a lány is jobban odaférjen a képernyő elé.

– Nem találok semmit. Nézd, itt van a polgári védelem indexelt oldala. Minden hülyeséget felraknak, még azt is, ha valakinek kifogyott útközben az etája és utánamentek egy kannával. Ez tegnapi bejegyzés, látod? Szerintem ehhez képest az, hogy a hirtelen odakerült bábok járatába beszakadt egy traktort majd utána nyomtalanul eltűnt, ráadásul külön védelmis egység jött adatot gyűjteni az esetről... Erről nem kellene bejegyzésnek lennie?

– Lehet, hogy még nem töltötték fel – mondta Laura.

– Erre is gondoltam – bólintott Maren. – Úgyhogy rákerestem arra a párra, akikkel kint voltam a völgyben. Larna és Bart. Találtam régebbi feltöltéseket tőlük, Bart például hősiesen kitesékelt egy szitakötőt egy üvegházból egy hónapja, Larna pedig kimentett egy részeg egyetemistát a zónavárosi közkút medencéjéből. Sőt, találtam tegnapi feltöltést is, ahol ketten együtt voltak pályaorientációs napon az egyik iskolában. A mi völgyünk hiányzik.

– Érdekes – mondta Laura. Félredobta a törülközőt és leült Maren mellé, meztelen combja a fiú nadrágjának nyomódott. Maren egy pillanatra kizökkent. – Nem tudom, hogy működik

ez a védelemnél. Raol szokta szemlézni az oldalaikat, akár meg is kérdezheted.

– Rákerestem a bábokra is – folytatta Maren. – Ugye azt mondták, hogy több ilyen eset van és azt is, hogy nem titkos, csak vizsgálják.

– Karbonon milyen titkos dolgok vannak? – kérdezte Laura.

– Például az aszteroida.

– Ott a pont – ismerte el Laura. – Akkor mégis vannak. De nem hiszem, hogy túl sok, mert Henna öccse példáján is láthatjuk, mennyire bénán csinálják. Legalábbis a földi filmekhez képest.

– Szóval teljesen eltűntek a bábokról szóló hírek – tért vissza az eredeti szálhoz Maren. – És szerintem van, amit utólag tüntettek el. Talán Bart említette, hogy van egy új módszer az ilyen rajzások felszámolására, erre is rákerestem, de semmi. Viszont találtam egy egész másról szóló cikket, ami megemlít egy nem is olyan régi esetet, ahol egy farm területét tisztították meg a báboktól, hivatkozik is a polgári védelem cikkére, de az a cikk nincs meg.

– Akkor tényleg bénán csinálják.

– De miért? – kérdezte Maren. – Azt nem értem, hogy miért? Az aszteroidánál még azt mondom, hogy oké, az ilyen oskarfélék meghirdetik a világvégét miatta, de pár hülye föld alatti féreg miatt mit szórakoznak a hírekkel?

– Te megszereled apával a hajót, én megszárítom a hajam, és utána visszatérünk rá – mondta Laura és maga felé fordította Marent, hogy egy gyors csókot váltsanak.

– Halakat fogok pucolni – közölte Maren, miközben begombolta az inge nyakát. – Már érzem.

– Osztályozni, nem pucolni – pontosította Laura. – Az utolsó gombot gombold ki, buliba megyünk, nem az esküvőnkre.

Maren a nyakához nyúlt és keletlenül kigombolta magát.

- Egy halpucolóhoz amúgy se mennél hozzá – jegyezte meg.
 - Ahhoz nem is – hagyta rá Laura. – Mert gép pucolja őket. Apám az osztályozóba tudna bejuttatni, ahol igazán aprópénzre fordíthatnád a művészi széperzékedet.
 - Ezt nem kellene elviccelni – komorult el Maren. – Tényleg ott fogom végezni. Már a harmadik ösztöndíjötletemet dobják vissza. Nemsokára a szorzómat is elveszik és próbaélés helyett élőködő leszek a nyakatokon.
 - Elég durva a helyzet – foglalta Laura. – Még jó, hogy kicsit oldhatod a stresszt a buliban.
- Maren tegnap fejtette ki, hogy nem tudja eldönteni, hova menne kevésbé szívesen: a halpucolóba vagy a körzeti közösségi házban megrendezett élőzenés estre. Csak azért mondott igent az utóbbira, mert látta, hogy Laurát mennyire lázba hozza a rendezvény és amúgy is ki akart kicsit lépni a korlátai közül.
- Ja – bólintott és az ingéhez nyúlt, mert otthon belenevelték, hogy mindig rendesen be kell gombolni mindent. A mozdulat félbemaradt. – Milyen jó nekem.
 - Azért remélem nem lesz túl gáz – sóhajtott Laura.

– Közgazdaságtan – emelte fel az ujját Oskar. – Közgazdaságtan, ezt nyomatják most ezerrel. Ha még egyszer fiatal lennék, tuti közgazdaságtant tanulnék és én lennék a király.

Maren nem tudta megérteni, hogy miért kell egy ilyen zajos helyre jönni beszélgetni. Utált üvölni, még azt is utálta, ha rendesen ki kellett nyitnia a száját, hiába szólt rá anya mindig gyerekkorában, hogy ne motyogjon. Utált közel lenni az emberekhez, mindenféle agresszív gondolatai támadtak, mikor folyton belemásztak a személyes terébe vadidegen, drága

italoktól bűzlő, bambán vigyorgó egyének. De nem volt menekvés: a szűk boksza az *Alternatív Karbon* teljes gárdája bezsúfolódott, Laura legalább annyira az ő ölében ült, mint Raolében, és az asztal fölé kellett hajolniuk, hogy halljanak valamit Oskar okoskodásaiból.

– Úgyhogy te is ezzel próbálkozz, fiú – nézett Oskar Marenre.
– Azt kutatsz, amit akarsz, csak legyen benne az a szó, hogy közgazdaságtan vagy valami hasonló baromság. Mit tudom én, Picasso képeinek merkantilista aspektusai. Az infláció megjelenése az ókori szobrászatban. Csak szólj és nyomom az ötleteket!

Marent hiába irritálta, el kellett ismernie, hogy Oskar tud valamit. Természetesen ő sem az *Alternatív Karbon* főszerkesztőségére kapta a szorzóját – nem is rossz szorzóját –, hanem vagy három kutatói ösztöndíjra, amiket mindig meg tudott hosszabbítani. Laura szerint Oskar művészi szintre fejlesztette a semmitmondást, meg akadtak jó kapcsolatai. De azért közgazdászként lenne az igazi király, gondolta keserűen Maren. Legszívesebben felborította volna az asztalt, hogy elfusson.

– Aktok és akvizíciók a korai földi kapitalizmusban – tette hozzá Raol.

– Mi az az akvizíció? – kérdezte Laura.

– Mit tudom én, az is valami közgazdász szöveg, valahol olvastam. Az aktot bezzeg tudod!

Egyedül Henna nem csatlakozott az ötleteléshez. Az asztal sarkánál ült egy hozzá hasonlóan magas és vékony söröspohárral és látványosan unatkozott. Néha egy-egy helyi vagány megpróbálta felkérni táncolni, ilyenkor Henna felhúzta a szemöldökét, felállt, lenézett a nála minimum egy fejjel alacsonyabb kérőjére és sajnálkozva megrázta a fejét.

– Mi is a te területed, fiú? – kérdezte Oskar.

– A területem? – kérdezett vissza Maren. Nem bánta volna, ha már leszállnak róla.

– Amivel szívesen foglalkozol. Mit csinálsz? Festesz, szobrászkodsz? Verseket költesz?

– Rajzolok – mondta Maren. – Meg fametszeteket csinállok. Faragok.

– Ó. Az jó – hagyta rá Oskar. Maren nem tudta eldönteni, hogy gúnyolódik-e vele. Lesöpörte a szendvicseik maradékát a zsurlófa tálcáról és Maren elé tolta. – Erre is tudnál faragni?

– Körömmel vagy foggal, Oskar? – kérdezte nevetve Raol.

Maren a tálcát nézte és vállat vont.

– Akár. Ha lenne kedvem.

– Táncolunk? – próbálta oldani a helyzetet Laura és már tolta is ki a bokszból Raolt. Maren felsóhajtott. Már akkor megbánta, hogy végül igent mondott erre a bulira, amikor beléptek a közösségi ház ajtaján és megcsapta a benti kavargás. És ez még nem a legalja, gondolta. Hagyta, hogy Laura maga után húzza.

– Vigyél el egy körre engem is, Raol – hallotta Henna hangját.

– Még az végén azt hiszik az itteniek, hogy egy fapina vagyok.

– És én? – méltatlankodott Oskar egyedül maradván az asztalnál.

– Nagyfiú vagy már – vetette oda Henna. – Megoldod.

Maren sohasem tanult táncolni és az egész koncepció idegen volt a számára. Filmekben látta persze sokszor és amikor kicsi volt és anyja még tréfálkozott vele, akkor néha rángatta zenére vagy a saját dúdolására ide-oda, de utána semmi. Akkor találkozott komolyabban először táncoló emberekkel, mikor felvették az egyetemre és a világ végén élő, otthon-tanított farmergyereket berendelték egy csapatépítő táborozásra Zónaváros mellé. Csak valami földi körtánc volt, de sokkolta és utána minden hasonlóból kihúzta magát, egy idő után már

nem is piszkálták. Laura viszont szeretett táncolni és Maren valahol irigyelte is érte.

– Az a gond, hogy nem engeded el magad – üvöltötte a fülébe Laura, miközben a táncparkett egyik szélén szerencsétlenkedtek. – Vedd át a ritmust és csak mozogj!

– Olyan hülyén érzem magam akkor – üvöltötte vissza Maren. Szinte remegett a gyomra az erősítőkből lüktető basszustól.

– Most nézel ki hülyén! – világosította fel Laura. – Lazulj el! Figyeld a többieket! Nézd Raolt vagy Oskart!

Oskar közben leszólított egy vadidegen nőt, aki elsőre valami hivatalnoknak nézett ki, de cserébe hamar el tudta engedni magát.

– Csodás – morogta Maren és megpróbálta követni az utasításokat.

– Ez az! – nevetett rá Laura.

– Jól csinálom? – kérdezte Maren.

– Rettentő bénán – nevetett még jobban Laura. – De nagyon cuki vagy, ahogy próbálkozol!

Maren nem tudta eldönteni, melyik jelző esett neki rosszabbul.

Végül a zenészek egy kis szünetet tartottak és a felvételről szóló zenét sokkal halkabbra állították. Maren úgy érezte, hogy már túljutott a nehezen: nem róla témáztak, a bokszzsúfoltságát is megszokta és a táncon is túlesett. Laura szemében büszkeség csillogott, ahogy a kikért italaikkal újra helyet foglaltak a kemény padon. Maren szemezni kezdett a tálcával, majd a zsebébe nyúlt.

– Nem tehetnek mást, be kell vezetni a pénzforgalmat – folytatta Oskar az észosztást. Maren csak fél füllel hallgatta. – A jegyrendszer meg a szorzórendszer eddig jó volt, de már inkább csak akadály. Már nem vagyunk egy boldog, nagy

család, akik idejöttek az anyabolygóról, hogy betöltsék ezt az üres földet.

– Itt is lesznek hát szegények és gazdagok – foglalta össze Henna. – És ezt hívjuk fejlődésnek.

– Jó ötlet, egy cikkben majd kibontod, remélem – kacsintott rá Oskar. – Igen, lesznek. Ami nyilván igazságtalan, mert épp csak kapirgáljuk a Karbon lehetőségeinek a felszínét és nem vagyunk rászorulva arra, hogy egymástól vegyünk el dolgokat. De pont ez a baj. Hiányzik az éhség.

– Az éhség?

– A hajtóerő! – Maren is felnézett, mert Oskar szinte szónokolni kezdett. – A drávj! Ideküldtek, hogy szaporodjunk és sokasodjunk és töltsük be ezt az üres földet, ami még egy szárazföldi gerincest sem tudott kitermelni magából és a seggünk alá raktak mindent. A felfedezések nem a világban zajlanak, hanem az adatbázisokban. Nem akarsz kutatni meg feltalálni, mert rohadt szar érzés rájönni, hogy a találmányodat már rég feltalálták odahaza, csak még nem olvasott senki róla az ideküldött adatokban. Szóval egy kis kapzsiság nem árt ide, a jó öreg kapzsiság, hogy akarjál többet és többet és ne valami minimum- meg maximumszorzó határozza meg, hogy mit utalnak ki neked a közösből. Ez a jövő és lehet, hogy lesz árnyoldala is, de nem érdekel. Ennél a mostani langyos semminél az is jobb.

– Oskar Shedent hallották, hölgyeim és uraim – zárta le Henna.

– Reméljük, hamarosan ő lesz a Tanács elnöke és mindannyian ebben a szép új világban ébredünk, lehetőleg közgazdászként.

– Gazdag közgazdászként! – emelte fel a poharát Oskar.

– Ti hülyék vagytok, ha isztok – jegyezte meg Laura.

– Nézzétek a fiút! – szólalt meg Raul.

A hirtelen támadt csendre Maren felnézett.

– Mi van? – kérdezte.

– Megmutatod? – bökött Raol a fatálcára, ami körül apró halomba gyűltek a vékony, karikába kunkorodó forgácsok.

– Még nincs kész – szabadkozott Maren.

– Mutasd már – szólt oda Laura is.

Maren belenyúlt a sörébe és nedves ujjait végighúzta a tálcába vájt vonalakon, hogy az alsó, kicsit porózusabb zsurlószövetek megszívják magukat és elsötétedjenek. Laura átvette tőle a táblát és a többiek felé fordította.

– Ez kemény – állapította meg Raol, a szája szélén mosoly bujkált.

– Na ne – horkant fel Oskar. – Ez én vagyok?

– Ez te vagy, Oskar – erősítette meg Henna. – Ügyes a fiú. Szép fogás, Laura!

– Még nincs kész – jegyezte meg Maren.

– De már látszik, milyen lesz – mondta Raol. – Állati jó portré.

– Kicsit gonosz, de jó – tette hozzá Henna. Oskar csak a fejét csóválta. Páran megálltak az asztaluk mellett, a tálcát és Oskart bámulva, felröhögve vagy elismerően bólintva. A zenészek még mindig pihentek, így egyre több bámészkodó érkezett. Végül az egyik szervező is széles vállával utat törve odalépett a bokszhhoz.

– Melyikőtök hozott be kést? – dörrent rájuk.

Egy pillanatra mindenki elhallgatott. Nehéz lett volna bármit is tagadni, mert Maren apró pengéjű faragókése ott feküdt az asztalon a söre és a forgácsok mellett.

– Mi a gond? – kérdezte Oskar.

– Nem lehet ide kést behozni! – förmedt rá a szervező.

– A gyerek egy művész és ez egy faragókés – magyarázta Oskar. – Nehogy már erre görcsöljél rá!

Maren túlságosan bent ült a bokszban ahhoz, hogy a szervező vaskos, izmos karja elérje. Némán állta a nagydarab fickó tekintetét, szeme összeszűkül.

– Cseszd meg, a körmöm nagyobb, mint az a penge azon a szaron! – mutatta Henna.

– Oké, nyugi – mondta Laura. – Odaadjuk és...

De mikor a faragókés felé nyúlt, Maren határozott mozdulattal rátette a kezét a vastag, íves markolatra, amit saját kezűleg készített vagy tíz éve.

– Na ne szórakozzunk egymással! – vörösödött el a szervező és megpróbálta odébb tolni Raolt, hogy bejusson a boksza. Maren nem mozdult, de az izmai megfeszültek. Kevés tárgyához ragaszkodott, de a faragókése köztük volt. Ezzel tanult meg faragni és ezzel véste ki azt a táblaképet is, amivel megkérte Laurát. Felfordult a gyomra a gondolattól, hogy ez az emberszerű hústömeg az izzadt, tömpe ujjai közé fogja a lakkozott markolatot.

A fiú tekintetét látva a szervező egy pillanatra elbizonytalanodott.

– Én a helyedben meggondolnám – jegyezte meg Oskar. – A fiú a végeken nőtt fel, és most nem viccelek.

– Tedd már el! – súgta Laura.

Maren egy lassú, kelletlen mozdulattal a zsebébe süllyesztette a faragókést. A szervező nagy nehezen visszavonulót fűjt.

– Rajtad lesz a szemem! – ígérte még távoztában.

Maren hidegen bólintott.

– A franc essen belétek – fakadt ki Laura. – Hozzatok nekem még egy rövidet!

– Ez meg ki? – szedte elő a mobilját Oskar. – Már hatszor hívott. A nagy parában észre se vettem, hogy ettől a vacaktól rezeg a seggem. Egyedül ne menj ki a mosdóba, fiú! Mindjárt jövök.

Laura rövidjével együtt érkezett vissza. A kedélyek addigra már lenyugodtak, bár Maren sokszor észrevette, hogy a bokszuk mellett elsétáló arcok alaposan megnézik maguknak. Oskar képét lefordítva maguk mellé tették, a forgácsokat a padlóra söpörték.

– Nem hiszitek el – huppant le Oskar közéjük. – A polgári védelemtől hívtak. Kértek egy időpontot, amikor beszélhetnének velünk.

– Veletek? – nézegette a körmét Henna.

– Velünk – mutatott körbe Oskar. – Az egész bagázssal. Azt mondták, sürgős, azt mondtam, holnap jó. Szerintetek mi lesz? Be akarnak minket fenýíteni Henna öccse miatt?

– Az öcsém nem köpött rólunk – közölte Henna.

– Az eszem megáll, már itt tartunk? – kérdezte Raol. – Holnap?

– Holnap – bólintott Oskar. – Fió, gyere te is. Az a nézésed... Na az lehet, hogy kelleni fog. A késedet hagyd otthon.

6. Bábok

- Mi közöm nekem az egészhez? – morogta Maren, ahogy újra a halászhajó fedélzetén állva a közeledő szállítóhajót nézte. – Még neked sincs sok hozzá, egyikünknek sem kellene menni. Újabb nap megy el a francba ahelyett, hogy projekttervet írnék.
- Oskar kifejezetten kérte, hogy gyere – emlékeztette Laura.
- Csak szívatott – közölte Maren. – És nem vagyok köteles ugrani, ha kér valamit, akkor sem, ha kifejezetten kéri.
- Nem hiszem, hogy szívatott volna. Bír téged.
- Egy francokat. – Maren dühösen a tengerbe köpött. – Egy kis hülye vidékinek tart, aki...
- Majdnem azt mondta, hogy aki örüljön, hogy megkapta a levett csaját, de még idejében befogta a száját.
- Aki? – kérdezte Laura.
- Aki... túl fiatal. „Fiú...” Vagy... Mindegy, nem akarok Oskarról beszélni. Épp elég, hogy elcseszem az egész napomat, hogy biodíszletet játszjak mellette.
- Oskarral megéri jóban lenni, főleg a tényleg nem halat akarsz osztályozni – sóhajtott Laura. – És hidd el nekem, bír téged. Mindenkit cukkol valamivel és azon sem akad ki, ha valamennyire visszacukkolják. Mint te azzal a karikatúrával.
- Portréval.
- Az nem portré, hanem gúnyrajz, ennyit még én is levettem. Mestermunka, de a kategóriája gúnyrajz, vagy mit tudom én, mi a hivatalos neve. Oskar is levette és bírta benned, hogy tökös vagy. Meg azzal a szervezővel is az voltak, bár legszívesebben leordítottam volna a fejed. Fél kézzel feltörli veled a padlót, ha elér.
- Azért ebben ne legyél olyan biztos.
- A sok hülye tesztoszteronos hím, akivel körül vagyok véve!

– Az a helyzet, hogy jó munkát végeztek. Az irodából mindenki olvassa az *Alternatív Karbont*. Ezt most értsétek, ahogy akarjátok, de őszintén mondom, hogy a legjobb független lap. A hivatalos híroldal meg tudjuk, milyen.

Raol óvatosan felnevetett, majd abbahagyta, mikor Oskar hidegen ránézett. A polgári védelmis egy középkorú, átlagos testalkatú férfinak bizonyult, akire valószínűleg senki sem figyelt sehol. Nyilván így válogatták össze őket, gondolta Maren és próbált mozdulatlanul, fapofával ülni, ahogy Oskar kiadta nekik még a megbeszélés előtt. Nem mondunk magunktól semmit, nem reagálunk semmire, figyelitek, mit csinálók és ha szólok, akkor mondtok valamit... Henna a körmét vizsgálgatta, Laura idegesen összeszorította a száját, Oskaron pedig az álarca ellenére is látszott, hogy tart tőle, eljött érte a nagyobb hal.

A könyvtár egy elfüggönyözött kutatószobájában ültek, a polcokon pár karboni kiadású kézikönyv, az olvasóképernyők és a hordozható táblagépek sötéten pihentek a helyükön, a különféle karboni tájakat ábrázoló fényképek is mattnak és élettelennek tűntek a lámpacsíkok fehér fényében. Maren jobb híján az egyik trópusi zsurlóerdőt ábrázolóra nézett és azon gondolkozott, hogyan festené meg az élettől nyüzsgő dzsungelt, az egymásba kapaszkodó, ég felé törő fákat, a fényért küzdő aljnövényzetet, a közük vadászó méteres szitakötőket, a növények szárain és a vastag avarban nyüzsgő férgeket, rovarokat és a mindenütt járatokat építő bábokat. Valami hiányzik erről a fényképről, gondolta, pedig pontosabb nem is lehetne. Mégis benne élet.

– Oké, vettem – szólalt meg a polgári védelmis, megtörve a kínos csendet. – Szerintem ti valami egészen másra gondoltok, miért vagyunk itt. Nincs semmi gond, sójt. Mármost van, de

nem veletek. Nem... köztünk. Értékeljük a munkát, amit végeztek, szeretnénk egy kicsit... támogatni és együttműködést ajánlani.

Oskar felhúzta a szemöldökét.

– Folytasd! – mondta.

Henna is felhúzta a szemöldökét, de ő Oskarra nézett. A fiú úgy tett, mintha nem látná.

– Tudjuk, hogy rajta vagytok a bábokon – tért a lényegre a polgári védelmis. – Mondom, hogy ügyesek vagytok, mert mintha előbb összeraktátok volna a képet, mint azok a kollégáim, akiknek ez a dolga lett volna. A helyzet az, hogy még mi sem tudjuk, mi a helyzet, csak azt, hogy valami új viselkedést tapasztalunk, ami jár némi kockázattal és nem tudunk eleget ahhoz, hogy a tűzoltáson kívül mást is csináljunk. A tűzoltást most nem csak szó szerint kell érteni.

Oskar továbbra is próbálta tartani a pókerarcát, egyre kevesebb sikerrel. Maren viszont elkezdett izzadni, főleg, mikor Laura lopva ránézett és a lány tekintetében aggodalom csillant.

– Kicsit lazítsatok, jó? – kérte a polgári védelmis, kínjában felnevetve. – Igen, rálátunk a hálón való adatkérésekre és mivel ez most egy forró téma, ráállítottunk a kulcsszavakra egy algoritmust. Ez teljesen legális, még ha nem is szokta átolvasni senki sem, hogy mikbe egyezik bele a háló használatával. Ti sem jártok tilosban, szóval tényleg lazítsatok, jó? Kérdezhetek is, ha valami nem tiszta. Vagy elküldhettek a francba, ha attól jobban érzitek magatokat, sose voltam híve a felesleges udvariaskodásnak.

– Térjünk rá arra, hogy mi a kérdés – felelte kimérten Oskar. – Mondjuk úgy, hogy eddig sok újat nem hallottunk.

Maren azért elkapott pár értetlenkedő tekintetet, még Henna flegmasága is megbicsaklott egy pillanatra a bábok említésekor, hogy utána egy laza mozdulattal segítsen Raolnak

becsuknia a nyitva maradt száját. Maren kezdte egyre rosszabbul érezni magát. Nem emlékezett rá, hogy a bábokról beszéltek volna a Karbonosokkal, viszont ő az elmúlt napokat szinte teljesen ezeknek a lényeknek szentelte, főleg, mikor otthonról újabb híreket kapott. Nem hogy a traktor nem került elő, de a bábok járatai miatt még az Északi-völgy bejáratához épített depójuk alapozása is megrogyott és Lorannak külön ki kellett mennie a tartálykocsival, hogy lefejtse a depóban tárolt etanolt, mert apa attól tartott, hogy megreped a tartály. A hivatalos hírekben pedig továbbra sem volt semmi róluk és ahogy a védelmisek oldalát nézte, Bart és a felesége is inkább eltévedt túrázókat vezetett vissza a civilizációba a bábok vizsgálata helyett – kamutól búzlótt az egész. Nyilván ezekre a keresésekre figyeltek fel ennek a fickónak a kollégái és a hozzáférési pontból visszavezették Laurához, Laurán keresztül pedig az *Alternatív Karbonhoz*. Újra kiverte a hideg veríték, hogy lehet, hogy bajba sodorta Laurát.

Kinyitotta a száját, hogy tisztázza a helyzetet, de Oskar pont ránézett, így inkább befogta.

– Oké, tetszik a hozzáállás – mondta végül a polgári védelmis.

– Úgy tűnik, a bábok rágerjedtek az etanolra. Sok ember is így van vele, szóval nem tudom elítélni őket érte, viszont elég sok kárt kezdtek okozni vele és úgy tűnik, még csak most kezdenek igazán belejönni. Tegnap ti is írtatok arról a gyárkatasztrófáról.

– Raol – dobta oda a szót Oskar.

– Ja, egy kis rövidet – bólintott Raol. – Eltört valami szállítócső, aztán berobbant a cucc, de semmi komoly és sérülés sem volt. Meg a világ végén történt.

– Volt sérülés – pontosított a férfi. – Azóta ketten már bele is haltak az égési sérüléseikbe és még három másik is esélyes. És elég komoly a cucc, csak a Tanács úgy döntött, kicsit lassabban adagolja be a dolgot. A gyár gyakorlatilag leégett. A cső pedig

azért tört el, mert a bábok aláásták, ahogy a tűzvíz csöveit is, mert azonos bakokon futtatták őket. Tervezési hiba, de nem gondoltak rá, hogy ez is megtörténhet.

– Bábok nem voltak a hírben – jegyezte meg Raol. – Meg a... Most tényleg ennyire manipulálják a híreket?

– Csak az első jelentéseket tették közzé – pontosított a férfi. – Igen, ez is egyfajta manipuláció. Elismerem. Ti is szoktatok bizonyos dolgokat eltúlozni, másokat elhallgatni. Ez egy ilyen műfaj. De ezt nem akarjuk megszokottá tenni, ezért keresünk meg olyanokat, akiknek tapasztalatuk van a közösségi médiában meg híradásban. Együtt akarunk működni.

– Várjunk, várjunk – emelte fel a kezét Oskar. – Még mindig nem vágom. Egy bénán tervezett gyár leégett a bábok miatt és ezt eltitkolta a Tanács. Hogy jövünk mi a képbe? Nyilván előbb–utóbb kiderülnek a részletek, mi is szálljunk be az eltitkolásba?

– Épp ellenkezőleg – próbálta megnyugtatni a férfi. – Pontos tájékoztatást akarunk, de úgy, hogy ne legyenek benne pánikkeltő túlzások meg semmi ilyesmi... Egy csomó adatra és megfigyelésre lesz szükségünk, hogy ki tudjuk alakítani a válaszlépéseket. Ezek a dögök mindenhol ott vannak és valószínű van valami receptoruk, ami nagyon reagál az etanolra. Ezt ki kell ismernünk és új eljárásokat kialakítani, mindenféle, bonyolult. Addig is az embereknek oda kell figyelniük és mindent jelenteniük kell. Örülünk, hogy ha lesz elég kapacitásunk az adatok szűréséhez meg feldolgozásához, a megfigyeléseket, vizsgálatokat már ki kell szerveznünk, de mindezt kommunikálni kell, méghozzá értelmes módon. És olyan forrásokból, amik a Tanácstól függetlenek, hogy hiteles maradjon.

– Mármost látszólag függetlenek – szúrta oda Oskar. – Épp most akartok minket beszervezni.

– Nem, félreérted – rázta a fejét a férfi. – Együttműködést ajánlunk. Hozzáférhetek bizonyos védelmis infókhoz, hogy ti publikálhassátok először őket és ha utána akartok járni valaminek, adunk hozzá segítséget, kíséret, szállítást, felszerelést. Csak azt kérjük, hogy a ti szempontotok is az legyen, hogy a szervek és az emberek együttműködését segítsétek, ne keltsetek pánikot és erősítsétek a polgári védelem iránti bizalmat. Nem szólunk bele abba, hogy ezt hogyan csináljátok.

– És nekünk mi lesz jó ebben? – érdeklődött Oskar.

– Mondjuk az, hogy az egekbe szökken az olvasottságotok. Ami a többi laphoz képest persze most se rossz, de azért ha a nettó számokat nézzük, hát az gyér. Mint minden más lapé, persze. De ez változhat. Nektek ajánljuk fel először. De nem ti vagytok az egyetlen lehetőségünk.

Laura Marenre nézett. Maren csak kis késéssel fogta fel, hogy egymás szemébe néznek, agyában egymást kergették a gondolatok. Az öreg traktor... A járatok furcsa rajzolata, ami akár a szántás útvonalát is követhette... A depó... És egy hasonló, csak jóval nagyobb tartály a házuk mellett.

Zavartan Laurára pislogott. Láta a kérdést a lány szemében. Bólintott, hogy minden oké. Persze nem volt az.

– Nos? – kérdezte a férfi.

– Kicsit olyan... furcsa ez – jelentette ki Oskar. – Kicsit olyan kamu.

– Kamu? – csodálkozott a férfi. – Ezt fejtse ki, kérlek.

– Terelés – közölte Oskar. – Kezdetől fogva ezzel a primitív etanolhajtással nyomatunk mindent, mert ezen a bolygón nincs más lehetőségünk, a bábok meg csak most jöttek rá, hogy alkalmasak akarnak lenni? Ez nagyon gyenge. Szóval terelés.

– És miről akarunk terelni? – kérdezte a férfi nyugodtan.

– Az aszteroidáról – közölte Oskar.

Henna a kezébe temette az arcát, egy pillanatra úgy tűnt, mintha hegyes, vörös körmeivel kínjában a saját bőrét akarná végigkarmolni.

– Milyen aszteroidáról? – kérdezte a férfi. Teljesen értetlennek tűnt.

– Igen, Oskar, ha már tartani kell a pofánk! – csattant fel Henna. – Milyen aszteroidáról?

– Hát... – Oskar füle kezdett elvörösödni. – Ami közeledik. Ami...

– Mi van? – értetlenkedett a férfi.

– Gyerünk, Oskar – mondta Henna, a szeme összeszűkült, rossz volt ránézni. – Ebből már úgyis össze fogják rakni, akkor legalább zárd rövidre.

A férfi kérdően nézett rájuk.

– Te egyszerűen egy hülye pöcs vagy – közölte Henna, mikor a polgári védelmis magukra hagyta őket azzal, hogy utánakérdez a dolognak.

– Kamuzott a tag – védekezett Oskar. – Csak ki akartam billenteni, hogy...

– Nem, én nem találok szavakat – folytatta Henna. – Adod itt a nagyfiút, hogy kussolunk meg nem mondunk semmit, erre te... Rádásul nem is magaddal cseszel ki, hanem az öcsémmel, aki megbízott bennünk. Komolyan, még egy szót szólsz, kikaparom a szemed!

– Nyugi – szólt közbe Raol. – Lehet, hogy pont ezt akarják. Hogy egymásnak...

– Lehet, de akkor ugyanazt akarom, mint ők, Raol – nézett rá dühösen Henna. – Nem, ezt nem tudom felfogni. Nekem sincs gőzöm se, hogy mi ez a bábos szarság és lehet, hogy egy oltári nagy kamu, de cseszétek meg, ha van egy titkos ászod, azt

kurvára nem dobod ki a játszma közepén! Ha kamunak érzel valamit, nem ordítod a másik képébe, hogy kamu, hanem belemész és kivárod, mit akar kihozni! Tényleg nem hiszem el, hogy ekkora pöcs vagy, Oskar.

Oskar kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, mikor nyílt az ajtó és a polgári védelmis visszajött a szobába, kezében még ott tartotta a mobilját.

– Az öcséd, ugye? – nézett Hennára. – Pont ismerek valakit a csillagászati részlegről, de neki is utána kellett néznie. Azért vették el tőle a megfigyelést, mert elrontotta a számításokat. Megesik az ilyesmi, meg mondták is neki, hogy rosszul számolt és nem elég a felkészült még ehhez. Ezt már nem mondta el nektek?

– Nem – felelte hidegen Henna, de közben Oskar méregette.

– Miért titkolnánk el, ha tudnánk, hogy be fog csapódni egy kisbolygó? – kérdezte a férfi. – Rögtön el kellene kezdenünk felkészülni. De ha nem hisztek nekem, felajánlom, hogy gyertek el a részlegbe. Meg tudjuk mutatni az öcséd számításait meg a korrigálást is. Egy csomó rossz becslést csinált, amiket tényadatként kezelt. Vagy ilyesmi, nem értek hozzá. De az *Anyahajó* észlelései szerint az aszteroida egész más pályán mozog, mint ami az öcséd számításaiból adódna és jóval a Hercegnő pályáján kívül fog elhaladni mellettünk. De mondom, ne higgyetek nekem! Tegyetek próbára!

Senki nem válaszolt.

– Akkor? – törte meg az egyre kellemetlenebbé váló csendet a polgári védelmis, majd egyenként végignézett rajtuk. – Mi legyen? Vagy kértek egy kis gondolkodási időt? Vagy menjek a fenébe?

Maren a trópusi erdő fényképére nézett és hagyta, hogy a kép lassan elhomályosodjon.

7.

Mélység és magasság

– Hát ez így elég durva – állapította meg Henna.

Az újonnan felmért bábtelepek vörösen pulzáló faltjai szinte tökéletesen lekövezték a Karbon üzemanyagiparának helyeit: a farmokat, ahol az alapanyagot termelték, a favágótelepeket, ahol a esőv végtelen erdőit aprították be, a feldolgozóüzemeket, a szállítócsöveket, a kikötőterminálokat, ahol tartályhajókba fejtették át a bioetanolt. Egyedül azok a részek maradtak sötétek, ahol komoly sziklaágyra épül valami, de mivel az egész iparág a mezőgazdaságra és az erdőkre épült, kevés ilyen akadt. Néhány bábkolónia járatai egészen a Zónaváros alatt húzódó plató széléig értek, pedig ott nem találhattak semmiféle etanolhoz köthető dolgot.

– És nem kicsit manipulatív – tette hozzá Oskar. – Ezek a dögök mindenhol ott vannak. Állítólag a karbon biomasszájának húsz százalékát adják csak a bábok. Ha az összeset rára knánk a térképre, átmenne az egész vörösbe.

A polgári védelem székházában ültek egy teremben, amit a rendelkezésükre bocsátottak és az egyik falat beborító képernyőt nézték. A közepen álló nagy asztalt elborították a jegyzeteik, a táblagépeik, pár szendvics és üdítő, a főhelyen pedig egy üvegtartályba töltött alkoholban lebegő kisebb báb állt, labdába gömbölyödve, eredetileg harminc centire nyúlt ki.

– Ha ennyire rá vannak gerjedve a piára, akkor legalább szép halála volt – jegyezte meg Raol, megadva Oskarnak a szikrát, amire annyira várt.

– Erre fogjuk felépíteni az egészséget! – csapott le rá. – Alkesz bábok. Mindenki tudja, milyen gáz, ha valaki alkesz, de mégis inkább mosolyognak rajta, nem pedig félnék tőle. Ez jó lesz.

Megmagyarázza az embereknek, hogy miért vannak annyira ráindulva a bábok, ezt megértik meg komolyan veszik, de nem fognak pánikolni tőlük. Raol, jövök neked egy sörrel.

– Stílusos, főnök, stílusos.

Nem sokkal a beköltözésük után találkoztak az összekötőjükkel, aki Maren régi ismerőseinek bizonyult.

– Larna üdvözetét küldi, Maren Milner – nyújtott kezét Bart, ráadásul elsőnek neki a csapatból. – Kint van Gondwanán, de a lelkemre kötötte, hogy feltétlenül adjam át az üdvözetét.

– Ki az a Larna? – kérdezte Laura.

– A feleségem – mosolygott rá Bart. – Szóval, ez az *Alternatív Karbon* első igazi szerkesztőségi irodája. Bármire szükségetek van, szóljatok!

Oskar ötletét jóváhagyták, de Bart finoman jelezte, hogy az első anyagokat megnézné, mielőtt kiteszik a hálóra. Ezzel kapcsolatban Oskarnak lett egy kis csörtéje a többiekkel, főleg Henna kiáltott cenzúrárt, de végül lenyugodtak a kedélyek azzal, hogy valamit azért le kell tenniük az asztalra. Marentől pár karikatúrát kértek, amin etanoltól mámoros bábok szerepeltek.

– Jól vagy? – ült le mellé Laura. Maren az asztalnál guggolt, állát a kemény asztallapon nyugtatva és az üvegben lebegő bábót tanulmányozta. Már két órája.

– Ja.

– Mit nézel ennyit ezen a vackon?

– Próbálom elkapni a lényegét.

– Oskar örülne már pár skiccnek. Holnap reggel kint akarja látni az első anyagokat.

Maren nem válaszolt.

– Hallod?

Laura csak nem hagyta békén.

– Igen, köszönöm a kérdésed, tökéletesen hallom – felelte.

– Akkor miért nem válaszolsz?

– Nem tettél fel kérdést.

– Na jó, most ehhez nincs hangulatom.

A szeme sarkából látta, hogy Laura fáradtan a hajába túr, majd megfordul, hogy otthagyja.

– Elég gyorsan rajzolok – szólt utána Maren. – Ha megvan az ötlet, hamar kész. De ez az ízé... Nincs normális formája. Karikatúrában lerajzolom, lehetne akár krumpli is vagy egy darab ürülék. Olyat akarok, hogy ránézel és tudod, hogy egy báb.

– Na mi van, fiatalok? – lépett oda mögéjük Oskar. – Szép az akvárium? Szinte vigyorog a kis barátunk, ahogy belefuilt a naftába.

– Nem néz ki alkesznek – jegyezte meg Maren. – Nem látom bele azt a lelket, amit el kell nyomni az itallal.

– Hát akkor rajzold bele, fiú. Estére látni akarom a cuccot. Laura, mit szólnál, ha hozzád vágnám még azt a déli vackot is, ahol a robotokat tesztelik?

– Megnézem.

– Ezt szeretem. Húzzunk bele! Henna, drága, a vitriolt tartogasd másnak, köszi.

Délutánra tele lett a feje a bábokkal. Addigra tucatnyi tanulmányt futott át róluk, videókat nézett a korai kísérletekről, amikor megpróbálták fehérjét nyerni belőlük, de a többi karboni rovarral és féreggel ellentétben akárhogy is finomították a bábokból nyert tápanyagokat, az allergiás reakcióktól nem tudtak megszabadulni, így hamar félretették a dolgot. Pedig eleinte nagyon ígéretesnek tűnt, ráadásul különösebb erőfeszítés nélkül be tudták volna gyűjteni az egész karboni népességnek elegendő mennyiséget belőlük. Azt is

megtudta, miért hívják báboknak őket, korábban ezen nem is gondolkozott. Az első leszálló telepések azt hitték, valami rovarféle bábjai, míg rá nem jöttek, hogy a lény maga néz ki így, inaktív állapotban mint egy nagy zselétojás, amiből végtagok és egyéb szervek formálódnak, amire épp szükség van. De a név valahogy rajtuk maradt. A legkisebb formájuk pár centi, az átlagos akkora, mint egy férfi alsókarja, a legnagyobb feljegyzett példány majdnem elérte az egy métert. A genetikai vizsgálatok alapján mindegyik ugyanahhoz a fajhoz tartozik, a környezeti hatások miatt nőhetnek ilyen különböző méretűre. A járataik többsége pár tucat méter mélyen húzódik, de egyszer egy szonda száz méter mély járatba is bejutott, mielőtt, valószínűleg a jel gyengesége miatt, megszűnt vele a kapcsolat. Kolóniákban élnek, talán van valami királynőféleségük is, mint a földi államalkotó rovaroknak, de még nem találtak egy példányra sem. A kolóniák nem különülnek el egymástól élesen és eleinte, mikor becsippeltek pár példányt, azok több szomszédos kolónia munkásaként is felbukkantak. A talaj bizonyos alkotóelemeit eszik és abból szűrik ki a tápanyagot, de a trópusi erdőknél találtak a méter vastag avarban élő kolóniákat is. Nyomás érzékelnek és talán vegyi anyagokat. Ez utóbbi elméletet alátámasztja a legújabb etanolmániájuk is, gondolta Maren. Mikor már úgy érezte, maga is bábbá válik, ha még valamit olvas vagy néz róluk, kelletlenül a rajzolóállványa fölé ült, kiterített egy nagy papírt, elszöszmötölt azzal, hogy a kapcsok teljesen jól fogják, majd egy vastag filctollal rajzolni kezdett. Pár vonás után utálkozva félredobta a skiccet és kezdte előlről az egészet. Elhatározta, hogy addig nem hagyja abba, amíg valami értékelhetőt nem hoz össze, se evés, se ivás, se szünet, még véccé se, tudta, hogy ha itt hagyja a munkát, nem lesz ereje újra visszatérni hozzá. Akkor már inkább a halpucolás.

Egyszer csak bevillant az Ötlet. Hátranyúlt a táblagépéért és kapkodó mozdulatokkal kikereste azt az ábrasort, ami a kolóniák járatainak jellemző mintázatait mutatta. Első ránézésre mindegyik egy esetleges kavarásnak, véletlenszerű labirintusnak tűnt íves formákkal, hurkokkal, sok zsákjárattal, de ahogy nézte, felfedezett benne valami szépet, valami szuggesszívet. Odacsapta a képek mellé az etanol sematikus rajzát és gyors mozdulatokkal dolgozni kezdett. Mikor végzett, szinte begörcsölte az ujjai. Letette az izzadságtól nedves filcet és kicsit hátrébb dőlt, hogy egybe lássa az ábrát. Hagyta elhomályosulni, nem pislogott és már látta a színeket is, amikkel feltölti. Néhány olyan árnyalatot is látott, amit még nem kevert ki soha, rögtön járni is kezdett az agya, hogy melyik színből mennyi kellhet hozzá hogy...

– Mi ez a szar, fiú? – csapott le rá Oskar hangja. A színek buborékként lobbantak el. – Cseszd meg, ehhez be kell gombáznai, hogy élvezni tudja az ember, valami meditatív mandalát rajzolgatsz ahelyett, hogy dolgoznál.

Maren megfeszítette az izmait és próbált nem reagálni.

– Szerintem nem rossz ez – hallotta Raol hangját.

– Sőt – lépett oda Henna is. – Kicsit nézd meg jobban. Ez egy alkoholmolekula rajza a bábok járataiból kiformálva és ha kicsit belenézel, a közepe kirajzol egy bábót, olyan bamba képűt. Szerintem tök jó.

– Hát én ezt ki nem rakom, az biztos – közölte Oskar. – Ha sokat nézed, bejojózik az agyad. Viszont ez egész pofás.

Maren próbálta kikapni a kezéből, de Oskar hátrébb lépett, kezében az egyik félredobott skiccel.

– Azt ne! – szólt rá Maren. – Az béna lett.

– Ez lett jó, fiú. Ez. Ilyeneket nyomjál. Ez reggel már kint is lesz.

– Nem, nem járulok hozzá! – ellenkezett Maren és felállt a székeről. A sok ülésben észre sem vette, mennyire elzsibbadt, a hirtelen fájdalomtól megrogyott a térde. Laura kezét érezte a sajátján.

– Leszarom, fiú – csapta a hóna alá a lapot Oskar és elindult kifelé. – Te készen vagy mára, a többieknek tíz perc múlva záróülés. Bart bácsi és még két másik fejes is jön, úgyhogy a szebbik modorotokat vegyétek elő. Én is azon leszek.

Maren utána akart lépni, hogy kiszedje a kezéből a szemétként félredobott skiccet, de Laura szorítása megállította.

– Tényleg nem rossz az se, Maren – mondta neki szelíden. – Teljesen jó. Ez egy hírlap, nem művészeti projekt. Fogadd el, hogy így működik.

– Alkalmazott művészet – tette hozzá Raol.

– Inkább alkalmazott, mint művészet – ült vissza a helyére Henna, mert a balhé lehetőségére felpattant ő is. – Azért kicsit majd takarítsd össze a vackodat, mielőtt lelépsz aludni!

A kampány idejére felköltöztek Zónavárosba. A polgári védelem épületében kaptak szállást, nem messze a szerkesztőségnek kijelölt teremtől. Az épület amúgy is mindig tele volt vendégekkel, folyamatosan tartottak oktatásokat, gyakorlatokat, a tűzvédelemtől kezdve az életvezetésen át a konfliktuskezelésig, néhány kialvatlan szemű fiatal fel sem tűnt a résztvevők között. Maren egy kétszemélyes szobát kapott Laurával, bár gyanították, hogy az egyszemélyes szobák is ugyanekkorák, csak nincs bennük annyi ág.

Fáradt volt, de nem akart még aludni. Letusolt, képeket nézegetett a mobilján, firkálgatott. Bár soha nem volt az *Alternatív Karbon* tagja és soha nem is akart az lenni, Laura rábeszélte, hogy fogadja el Oskar ajánlatát és a bábos kampány idejére csatlakozzon hozzájuk – főleg, hogy igazából miatta

kapták meg a polgári védelem ajánlatát, hiszen ő figyelt fel a bábok körüli anomáliára. Ezt persze Bartnak és a kollégáinak nem mondták el, csak maguk között beszéltek róla egy kicsit, Oskar pedig így akarta kifejezni a háláját. Vagy a fene tudja. Mindenesetre Maren szorzóját egyből felemelték és a legújabb kutatási tervét is továbbküldték második körre. Körülbelül ez volt a legrosszabb terve, ezt már csak odakente, de úgy látszik, eddig se a minőséggel volt a gond.

Néha már azon kapta magát, hogy visszavágyik a régi, kiszámítható életére a farmon, ahol minden egyszerű volt, elmaradott és vidékszagú, de legalább azt kapta, amiért megdolgozott és csak rajta múlt, mennyit ért el.

Észre sem vette, mikor aludt el.

Arra riadt fel, hogy Laura óvatosan becsukja az ajtót maga mögött. Maren az oldalára dőlve aludt, kezében ceruzával, a padlóra leesve egy vázlata. A kényelmetlen póztól megfájdult a háta és ahogy hirtelen felriadt, úgy érezte, mintha homlokon rúgták volna.

Az órára nézett.

– Mindjárt virrad – mondta önkéntelenül.

– Bocs – mondta Laura. – Nem akartalak felébreszteni.

Maren felült az ágyon.

– Így elhúzódott? – kérdezte. Laura szokatlanul mosolygósnak tűnt, az arca is kipirult. – Ittál?

– Kicsit ittunk, ja – bólintott a lány, miközben kibújt a pólójából és a melltartója kapcsolóját kereste az ujjával. – A zárás nem volt olyan hosszú. Beültünk még a kantinba egy kicsit.

– Ültünk?

– Oskar meg én – vette le a melltartóját és Laura. – Úgy volt, hogy Henna is jön, de tudod, milyen.

– Nem, nem tudom milyen – felelte Maren. Kába álmodásába valami keserűség vegyült. Laura elővett egy törülközőt.

– Majd megismered. Folyton meggondolja magát. Ha már úgy is felébredtél, gyorsan lezuhanyozok. Nem baj?

– Nem – morogta Maren. Nem tudta eldönteni, kire mérgesebb, Oskarra, aki elküldi őt aludni, aztán elviszi inni Laurát, vagy Laurára, aki meg elmegy vele, miközben ő meg a szobájukban várja, mint egy hülyegyerek.

– Ezt most rajzoltad? – emelte fel a vázlatot Laura. – Tök jó. Mintha minden kavarogna, ahogy nézi az ember.

Maren elvette tőle, összegyúrta a stilizált járatrendszert, amit tervezgetett és a sarokba dobta.

– Azért kavarog, mert ittál – közölte.

Laura kérdően felhúzta a szemöldökét, majd megcsóválta a fejét.

Pár nap múlva bevezették az etanolkorlátozást.

Több gyár nem gyulladt ki, mert megszigorították a biztonsági intézkedéseket és a vezetékek alaposabb megfigyelését, de ezzel is csak mérsékelni tudták a károkat. Az iparág meglepően sérülékenynek bizonyult és a rendelkezésre álló üzemanyag csökkenése láncreakcióként magával rántott szinte mindent. Az emberek dühét viszont sikerült a bábokra irányítani és a pánikot is elkerülték, nem utolsósorban az *Alternatív Karbon* írásai és tudósításai miatt. Oskar portálja pillanatok alatt kinőtte magát és elkezdtek a hálón kívül is terjeszteni, nyomtatható formába tördelték a válogatott összeállításait, egybefűzték a hivatalos tájékoztatások szárazabb szövegeivel és rádión átküldték a nagyobb tanyaközpontokra, ahonnan gyalog vagy drónokkal vitték ki a távolabbi farmokra, mint amilyen a Milner-gazdaság is volt. A gyenge kapacitású

akkumulátorokkal hajtott járművek hirtelen nagyon fontossá váltak.

A nagyobb olvasottság nagyobb szorzókat hozott magával az *Alternatív Karbon* számára is és Oskar elkezdte bővíteni a stábot. Maren elkezdett kamu megbízásokat kapni, majd azokat se. Örömmel lépett hátra. Más öröme nem is nagyon maradt. A szállítóhajók leállításával Zónavárosban ragadtak, bár úgy tűnt, ezt Laura nem is nagyon bánja: egyre több és egyre jobb cikkeket írt, riportokat készített olyan emberekkel, akiket a többségnél érzékenyebben érintett az etanolellátás átmeneti zavara.

Maren kezdte teljesen feleslegesnek érezni magát.

– Szóval itt vagy – hallotta Laura hangját, de már korábban felismerte a lépteiről.

– Mondtam, hogy itt vagyok.

A lány Maren mellé állt és a korlátnak támaszkodott. Alattuk Zónaváros kikötőjét ostromolták a hullámok, ringatva a mólókhoz kikötött hajókat, amiket napok óta mozdulatlanságra kárhoztatott az etanolhiány. Csak két kisebb automata halászhajót láttak, amiket villanymotor hajtott: Zónaváros belső forgalmát kevésbé érintette a helyzet, mert a város melletti platóról a tengerbe zubogó folyóra rögtön a leszállás után vízierőművet építettek és a gyengébb kapacitású, karboni gyártású akkumulátorok mellett még sok eredeti, földi energiaegységet is működött a segítségével. Maren azt a nagy hajót nézte, amivel ők is a városba érkeztek annak idején, Oskar rendelésére, és saját magát látta a tehetetlenségre kárhoztatott tengerjáróban.

– Mi a gond? – kérdezte Laura. – Nem is szóltál, csak leléptél.

– Dolgoztál.

– Attól még szólhatsz. Vagy hagyhatsz üzenetet. Vagy válaszolhatsz már az első üzenetemre és nem várod meg, amíg tizedszer is rád írok. Szóval, mi van?

Maren a lustán imbolygó hajót nézte és valami marta a torkát.

– Nem fog működni – közölte végül. Már vagy százszor elképzelte, ahogy kimondja, vagy azt, ahogyan kimondja. Most mégis fakónak, esetlennek és elhibázottnak tűnt.

– Mi nem fog működni? – kérdezte Laura.

– Ez az egész.

– Az egész mi?

– A... – Maren sokkal szívesebben hallgatott volna. Mintha nem mondaná ki, akkor nem válna valósággá. De már kimondta. – Sajnálom. A próbaélés.

– Ne szórakozz már! – csattant fel Laura. – Most hülyéskedsz?

– Nem hülyéskedek. – Maren szájpadrása úgy kiszáradt, hogy szinte fájt minden szó, amit ki kellett préselnie magából. – Nem vagyok idevaló. Nem vagyok a része ennek. Te a része vagy. Rakd össze.

Laura dühösen kifújta a levegőt.

– Csak ki vagy készülve, mint mindenki. Ez nem az, amit terveztünk, senki nem ezt tervezte, nem ez a... normális. És miért ne lennél idevaló? Azt hittem, tök jól haladsz. Megmutattad, hogy milyen tehetséges vagy, alakul az ösztöndíjad, olyan magas szorzód van, mint apádnak, vannak barátaid is itt, és...

– Azok a te barátaid – pontosított Maren. – Nem az enyéim.

– Egy frászt! – Laura a korlátra csapott. – Legszívesebben jól megráználak, hogy vedd már észre magad. Te jó ég, Maren, azt hittem még van vagy ötven éved a nagy férfidepresszióig! Látnod kéne magad!

Maren nem reagált. Észrevett egy érdekes ritmust a tengerjáró imbolygásában, aminek rögtön látta a görbéjét és a görbe

ívében egy kompozíciót, kis vésésszerű leágazásokkal, tengerszerű színekkel, feltekeredve, mint...

– Henna is tökre bír téged – lökte oda Laura. – Nem mutatja ki, mert ehhez hülye, de nagyon bír, hidd el. És azt is elhiheted, hogy nagyon kevés emberrel van így! És ha nincsenek barátaid, miért nem teszel ezért valamit? Én nem korlátozlak téged, vagy ha úgy érzed...

– Hagyjuk – mondta Maren. Laura elhallgatott. Egy darabig csak nézték a megbénult kikötőt. A liftek sem jártak, a kilátóterasz is kevés embert vonzott és nem csak a szeles idő miatt.

– Sajnálom – törte meg végül a csendet Maren. – Azt hittem... Nem tudom, mit hittem. Nem akartalak becsapni.

– Miért csaptál volna be?

– Azt hittem, menni fog. De nem. Egy hibás vidéki suttyó vagyok.

– Ezt meg ki mondta neked?

– Én.

– Egy frászt, de büszkébb vagy ennél, te ilyet nem gondolsz magadról. Oskar beszólására gondolsz tegnapról?

Maren vállat vont.

– Oskar meg van hülyülve újabban – magyarázta Laura. – Bejött neki az élet és nem tudja kezelni. Már mindenkit kiakasztott. Nem voltál ott utána, mikor Henna lecseszte, hogy nélküled sehol se lenne, mert te akadtál rá a bábokra. Úgy még nem láttad Oskart, ahogy ezt a szívére vette, persze Hennát se kell féltetni.

Maren újra vállat vont.

– Megfojt ez a város – közölte végül. – El akarok innen menni. Amint le lehet innen lépni, megyek. Már majdnem összeraktam. Indul egy konvoj egy tanyaközpont, ahonnan

pár nap alatt haza lehet érni gyalog is. Fel fogok kérezkedni és szerzek felszerelést.

– Ez komoly? – kérdezte Laura.

– Komoly.

– Akkor veled megyek – mondta a lány. Maren csodálkozva ránézett. Laura tekintete őszintének tűnt és elszántságnak. A fiú felé nyújtotta a kezét és mikor az nem húzta el, megfogta és megszorította. – Veled megyek. A farmotokra akartam költözni, nem emlékszel?

Maren kinyitotta a száját, bár még nem tudta, hogy mit akar mondani.

Laura mobilja hirtelen életre kelt.

– Gyere be azonnal – hallották Oskar feldúlt hangját. Egy pillanatra megreccsent a vétel, mintha szakadozott volna a hálózat.

– Nem tudok – felelte Laura és zavartan félrenézett. – Marennel vagyok.

– Akkor gyertek be mindketten – mondta Oskar. – Azonnal. Azon-nal!

A szerkesztőségnek kinevezett terem ajtajához egyszerre értek oda Barttal. A mindig udvarias és mosolygó férfit most először látták idegesnek. Az ajtóra mutatott.

– Nyomás befelé!

Maren előre engedte Laurát. Az egész *Alternatív Karbon* már odabent volt, a régi tagok és az újonnan felvett arcok egyaránt, akiknek Maren még a nevét sem jegyezte meg. Nem is nagyon akarta. Bezúfolódtak Henna és az egyik új, kövér tag mellé. Laura kérdőn Hennára nézett. Henna válasz helyett a szemközti falat kitöltő képernyőre bökött.

A képernyőn egy hosszúkás szikla látszott, egy kisbolygó, amit több helyen tompán csillogó fémggyűrűk fogtak át, amikre különféle hengerek és formátlan dudorok tapadtak.

– Ez mi? – kérdezte Laura.

– Az öcsém aszteroidája – felelte halkán Henna. – Az *Anyahajó* teleszkópja fényképezte le pár napja.

– Ez inkább egy űrhajó – közölte Maren teljesen feleslegesen.

– Nem szúrta el a pályaszámításokat – bólintott Henna. – Csak nem gondolt a hajtóművekre.

Bart odaállt a képernyő elé, kitakarva a fél űrhajót.

– Oké – mondta, mire minden sustorgás elhalt. – Akkor elmondom mit látunk. A következő feladatunkat. Amihez képest a bábok csak bemelegítés voltak.

8. Égi mechanika

– Oskar hol van? – csapta le az asztalra az energiatálát Henna, majd ledobta magát a székére. – Láttá valaki tegnap óta?

– Állítólag a fejeseknél. – Raol fel sem nézett a képernyőjéből, ujjai táncoltak a billentyűk fölött.

– Fejeseknél egy frászt! – Henna kiitta a fele poharat, majd hátradobta a haját és maga elé húzta a táblagépét. – Nem olyan nagy hal ő, mint aminek hiszi magát.

Az asztal körül dolgozó újabb *Karbonosok* megütközve néztek rá, de mikor Henna viszonozta a pillantásaikat, gyorsan visszatemetkeztek a munkájukba. – Valakit kijelölt legalább addig maga helyett?

– Én vagyok a helyettes főszerkesztő – jegyezte meg Raol.

– Ja tényleg, el is felejtettem.

Maren nagyot sóhajtott és egy újabb mappát húzott maga elé a képernyőjén, amiből úrhajók ábrái ugrottak elő. Az *Anyahajóról* küldött fénykép már napok óta elfoglalta a központi képernyő főhelyét, de egy nyomtatott képet is szerzett róla, amit mindig az asztalán tartott. Néhány másik képből megpróbáltak egy 3D modellt is összerakni, de elég sok részlet hiányzott, mert az úrhajó – ha az – mindig ugyanazt az oldalát fordította felénk, ami szintén furcsa volt. Ha kicsit be tudtak volna lesni mögé, megtudhatták volna, milyen hajtással szerelték fel, ha felszerelték egyáltalán. A földi úrhajózás is ismerte az aszteroidákon kialakított bázisokat és némelyik sematikus rajza kifejezetten emlékeztetett arra, amit az *Anyahajó* segítségével láttak.

A legnagyobb problémát az okozta, hogy a Karbon pár generációt átölelő történelme során nem volt szükség

titkolódzásra és adatok minősítésére: egy ūrben született apró társadalom szállt le a főleg rovarok lakta bolygóra, amit azóta behálóztak apró tanyaközpontokkal, farmokkal, a Földről hozott és néha még használhatónak is bizonyult tervek és technológiák felhasználásával.

Kezdetől fogva közösen hoztak döntéseket és még mindig olyan kevesen laktak a bolygón, hogy ez működött. Külső és belső fenyegetés híján túl nagy tétje soha nem volt a dolgoknak. Az adatokhoz való hozzáférés sem okozott eddig gondot, mert leginkább csak azok érdeklődtek valami iránt, akiket érintett is. Az idegen objektum képe így került ki a háló közösségi felületeire is, és soha nem látott gyorsasággal szaladt szét mindenfelé.

Az elmúlt időszak csúcsa után nem csak a polgári védelem, hanem a hirtelen első számú hírforrássá előlépett *Alternatív Karbon* is csak futott az események után.

– Ki mit mond akkor? Mi ez? – nézett végig Raol az asztal körül szorongó régi-új szerkesztőségen.

– Oskar hol van? – érdeklődött Henna.

– Tárgyaláson, ahogy már mondtam – sóhajtotta Raol. – Van egyéb gondod is a dologgal?

– Semmi – legyintett Henna.

– Akkor kezdheted is! – Raol nem vette le a tekintetét a lányról. – Mire jutottál?

– Az öcsémmel átfutottuk a védelmisek új számításait – mondta Henna. – Csak a móka kedvéért, természetesen mindenkiben bízunk és mindenkinek mindent elhiszünk. De a számítások jók. Volt ugye az eredeti pálya, amit még az öcsém írt le és van az újabb, ami kicsit más, tehát valamikor a két megfigyelés között az objektum módosította a pályáját. A gép

szerint hamarosan újra megteszi, mert a modell szerint ez a mostani pályája csak egy előkészítő szakasz és úgy tűnik, az az egyetlen értelme, hogy két újabb manőverrel végül keringési pályára álljon a Karbon körül.

– Akkor ezt kellene leadnod közérthető formában, mondjuk ma estére.

– Nem lehetne tegnap estére, Raol? – húzta fel a szemöldökét Henna.

– Ne fárasszuk egymást, most erre nincs hangulatom. Laura, te mire jutottál?

– Semmire – felelte Laura. Az egyik fiatalabb új szerkesztő felnevetett, de gyorsan el is hallgatott.

– Bővebben? – kérdezte Raol kimérten. – Most tényleg nem értem, miért kell szórakoznunk egymással. Tudom, hogy nem vagyok Oskar, de...

– Nem szórakozom veled – biztosította gyorsan Laura. – De nem találtam semmit. Semmit. Akármilyen indexeléssel vagy keresőszóval próbáltam. A földi adásokban nincs nyoma annak, hogy újabb úrhajót indítottak volna a Karbonra. Legalább... hát nem biztos, hogy jól számoltam ki... legalább háromszáz éve jelezniük kellett volna, hogy elindították. Karboni év, úgy értem. Az *Anyahajón* magunkkal hozott adattárban van több olyan tervezet, hogy indítanak még újabb hajókat utánunk, főleg, ha sikerül időközben hatékonyabb meghajtást kifejleszteni, de a földi adásokban már nem volt ilyenről szó. Sőt, az utóbbi pár évtized adásaiban szinte teljesen eltűnt a technológia, több olyan kérdésünk is volt, aminek meg kellett érkeznie hozzájuk és a válasznak is már lett volna ideje visszaérnie, de nem válaszoltak.

– Mondtam már többször – szólalt meg Henna. – Az egész Karbon-expedíció érdektelenségbe fulladt a Földön. Az lett volna a csoda, ha másképp alakul. Őszintén szólva engem is

eléggé hidegen hagy, mi lehet ott. Odahaza, ha szabad így mondanom.

Az Oskar által felvett kövér szerkesztő felemelte a kezét.

– Mondhatok valamit? – kérdezte.

– Majd ha szólok – torkolta le Raol. – Laura, van még valami?

– Eddig se volt semmi – szögezte le Laura. – A Föld nem üzent semmit egy új hajóval kapcsolatban.

– Tehát kizárt, hogy földi legyen? – kérdezte Raol. – Ez a fő kérdés, mert be kell állnunk valami mögé és be kell adagolnunk, méghozzá már holnap, de az első anyagoknak ki kell menniük már ma este. Át kell vennünk a kezdeményezést, mindegy, mivel, de bele kell állnunk. Földi vagy nem földi?

– Kopogj be és kérdezd meg tőlük, Raol – fakadt ki Henna. – Nem érted, hogy Laura azt mondja, kuss van ezzel kapcsolatban? Az nem jelent semmit.

– Henna... – sóhajtotta Raol.

– És ha egy másik projekt? – szólt közbe a kövér fiú. – Oké, tudom, hogy nem szóltatok, csak...

– Akkor várd ki a sorod – mordult rá Raol. – Laura, erre mit mondasz?

– Ez csak találgatás – felelte Laura. – Igen, lehet másik projekt, az *Anyahajó* is egy magánprojektként jött ide, azóta az alapítvány már csak a rádióadást üzemelteti, ha még üzemelteti egyáltalán. Nagyon sok minden történt a Földön azóta, indíthattak akár egy másik projektben is egy másik hajót, de nem tudom elképzelni, hogy nem szóltak volna nekünk róla egész idő alatt.

– Ez viszont akár egy forró téma is lehet – jegyezte meg Raol.

– A konkurencia expedíciója. Vagy ilyesmi. Estére összedobsz valamit, ő... Rosent? Legyen tele találgatással, nem gond.

– Meglesz – ígérte a kövér fiú és nagyon elégedettnek tűnt.

– Nem arról van szó, hogy azon dolgozunk, ne hozzuk a frászt az emberekre, Raol? – kérdezte Henna. – Ez az egész úgy hangzik, mint valami rossz földi film forgatókönyve. Idejön a konkurencia és átveszi a boltot? Ne már!

– Azon már túl vagyunk – söpörte félre Raol. – Most az a cél, hogy átvegyük a kezdeményezést, hogy arról beszéljenek, amit mi mondunk. Így legalább adunk medret a találgatásoknak.

– Hát ez csúcs – nyúlt a poharáért Henna.

– Maren, mire jutottál az úrhajókkal? – folytatta Raol. – Kinézet alapján lehet földi?

Maren kelletlenül kiegyenesedett a székén és kicsit megköszörülte a torkát. Már órák óta nem szólalt meg és nem is bánta volna, ha ez így marad.

– Lehet – mondta végül.

– Mert? – nyomta tovább Raol.

– Geometriai formákat lehet csak látni rajta – folytatta Maren.

– Hengerpalást, félgömb, kúp, leginkább ilyen forgástestek. Talán van egy téglatest is, de az nem egyértelmű. Szóval épp annyira lehet földi, mint akármi más. Az én szempontomból, amit kértetek, hogy nézzek.

– Kicsit legyél egyértelműbb – kérte Raol.

– Ugyanezekből a formákból épül fel minden földi hajó. Mármost ami tényleg hajó volt, nem pedig ilyen fantáziajármű. De ha nem földi lenne, szerintem akkor se használnának más formákat. A geometria az geometria.

– Ez eddig egy nagy semmi, Maren – közölte Raol. – Ezen dolgoztál ennyit?

Maren hidegen bólintott.

– Ezen.

Raol az asztalra támaszkodott, hogy közelebb hajolva még nagyobb nyomatékot adjon annak, amit mondani készül, de az egész póz annyira oskaros volt, hogy talán még őt is zavarta,

rádásul Marenre sem hatott vele, így inkább visszaegyenesegett.

– Oké – mondta végül. – Még egy kérdés. Személyesen mi a véleményed?

Maren egy darabig állta a tekintetét, majd mikor Laura az asztal alatt megrúgta, válaszolt:

– Az hogy nem földi.

– És miért nem?

– Mert ez egy kisbolygó átalakítva. Egy csomó felesleges tömeg. Ha csillagközi útra építenék valamit, minden szükségtelen grammot levésnék róla. Ez nem tudom, honnan jött, de ha nem ebből a rendszerből, akkor olyanok építették, akiknek nem számít, mennyi energia megy el a meghajtásra. Azok pedig nem a földiek lesznek.

– Oké Maren, akkor ezt...

– Nem, nem írom meg estére – állította le Maren. – Holnap reggelre sem.

Mindenki ránézett, majd Raolra, várva a reakcióját. Raol elsápadt, majd elvörösödött.

– Kicsit hegesztek a 3D képen – mondta még Maren. – Grafikai rész.

– Oké Maren – bólintott hidegen Raol. – Oké.

– Holnap reggel indul a konvoj – közölte Maren Laurával, amikor a lány a szobájukba lépve csodálkozva nézett az összekészített táskákra.

– Még most is menni akarsz?

– Te meggondoltad magad?

Laura fáradtan az ágyra ült.

– Azt hittem, hogy... – kezdett bele. – Nem is tudom, mit hittem. Ezek az új dolgok... Még mindig úgy érzed? Nem is tudunk beszélgetni.

– Ja – bólintott Maren. – Nekem is feltűnt. Csak a feladatok, a feladatok.

Laura hátranyúlt és nagy nehezen kiszabadította a haját. A hajgumit a sarokba vágta.

– Félek – vallotta be végül.

– Mitől? – kérdezte Maren.

– Ettől a hajótól. Téged nem aggaszt az egész?

– Direkt paráztatjátok a népet, hogy rátok figyeljen, aztán ti kezdtek el félni? – kérdezte Maren. Laura erre nem mondott semmit. Maren a táskákra mutatott. – Mi legyen a te cuccoddal?

A lány lefeküdt az ágyra és összegömbölyödött. Maren szenvtelenül nézte. Végül észrevette, hogy mintha kicsit rázkódnának a lány vállai.

– Most mi van? – kérdezte. Közelebb lépett és leült Laura mellé. Ahogy megpróbálta kicsit maga felé fordítani, látta, hogy könnycseppek gördülnek le az arcán. – Mi a baj?

– Nem tudom – felelte halkán Laura. Távolinak tűnt a hangja. – Már nem tudok semmit. Már sok. Ez... már sok.

– Mi?

– Minden.

Maren esetlenül megkereste a lány kezét és óvatosan megszorította. Laura kicsit odébb húzódott és megpróbálta átölelni. Maren kis tétozás után engedett neki és ledőlt mellé, viszonzva az ölelést. Rettentően kényelmetlen, kicsavart pózba került, de belül még kényelmetlenebbül érezte magát.

– Én is félek – ismerte be végül. – Azt hiszem. Ezért akarok ott lenni, ahol biztonságban érzem magam. Amit ismerek. Még akkor is ha az olyan, mint otthon.

– Én is szívesen mennék veled – suttogta Laura. – De Oskar nem enged el.

– Akkor eljössz az engedélye nélkül. – Maren izmai megfeszültek Oskar említésére. Már egy ideje nem is látták, csak néha ugráltatott mindenkit egy-egy üzenetében. Nagyon elégedettnek tűnt azzal, ahogy az *Alternatív Karbon* átvette újra a vezető hírforrás szerepét és a Tanáccsal összeemelegedett főszerkesztőként büszkén kijelölte a jövő útját: mostantól nem csak azt határozzák meg, miről beszél a Karbon, hanem azt is, hogy miről nem.

Maren ekkor kiment a szerkesztőség terméből és elhatározta, hogy nem is megy vissza. Ellenőrizte a konvojt és visszakapta rajta a két helyet, amit korábban leadott.

– Elmenjek? – kérdezte Laura.

– El – bólintott Maren. – Mert én el fogok.

– Jó – mondta Laura. – De most ölelj meg szorosabban!

A tartálykocsi besorolt a két teherautó mellé. Maren megragadta a két nagy táskát és Laurára nézett.

– Gyerünk!

Egy idősebb férfi segített a felszállásnál. Maren lába megcsúszott a keskeny fémlétrán, de sikerült megkapaszkodnia. Végül elhelyezkedtek a fürkében, váltottak pár szót a sofőrrel, majd a két teherautót követve meglódultak. A Hercegnő sárgás korongja uralta az égboltot, bár keleten már vörösen derengett a hajnal. A Zónaváros széli depó hamar elmarad mögöttük.

Némán utaztak, az előző napok pörgésétől és az átszeretkezett éjszakát követő kevés alvástól kábán. Az *Alternatív Karbon* felpörgése óta nem sok idejük volt egymásra és az utolsó éjszakán, mikor a zónavárosi életüktől már szabadnak érezték magukat és az új még nem telepedett rájuk, a pihenés helyett

hirtelen megnyíltak egymás előtt. Maren tudta, hogy másnap olyanok lesznek, mint a mosott rongy, a hosszú utazás alatt sem tudnak majd pihenni és utána több napnyi gyaloglás várhat rájuk a farmig, de nem érdekelte: úgy érezte, újra a régi Laurát tartja a karjában és ez mindent felülírt.

Ahogy a fáradtság is mindent felülírt, ahogy a tartálykocsi fülkéjében ringatóztak a lassan ébredező erdőben. Néhány megzavarodott tenyérmagysági éjjeli lepke szétkenődött a szélvédőn, a sofőr az orra alatt morogva kaparta le a maradványait az ablaktörlővel.

Maren néha elbóbiskolt, de a következő döccenésre mindig felriadt és megpróbált valamibe belekapaszkodni, mert azt álmodta, hogy zuhan: hol a tengerbe a zónavárosi kilátóról, máskor a mélyben megnyíló bábjáratok sötétjébe, ahonnan forróság áradt ki. Egyszer még Laurát is felébresztette, nem győzött mentegőzni utána.

Ahogy kiértek az erdőből, az út kicsit egyenletesebbé vált, már nem nyomták fel a ledöngölt földet a zsurlófák és a velük napfényért küzdő kavicsfüvek gyökerei. Maren végre egy kicsit hosszabb álomba merült. Mikor felriadt, a nap már magasan járt az égen és a konvoj kisebb dombok között haladt, méter magas korpafű hullámzott körülöttük a szélben. Az egyik dombon egy karcsú torony fekete torzója éktelenkedett.

– Villámcsapás – mutatta a sofőr. – Szélkerék volt rajta. Van egy telep mögötte, azé.

– Azt hittem, a bábok zúzták le – mormolta Maren. Még mindig álmos volt és fázott, mint ilyenkor mindig.

– Ugyan, hogy zúznák le? – értetlenkedett a sofőr.

– Csak úgy mondtam – felelte Maren. – Oskar már biztos bábos sztorit csinált volna belőle.

– Ki az az Oskar? – kérdezte a sofőr.

– Mindegy – vont vállat Maren. A sofőr is vállat vont és kicsit felerősítette a zenét, amiről Marennek a közösségi házassági buli jutott eszébe és nem derült tőle jobb kedvre.

– Henna is kilépett a *Karbontól* – jegyezte meg Laura.

– Őt is kirúgták, mint minket? – kérdezte Maren.

– Minket se rúgtak ki, kiléptünk – pontosított Laura. – Hivatalosan. Henna is felmondott, csak nem olyan kedvesen, mint én.

– Gondolom. Azt se csodálom, hogy a nagyfőnök velem üzenetben játszott le. És Henna miért?

– Nem bírta az új stílust.

– A *Karbonét* vagy Oskarét?

– Egyiket se. Meg az újakat. Azt tudtad, hogy eredetileg Henna magánblogja volt az egész és onnan nőtte ki magát?

– Mintha egyszer célzott volna rá.

– Ja, szeret célozgatni.

– És most mihez kezd?

– Jelentkezett úrhajósnak.

– Komolyan kérdeztem.

– Én meg komolyan mondom. A Tanács úgy döntött, hogy az *Anyahajót* visszahozzák a Karbon köré és beüzemelnek rajta több részleget, mire az a másik hajó ideér. Meg a fent maradt készletekből is le akarnak hozni pár dolgot. Most erre keresnek embereket.

Marennek eszébe jutott egy dokumentumfilm, amit gyerekkorában számtalanszor megnézett. Nem is dokumentumfilm, inkább valami népszerű propaganda, amit felnőtt fejjel már rettenetesen gyengének és átlátszónak gondolt. Amikor felnőtt az első Karbonon született generáció és többségbe jutottak a Tanácsban, úgy döntöttek, hogy még jobban lazítanak az amúgy is csak szimbolikus régi kötelékeiken és az addig a bolygó körül keringő *Anyahajót* új

pályára állították a Karbon holdja, a Hercegnő körül. Volt benne technikai indok is: a hajót így szinte teljesen hibernálni tudták, csak a távközlési és a csillagászati rendszereit hagyták bekapcsolva, mert nem kellett időnként beindítani a hajtóműveit, hogy magasabb pályára emeljék - a Hercegnő körül jelképes légkör függött csupán, a Karbonon már vákuumnak számított volna, így nem fékezte le az orbitális pályán keringő hajót. De a dokumentumfilmben arról beszéltek, hogy a Karbon elvágta a köldökhözsinórt és a nagykorúság útjára lépett, már nincs rászorulva azokra a dolgokra, amiket a Földről hoztak, sőt, ezt úgy érte el, hogy fel sem élt mindent, amit erre szántak. Amíg Milner nagypapa élt, szűk családi körben mindig megemlékeztek ennek a napnak az évfordulójáról, bár az utolsó évekre már csak annyi maradt belőle, hogy anya valami különlegesebbet főzött és Milner nagypapa szép csendben sírdogált egy sort az ablak felé fordulva.

– Visszahozzák az *Anyahajót*? – kérdezte Maren és újra azt a kényelmetlen ízt érezte a szájában, amit akkor érzett utoljára, mikor a mindig erős és határozott, életvidám nagyapját sírni látta.

– Ja. Hogy itt legyen, mire társaságot kapunk.

– És ez mire jó? Tudtommal nincsenek rajta fegyverek, egy nagy konténerszállító az egész.

– Állítólag van rajta valami, bár nem tiszta a leltárból, hogy pontosan mi az – felelte Laura. – Meg hát mégis csak mutat valamit, hogy nekünk is van hajónk. Vagy ilyesmi.

– Ilyesmi – ismételte meg az utolsó szót Maren.

– Szerintem a mieink lesznek azok – szólt közbe a sofőr. Észre sem vették, hogy figyelni, mit beszélnek. – Csak behalt a rádiójuk. Vagy még ki sem olvasztották őket.

– Ja – hagyta rá Maren, majd tüntetőleg Laura felé fordult. – Szerintem beveszik Hennát úrhajósnak? Van egyáltalán még valaki, aki ért az ilyesmihez?

– Szerintem nincs – vont vállat Laura. – Úgyhogy be fogják venni. Henna általában megszerzi, amit akar.

A konvoj végül elérte a célját: egy nagy ültetvény közepén épült tanyaközpontot és üzemanyaggyárat, ahonnan pár kilométeres csővezeték ment a közeli kanyonban kanyargó folyó partjára épített kikötő átfejtőtermináljaihoz. A bábok több helyen aláásták a vezetéket és a gazdaság egyéb épületeit, megbénítva a szállítást és veszélyeztetve a betakarítást, de mostanra a járataik berobbantásával és automata robotok leküldésével felszámolták az itteni kolóniát és a konvoj által hozott felszereléssel teljesen helyre tudják majd állítani a megsérült egységeket. Pár hét és a tartályhajók megindulnak lefelé a folyón, majd ki a tengerre, új életre keltve a partra és a szigetekre épült halásztelepeket és Zónaváros távolsági hajózását. Utána pedig szép sorban elvégzik ugyanezt a többi teleppel, egészen az olyan családi farmokig, mint Marenéké.

Maren és Laura egy éjszakát a tanyaközpont egyik ismerős családjánál aludt, a cuccaikat átválogatták és kaptak kölcsönbe túrafelszerelést is. Majdnem egy furgont is kaptak, de az utolsó pillanatban a helyreállítás projektvezetője lefújta a dolgot, mert annyira azért nem álltak jól etanollal. A Milner-farmra is odaszóltak, de nekik sem engedték meg, hogy a saját keretük terhére fuvarozzák haza Marent és Laurát: az etanolhelyzet már kezelhető volt ugyan, de továbbra is súlyos. Így másnap reggel gyalog indultak neki a három napos útnak. Marennek elég lett volna kettő nap is, de Laura miatt nem akarta túlhúzni a tempót.

Az úton látott harmadik naplemente végül vörös fényekbe burkolta az Északi-völgyet körülfogó hegyek tömegét, mire a Milner-farm silói felbukkantak a láthatáron. Maren megfogta Laura kezét és maga után húzta a hosszú gyaloglástól elfáradt lányt, hogy még sötétedés előtt hazaérjenek.

II.

LORAN

9. A csillagokba

Loran remélte, hogy jól számolta ki az irányt. Nagyon sajnálta volna, ha nem ő vezetheti haza a tékozló fiút, ahogy anya könnyes szemmel már több napja emlegette. Be is jött a számítása: ahogy a távcsővel a szélben hullámozó korpafüvet nézte, az egyik félig benőtt csapáson mozgást vett észre.

Egy kicsit méregette a ház mellé leparkolt furgont, amit kezdett belepni a korpafüvek virágpora a hosszú állás során. Milyen vagány lenne, ha egyszer csak odafarolnék melléjük a járgánnyal, gondolta. Megkérdezné Laurától, hogy „elvihetem a hölgyet?”, Marennek meg felajánlaná, hogy ő is jöhet, ha akar. Bírta Laurát és szerette Maren agyát is húzni és mindkettejüket nélkülöznie kellett az utóbbi időben. A szülei meg annyira nem voltak vevők a poénjaira, hiába próbálta mindig oldani a hangulatot.

Na arra sem lesznek vevők, amivel hamarosan előáll, de nehegy már csak Maren mondhasson meredek dolgokat.

Végül csak eléjük ment, ha gyalogosan is.

– Helló, helló! – köszönt rájuk jó messziről, kilépve a zsurlófa vastag törzse mögül. – Na kiket hozott ide a szél?

– Nem tudtam, hogy mi hiányzott eddig – közölte vele Maren.

– Szia Loran! – mosolygott rá Laura. – Milyen jól festesz!

– Hát, nem tudom a bókot őszintén viszonzni – vigyorgott Loran. – Add ide a hátizsákod, majd viszem én. Minden rendben volt? Anya halálra aggódta magát.

– Mindegy mit csinálsz, anya aggódik – mormolta Maren. Kelletlenül megállt és túrta, hogy Loran átölelje, persze jól rájátszott az érzélgősségre. Majd Laurát is, először

hátizsákostól, majd mikor ez akadályozta, segített a lánynak levenni a nehéz csomagot és újra megölelte. Maren sóhajtott egyet.

– Menjünk már – mondta. – Apa is itthon van?

– Persze, nem megy sehova újabban. – Loran lazán az egyik vállára csapta a hátizsákot, hogy megmutassa, neki így is megy, de szinte rögtön megbánta, mert a zsák nehezebbnek bizonyult, mint várta és a szíja is valahogy rosszul fordult, nagyon nyomta a vállát. De már késő volt, nem akarta kimutatni, mennyire nem jött össze a dolog. – A ház körüli kertet túrják egész nap. Meg néha kirepteti a drónt, ha feltöltötte a szélkerékkel. A szemét bábok, tudod.

– Útközben is találkoztunk párral – mesélte Laura. – Az erdőben. Olyan kicsikkel, az avarban.

– Utálom az összeset – közölte Loran. – Minden nap kimegyek a földekre és szétütök párat. Edzésnek sem rossz. Maren, te nem sokat gyúrtál a városban, kicsit össze vagy esve, nem?

– Majdnem berogyott ez is – mutatta apa a háztól kicsit odébb, fémbakokon álló etanoltartályt. – De ezt időben észrevettük és aláfalaztam egy kicsit, meg felszereltünk két riasztót.

– Én meg kövekkel eltömtek a járataikat, de ezek a dögök folyton csak jönnek – tette hozzá Loran. – Ha százat nem vertem agyon csak ennél a tartálynál, akkor egyet se.

– Hm. – Maren megcsóválta a fejét. Az újabb traktornak már fejlettebb földradarja volt, amivel a nem túl mély bábjáratokat is érzékelní tudta. A külső földekkel egyelőre nem foglalkoztak, az Északi-völgyet a szezonra teljesen feladták, a polgári védelem ajánlása alapján arra koncentráltak, hogy a farm központi épületeit és raktárait megóvják a kártevőktől. Minden etanolos tartály és gép szigeteléseit átnézték és

megerősítették, úgy tűnt, ez is segített, bár anya szerint inkább a korpafű virágzása nyomta el a bábok szaglását, vagy akármijét, amivel az üzemanyagot érzékelték. Úgyhogy Loran a szabadideje egy részét azzal kellett, hogy töltsen, hogy talicskaszám hordja be a mezőről a korpafüvek virágát és teleszórta velük a furgon, a traktor, az aggregátor és a tartályfarm környékét. Persze így sem telt el nap riasztás nélkül, néha egy járatkezdeményt kellett betömniük vagy ha lehetőség volt, elárasztaniuk, de egyre többször volt olyan is, hogy a felszínen találkoztak kisebb bábokkal.

– Elég hátul vagyunk a listán – jegyezte meg apa, mikor átsétáltak a ház mögötti domboldal teraszában kialakított veteményeskertbe. Loran utántöltötte a tápoldatos tartályokat, miközben apa ellenőrizte az öntözőrendszert és megigazította a földfóliát a paradicsomtövek alatt. – Nem tudtak még ígérni sem időpontot, hogy mikor kerül ránk a sor. Jozef hasonló helyzetben van, de még mindig jobban reménykedhet, mert hát jóval nagyobb és vannak munkásai is. Lehet, hogy még az aratás előtt kiutálnak neki pár vakondrobotot, hogy elkezdjék megtisztítani a járatokat.

– Egy olyan robbantást megnéznék – jegyezte meg lelkesen Loran. A lárvatartályokhoz lépett, a kijelzők szerint minden rendben volt, de azért legalább az egyik fedelet illet felemelni és alánézni. A karvastagságú, vörösesbarna lárvák elégedetten tekeregtek a zöldes vizükben. Anya tegnap egy fél tartálynyit ledaráltatott, hogy Marenék fogadására alaposan kitegyen magáért a konyhán. – Megnézném a bábok pofáját, ahogy csak nézegetik, hogy mi ez a gáz, ami terjeng, aztán egyszer csak bum! Volt, nincs. Hú, de megnézném.

– Nem gáz, hanem aeroszol – jegyezte meg mogorván Maren.

– Nekem aztán mindegy – vont vállat Loran. – Itt végeztem, akkor mehetek?

– Mehetsz talicskázni – bólintott apa. – Három adag korpafű mindenhova, a régi pedig a komposztra.
– De most komolyan – fakadt ki Loran. – Szerinted nem hülyeség? A korpafű miatt nem jönnek ezek a dögök? Annyira feles...
– Anyád azt mondta, úgyhogy mész! – dörrent rá apa.
– Remek – sóhajtotta Loran és búcsúzásképp rávágott egyet a lárvatartály oldalára.

– Mi másra emelnél a poharam, mint arra, hogy ismét együtt a család!

Loran Laurára mosolygott, majd megpróbált összenézni Marennel is, de a bátyja nem reagált, apára sem nézett, hanem mintha a tálalószekrény közepére kitett nyomtatott újságot nézte volna. Az etanolkorlátozás óta egyszer szállt le náluk egy polgári védelmis repülő, pár gyógyszer, alkatrész és egyéb apróság mellett egy köteg nyomtatott újságot is hozott. Anya szinte elájult az örömtől, mikor felfedezte, hogy több grafikát is Maren Milner jegyez, az már csak hab volt a tortán, hogy egy csomó cikk és riport pedig Lauráé volt.

– Csirió! – emelte Loran is a magasba az almaborral töltött poharát, mikor apa végre befejezte az ünnepélyeskedést. – Nézz a szemembe, bátyó, ha koccintunk!

Anya nagyon kitett magáért, a lárvapépből sült fasírtja mellé törtkrumplit, zöldségsalátát kínált, apró kenyérgombócokat, olajban pirított, ropogós karomlábakat, amiket Loran fáradságos munkával tépdesett ki a lárvákból a darálás előtt. Laura többször megdicsérte az ebédet, egyszer még Maren is, miután Laura bokán rúgta az asztal alatt.

– És, mik a terveitek? – tette fel végül a nagy kérdést anya, mikor már a desszertet kanalzták.

Loran nem csodálkozott a néma, kellemetlen csenden, ami a kérdést fogadta. Anya továbbra is mosolyogva nézett az asztal körül ülőkre, de a mosoly egyre erőltetettebbé vált. Laura Marenre nézett, Maren pedig a gyümölcshab különleges formáiba és íveibe.

– Még nem tudjuk – törte meg végül a csendet Laura.

– Úgy éreztem, itt van a most a helyem – mondta Maren a gyümölcshabnak. – Ebben a... helyzetben.

– Hát ez nagyon rendes tőletek! – vágta rá anya. – Édesapátokkal épp a minap beszéltük, hogy milyen jó lenne, ha együtt tudna lenni a család.

Loran már többször felfigyelt arra, hogy anya csak akkor hívta így apát, amikor Laura is jelen volt.

– Kiürítjük a két szomszédos szobát Marené mellett – mondta apa. – Az már szinte egy kis lakás. Vagy ha szeretnétek máshogy, mondjátok...

– Köszönjük – felelte udvariasan Laura.

– De az egyik szoba az enyém ott! – szólt közbe Loran. – Azért engem is illett volna megkérdezni.

– Tied lesz a vendégszoba – csitította anya. – Maren és Laura nem kucoroghatnak egy szobában a próbaélésükön.

– A vendégszoba egy luk – állapította meg Loran. – A fele cuccom sem fér el.

– Loran! – szólt rá apa.

Loran elszántan letette a kiskanalát, vett egy nagy levegőt, majd minden-mindegy alapon előállt a bejelenteni valójával.

– Mindegy is, mert jelentkezni fogok úrhajósnak.

Anya zavartan nézett.

– Hogy mit csinálsz? – kérdezte.

– Jelentkezni fogok úrhajósnak.

Látta, hogy Maren összenéz Laurával.

– Egy frászt – mondta végül apa.

– Én is már elmúltam ötven, nem tilthatják meg!

Kint ültek a ház mögötti teraszon, anya féltve gondozott viráglugasa alatt és az éjszakai égen sziporkázó csillagszönyeget nézték.

– Megtiltani megtilthatják, csak épp magasról tehetsz rá – felelte Maren. – Apa nyilván nem zárhat be a szobádba, hogy visszatartson.

– Hiába múltál ötven, az erősen az alsó korhatár – tette hozzá Laura. – Valószínűleg amúgy se lenne esélyed.

– Kösz, hogy így biztattok – mondta Loran. – Olyan szívmengető, hogy az ember így számíthat a családjára.

– Mindenki csak jót akar, Loran – biztosította gyorsan Laura. – Töltsék még puncsot?

– Ja, tölthetsz. Ha alkesz leszek, úgyse vesznek fel úrhajósnak.

– Az még tőled is durva lenne, ha ettől már alkesz lennél – közölte Maren. – Amúgy meg nem kell túldrámázni a dolgot. Kell nekik tíz ember, hogy átpakolják a konténereket az *Anyahajón*, ezt mondjuk még nem nevezném úrhajósnak. De ha ez életed álma, akkor próbáld meg.

– Ezt mondd meg apának. Amikor apa is itt van, akkor vele együtt mondd, hogy hülye vagyok, amiért jelentkezni akarok.

– Most is azt gondolom, hogy hülye vagy, de miért ne próbálhatnád meg? Pofára esel és talán kopik belőle valamennyi.

– Akkor támogatod? – csapott le rá Loran. – Megmondod apáéknak is?

– És mire mész vele? – kérdezte Maren. – Különben sem mondtam azt, hogy támogatom, azt mondtam, hogy nekem aztán mindegy, hogy megpróbálsz-e vagy sem.

Loran belekortyolt a puncsába, amit Laura kevert ki, mikor kitalálták, hogy kiülnek egy kicsit a meglehetősen feszült

hangulatúra sikerült vacsora után. Mióta pár napja Loran bejelentette a szándékát, az összes közös családi program mintha csak erről szólt volna, apa még tőle is szokatlan módon rágörcsölt, anya szavak nélkül sopánkodott, Loran pedig nem szokott ilyen könnyen elengedni egy témát. Ráadásul amikor megtudta, hogy apa és anya külön megkérték Marent, hogy beszéljen az öccse fejével, nagyon kiakadt.

– Maren elmehetett innen bohóckodni, bezzeg engem meg nem akartok normálisan meghallgatni sem!

Volt egy olyan érzése is, hogy ez a hármásban kiülés anya lugasába is a lebeszélését célozza titokban.

– Van egy ismerősünk, aki szintén jelentkezett a programba – jegyezte meg Laura, miután már egy ideje csendben ültek és a tücsökbogarak távoli, keményen pattogó, kereplésszerű nászdalát hallgatták. – Hennának hívják.

– Lány?

– Nő. Hetvenöt múlt nemrég. És jó magas. Szerintem nem fogják bevenni.

– De ő legalább megpróbálhatja! – tért vissza az alaptémához Loran.

Maren hatalmasat sóhajtott.

– Cseszd meg, Loran, próbáld meg te is! Most tényleg, ne csak a szád járjon! Te mondtad, elmúltál ötven, mehetsz, ahova akarsz.

– Igen? – csillant fel Loran szeme.

– Eddig is ezt mondtam, csak te szeretsz a saját képzelte kínjaid körül pörögni.

– Apa sose adja oda a furgont – sóhajtotta Loran. – Szerinted bérelhetek repülőt, mint ahogy ti mentetek?

– Etanolstop idején? – Maren megrázta a fejét. – Kétlem.

– Hát akkor marha jó – tette le a poharát Loran, bár legszívesebben kivágta volna az éjszakába, hátha eltalál vele egy tücsökbogarat. – Mehetek, persze, csak épp nem tudok.

– Mi is gyalog jöttünk – emlékeztette Maren. – Nem szakadt le a lábunk. Még Lauráé se, pedig ez volt élete legnagyobb túrája.

– Eddig – szúrta közbe Laura.

– Kétszer aludtam még csak kint – zsörtölődött tovább Loran. – Egyszer apával, egyszer meg veled.

– És mindkétszer összefostad magad az éjszakai zajoktól – emlékeztette Maren. – Fel akarsz menni az úrbe, de a depóig nem mersz magad elsétálni. Én a helyedben kicsit átgondolnám, hogy ez mégis mit jelent.

– A két dolog egész más – közölte Loran.

Újra hallgatásba merültek, majd észrevette, hogy Laura többször bokán rúgja Marent. Rájuk nézett, kérdően felhúзва a szemöldökét.

– Tudtam – mordult rá Maren. – Annyira tudtam, hogy mindig én szívok, ha te kitalálsz valamit. Annyira tipikus.

– Most mi van? – kérdezte Loran.

– Maren szívesen elkísér – mosolygott rá Laura. – Mindenkinek jár egy esély, hogy megpróbálja, amit annyira szeretne. Nem, Maren?

Maren kényszeredett mosolyában volt valami fenyegető.

10. Keringőpálya

A kelő nappal együtt feltámadt a szél is és széthajtotta a szállítóhajót körülfonó párát. A tengerből magasra törő sziklahát, amire Zónaváros épült, úgy bukkant fel előttük, mintha hirtelen lerántották volna róla a leplet.

Loran a szállítóhajó orrába ment, ahol már több tucatnyian szorongtak, elárulva, hogy ők is most látják a híres, szürkés sziklákat először élőben. Ahogy az útitársait méregette, azon gondolkozott, hogy van-e köztük olyan, aki szintén úrhajósnak jelentkezett. Látott egy fiút, olyan hatvannak nézte, izmosnak tűnt és közben okosnak is, ráadásul két nővel is évődött egyszerre. Loran dacosan összeszorította a száját. Ha ez a tag is oda megy, akkor neki semmi esélye, gondolta. Hullámokban tört rá a csüggedés és az izgalom, de most mintha az előbbi bizonyult volna erősebbnek. Kihajtott egy kemény, kényelmetlen ülés az orrfedélzet hátfalából és lerogyott rá. A béna, vidéki cipőjét nézte és Maren jutott eszébe, aki a két és fél nap gyaloglást szinte végig Zónaváros szidásával töltötte. Akkor Loran úgy érezte, hogy hülyeség az egész és csak azért mondja, hogy neki is elvegye a kedvét, vagy esetleg azt próbálta kimagyarázni valahogy, hogy miért tért vissza a farmra a nagy terveit feladva. De most, ahogy a sűrke sziklafal már szinte föléjük magasodott és látta a kikötő körül nyüzsgő robothajókat, az eget betöltő kisebb–nagyobb drónokat, a szikla tetején csillogó épületeket, épp olyan kicsinek és elveszettnek érezte magát, mint amilyennek Maren tűnt a nagyképű, lekezelő stílus álcája mögött.

A szállítóhajón figyelmeztető jelzés futott végig. Loran kelletlenül felállt, hogy a csomagjáért menjen. Mobilján egy

visszaigazoló üzenet és egy cím lapult, amit túl kevésnek érzett. De elhatározta, hogy ő nem fogja eljátszani azt, ami a bátyja és megmutatja neki is, meg anyáéknak, meg persze Laurának, hogy ő többet tud. Kihúzta magát, hátha segít egy kicsit az önbizalmán.

A többiekkel együtt lesodródott a hajóról és próbált úgy csinálni, mint aki tudja, hova tart. A város térképét és egy rakás fényképet már a folyóparti kikötőben lementett a telefonjára, de élőben minden más módon volt. Tudta, hogy lifttel fog felmenni a sziklaplató tetejére és akkor kezdett egy kicsit felengedni, mikor végre belépett a magasba nyúló üvegcső aljába épített kiszolgálóállomás ajtaján. Beállt a sorba, ahol a legtöbb arc ismerős volt a hajóról és mikor megérkezett a kabin, belépve addig ügyeskedett, hogy közvetlenül az átlátszó oldalfal mellé került, hogy szinte rátapadva szívja magába a látványt. Úgy érezte, mintha repült volna. Ha kicsit hunyorgott, a falat nem is látta, olyan volt, mintha egyre feljebb lebegne a tenger fölött, egymagában, szabadon mindentől, ami lehúzná. Ha majd felszállunk, gondolta, ugyanezt fogjuk látni, csak sokkal gyorsabb lesz minden.

Még szívesen húzta volna az időt ég és föld között, de vissza kellett térnie a valóságba: a plató tetejére érve a lift megállt, az ajtó kitárult és az utasok kisoroltak Zónavárosba. Legszívesebben rögtön a mobiljáért nyúlt volna, hogy megnyissa a térképet és életében először bekapcsolja rajta a helymeghatározó funkciót – kint a farmon vagy a közeli központokban megfelelő jeladók nélkül hiába is próbálkozott vele. De még várnia kellett, hogy kicsit jobban magára maradhasson, nem akart egy béna vidékinek tűnni. A fogadóépületből kilépve azonban rá kellett jönnie, hogy a bátyjának igaza volt, mikor Zónaváros zsúfoltságáról beszélt.

Bármerre indult, mindenhol emberek jöttek–mentek, egy csomóval össze is ütközött, hiába próbált figyelni. Az egyik középkorú férfi rá is mordult, szerencsére nem értette, mit mondott. Végül az egyik zsurlófából ácsolt falhoz húzódott, nekivetette a hátát és a mobiljáért nyúlt, hogy végre megtudja, hogy merre is kellene indulnia a Polgári Védelem épülete felé. Kis várakozás után a térképen meg is jelent egy zöldes pötty, amit még soha nem látott. Pár érintés, és megvolt az útvonal is.

– Te vagy Maren öccse?

A hirtelen megszólaló hangtól majdnem eldobta a mobilját. Riadtan magához szorította a készüléket és felnézett, izmai megfeszültek. Egy szokatlanul fehér nyakat látott maga előtt, majd a test vonalát követve felnézett és egy élénkvrös hajú lánnyal találta szemközt magát, hideg, zöld szeme szigorúan méregette.

– Nem te vagy Maren öccse? Érted, amit mondok?

– Én... én vagyok – nyögte ki végül. – Te ki vagy?

– Henna Pizk. Laura üzent pár napja, hogy érkezel és nézzek rád.

– Nézzél rám?

– Ja, nézzek rád. Hát most rád néztem. Mit csinálsz egyébként itt? Nem a védelmisekhez kellene menned?

– Épp... épp azt keresem.

– Tudtam, hogy csak a nyakamba akart sózni. Na mindegy. Én is oda megyek, úgyhogy tedd el azt a ciki vackot és gyere utánam. De úgy, hogy ne lássák, hogy együtt vagyunk. Maren után kicsit... Na mindegy, hagyjuk!

– Öt orbitális egységünk maradt lent, abból az ellenőrzés szerint négy repülésre alkalmas állapotban van és az ötödiken is dolgoznak a szakembereink. Tehát több lehetőségünk is nyílik a repülésre, így az *Anyahajót* meglátogató csapatokat

feladatok szerint fogjuk szétszítani. Ne legyenek illúzióitok: ti ha bekerültök, a segéd munkások közé fogtok számítani, így aki valami többre számított, még meggondolhatja magát.

Páran felnevettek, de Loran erőltetettnek érezte, ahogy a poénnak szánt dolgot is. Vagy százan ültek egy nagy teremben. Még soha nem ült ekkora teremben és még soha nem vette körül ennyi ember. Próbálta kicsire összehúzni magát, miközben tudta, hogy ki kellene düllesztenie a mellkasát és magabiztosan méregetnie mindenkit, ahogy egy igazi nyertestől elvárják.

Holnap már utazhatok haza, gondolta. Maren szénné fog cikizni. A bátyja legalább magától ment haza, nem küldték.

Figyelte a teremben ülő arcokat. A magabiztos figurát, akit már a szállítóhajón is méregetett, nem találta. A vörös hajú, magas lányt könnyű volt kiszúrni, egyszer mintha össze is nézett volna vele, de Hanna, vagy mi a neve, nem vett róla tudomást. A szomszédos széken jobbról egy kövér, hozzá hasonló korú fiú ült, miatt nem aggódott különösebben, balra pedig egy nő, aki kis túlzással az anyja is lehetett volna. Ez utóbbi egyszerűen nem is értette, nem tudta elképzelni, hogy egy ilyen valaki miért jelentkezik úrhajósnak. Az is lehet, hogy csak valami beépített polgári védelmis, aki közről figyeli a jelölteket.

– A repülés és a dokkolás automatikusan fog történni, ahogy a konténerek leszállítása is, ezekben a szakaszokban semmi más dolgotok nem lesz, csak az, hogy kibírójátok és munkaképesek maradjatok – folytatta a fehér egyenruhát viselő védelmis. – Nincs szó különlegesen nagy terhelésről, de azért nem mindenki lesz alkalmas erre, ezt két körben fogjuk tesztelni. Aki fizikailag megfelel, raktározási ismereteket és gépkezelést fog tanulni nagyon röviden és utána rögtön vizsgát is tesz. Kevés időnk van, ezért a tananyag már hozzáférhető.

Kódlistával fogtok felmenni, az *Anyahajó* raktárából össze kell gyűjteni a megfelelő konténereket, a másik csapat által landolásra előkészített leszállókonténerbe pakolni őket majd a személyzeti konténerbe ülni és visszajönni. Az előző csapatból megkérdezték, miért nem az orbitális egységgel térnek vissza? Azzal térnek vissza, csak az egység is benne lesz a leszállókonténerben. A miheztartás végett: már az első turnusból rendelkezésre áll a megfelelő létszám, de még belefér az időnkbe még egy kör válogató. Ha van kérdésük, akkor most röviden tegyék fel, utána pedig a beosztás szerint indulnak az orvosi vizsgálatok és a terhelési próbák.

Loran a mobiljára nézett. A kódlistát egyszer már átfutotta és reménytelennek találta, bár sejtette, hogy senkitől nem fogják megkövetelni, hogy több száz tizenkét jegyű kódot bemagoljon. A gépkezelést is átolvasta már egyszer, megnézte a mozgóábrákat és két oktatóvideót is. A rakodókarok hasonlítottak arra, amit otthon használtak a csűrraktárban, de nem csak egy síkban mozogtak és a súlytalanság miatt kifinomultabb irányítórendszerük volt. Közben persze megvolt az esély arra is, hogy az előttük felszálló mérnökcsapat mégis csak életre tudja kelteni az *Anyahajó* automata rakodórendszerét, amit a diagnosztika működésképtelennek jelentett le és az egész küldetésüket lefűjják, akár az utolsó pillanatban is. Tűnődve felnézett és néhány bamba pillanat után tudatosult benne, hogy a vörös lány őt nézi. Első ijedtében lesütötte a tekintetét, de mikor óvatosan felnézett, újra a zöld szempárral találta magát szemközt. Henna, jutott eszébe, Hennának hívják és ő is annak az újságnak dolgozott, mint Laura meg Maren. Kínjába rávigyorgott, mire a lány felhúzta a szemöldökét, majd az ujjával a szemére bökött, jelezve, hogy szemmel tartja.

– Na, mikor indulunk, kapitány?

Lorant újra váratlanul érte a hirtelen rácsapó hang, pedig megszokhatta volna. Az orvosi szűrőn átjutottakat a polgári védelem épületében szállásolták el, egy olyan szárnyban, ami eredetileg leszállókonténer volt, de azóta hálósobákat és oktatóhelyiségeket alakítottak ki benne, sok helyen meghagyva az eredeti szerkezetet. Loran először azt hitte, hogy ez is a képzésük része, hogy még jobban kiismerjék majd magukat odafent, de mikor a szobatársának – annak a kövér gyereknek, akiről nem tudta elképzelni, hogyan jutott át az orvosi szűrőn – elmondta ezt az elméletét, az kinevette, mert mindig is ez volt az oktatási szárny. A szobatársa ráadásul nem foglalkozott a tanulással sem, viszont hamar elaludt és testméretéhez méltó módon horkolt: Loran így került ki a folyosóra.

– Te hol tanultál meg így lopakodni? – kérdezte Hennát.

– Nem lopakodtam, de vagy folyton úgy elmerülve, hogy akármi történhet körülöttem. Na csússz kicsit odébb!

Loran kelletlenül kiült a kockaszerű szék szélére és próbált nem zavarba jönni, mikor Henna elfoglalta az egyszemélyes hely nagyobbik részét, hosszú combját a fiúénak nyomva. Nekidőlt a falnak, becsukta a szemét és sóhajtott egy nagyot. Loran nem akarta nézni a feszes ingén átütő mellbimbóit, de hiába.

– Szóval, kapitány – szólalt meg Henna, szinte a fülébe suttogva. – Mikor indulunk?

– Holnap... – Loran visszafordult a mobilja képernyőjére, amin a hibaelhárítási protokoll betűi versenyeztek Henna idomaival.

– Holnap lesz a terhelési próba. Utána meg a teszt. És aztán... De úgyse jutok be.

– Egy farmergyerek, aki előbb pakolt bálát mint építőkockát? Ki más jutna be? Amúgy tudod, mi lesz a terhelési próba?

– Nem. Gondolom valami fülke, amit porgetnek, mint az állat.

– Ja, én is láttam a földi filmeket – bólintott Henna. – Itt a Karbonon viszont nincs ilyesmi. Van viszont egy tök jó liftünk, amiben egyből a tériszonyt is tesztelhetjük.

– Lift?

– Amivel feljöttél a kikötőből. Beszerelnek üléseket előredöntve, beszíjznak, aztán szépen leejtik az egészet.

– Leejtik?

– Ja. A végén bekapcsol a vészfékezés, szóval semmi para. Jól kitalálták, mi? Te nem vagy tériszonyos, mint a bátyád, ugye?

– Miért, Maren tériszonyos?

– Mint az állat.

– Én dehogy vagyok. – Loran kihúzta magát és arra gondolt, hogy akár élvezhetné is, hogy életében először egy ilyen csinos lány ilyen közel van hozzá. Életében először egy lány közel van hozzá, mióta felnőtt lett. – Én nem vagyok a bátyám és úrhajósnak készülök.

– Ez a beszéd! – mondta Henna, majd barátságosan megbökte a fiú oldalát, mire Loran leesett a földre. – Ó, bocs.

Az *Anyahajó* hajtóműveit aznap reggel indították be, mikor Loran csoportját kivitték a kikötő feletti kilátóteraszra a terhelési tesztre. A kövér szobatársa már nem jött ki velük, mikor visszaértek az első liftesek és megosztottak néhány hivatalos videót is a válogatóban résztvevőknek, többen visszaléptek, köztük ő is. Loran nem is bánta, bár már kezdte megszokni a dolgait.

Miközben a lift fogadóépülete mellett várakoztak, többen a polgári védelem közvetítését nézték a mobiljaikon. Loran nem szerette elővenni a saját készülékét. Zónavároson kívül általánosnak számított, hogy egyik generációról a másikra szálltak ezek az ujjnyi vastag, még a Földön gyártott

táblagépek, amiket egyszerűre és mindenképp előtt tartásra terveztek és a többségük még az évszázados utazás és a Karbonon eltelt hosszú idő ellenére is működött. Zónavárosban másféle mobilok voltak divatosak: jól néztek ki, sokat tudtak, de sokkal gyakrabban kellett tölteni őket és ritkán működtek olyan sokáig, hogy a következő generációnak is átadhassák őket – nem mintha a fiatalok erre igényt tartottak volna. Ráadásul ezek a mobilok már itt készültek a Karbonon, próbálva kicsit túllépni azokon az ósdi, de megbízhatóan működő technológiákon, amit a Földről küldtek velük.

Loran azért hallgatózott. Úgy tűnt, minden a tervek szerint halad: előző este fejezték be a diagnosztikai tesztek, távirányítással életre keltették a régi űrhajó szükséges egységeit és sokadszorra is ellenőrizték a pályaszámításokat. Ha minden a tervek szerint halad, az *Anyahajó*, története során immár másodszor, keringőpályára áll a Karbon körül és néhány generáció kihagyással újra emberek lépnek majd a fedélzetére. Köztük azok, akik sikeresen zuhannak a mélybe a lifttel.

Loran figyelte, ahogy a csillogó üvegekabin közeledik feléjük a sziklafalba épített pályáján. A kirendelt védelmisek elszedtek mindenkitől minden feleslegesnek ítélt dolgot, majd mindenkire érzékelőtapaszokat helyeztek. Loran próbált nyugalmat erőltetni magára, de érezte, hogy milyen hevesen ver a szíve és néha mintha még a lába is megremegett volna. Remek, gondolta. Még be sem kell szállnia, már megbukik a vérnyomása miatt. Szokása szerint a többieket figyelte: másképpen ugyan, de mindegyikük feszültnek tűnt. Kíváncsi lett volna Hennára, megnézte volna a lányt zuhanás előtt meg közben is. Biztos ő is fél, de lehet, hogy ő el tudja rejteni. Nem tudta elképzelni úgy, hogy idegességében remeg vagy a száját rágja. A tegnapi esti beszélgetésük óta sokat gondolt rá, gyakran eszébe jutott, hogy milyen volt érezni, ahogy mellette szorong

az egyszemélyes széken, milyen szép volt a hosszú combja abba a divatos szabású nadrágba rejtve, vagy mennyire nem tudta levenni a szemét arról az apró kis kiemelkedő pontról az ingén. Remélte, hogy a lány nem vette észre, hogy megnézte magának. De tartott tőle, hogy észrevette. Henna olyannak tűnt, mint akinek semmi sem kerüli el a figyelmét.

De amikor bekísérték a lift fülkéjébe és tíz társával együtt beszíjzták a szinte teljesen előredöntött székekbe, már Henna sem segített rajta, semmi másra nem tudott gondolni, csak a zuhanásra. Próbálta becsukni a szemét, de úgy még rosszabb volt a dolog, ugyanúgy a kikötőt látta maga alatt, de úgy, hogy forgott, imbolygott mindenfelé, a fülke kiszakadt a sziklafalba épített konzoljáról és megállíthatatlanul száguldott a tengerparton hullámokban fürdő sziklák felé.

– Minden rendben? – kérdezte a védelmis, aki még egyszer ellenőrizte a szíjait.

– Életem legszebb napja – nyögte Loran.

– Ez a beszéd – nevetett rajta a védelmis.

Magukra hagyták őket és az ajtó halk kattanással a helyére csúszott. Egy nyugtatónak szánt női hang elkezdett visszaszámolni. Loran becsukta a szemét és a szüleire gondolt, meg a farmra és arra, hogy miért volt akkor hülye, hogy otthagya. Ötnél kényszerítette magát, hogy felnézzen. Mintha lassított felvételen látta volna, ahogy egy újabb hullám szétcsapódik a mólókat védő sziklákon.

Aztán hirtelen kiment a vér a fejéből és minden nagyon könnyű lett.

11. Kilövés

– Azért van pofája az öregnek, mi? – tette le Henna a táblagépet az asztalra, bezárva a Milner-családról készült riportot, akik egyszerre éreztek aggodalmat és büszkeséget a kisebbik fiuk miatt, ki hamarosan felrepül az űrbe.

– Az én öregemnek? – nézett rá csodálkozva Loran. Ő maga is kissé bárgyúnak találta a cikket, de annyira nem, hogy ez a megjegyzés eszébe jusson. Különben is, mit mondjon apa meg anya erre a dologra? Mondják azt, hogy eszük ágában sem volt elengedni és Maren félútról szólt haza, hogy együtt vannak és hamarosan felrakja az öcsköst egy szállítóhajóra? Apa első reakcióit hallotta, a többit meg el tudta képzelni: az öregjük viszonylag szűk, de annál erőteljesebb szókinccsel rendelkezett az ehhez hasonló ritka esetekre. Azt is megnézte volna, hogy fogadták a hazatérő Marent, bár lehet, hogy addigra kicsit lenyugodtak és elfogadták a helyzetet. Különben is, a hülye Loranjuk helyett megkapták a nagyra tartott Maren bátyót és a próbaélettársát, biztosan örülnek, gondolta és furcsa ízt érzett a szájában.

– Dehogy a te öregednek – nézett rá furcsán Henna. – Az öreg Oskarnak. Mindig azt hiszem, hogy nem tud meglepni, de aztán...

– Ki az az Oskar? – kérdezte Loran.

– Az *Alternatív Karbon* főszerkesztője, meg Laura... Mindegy. Marent addig cikizte, amíg otthagya a lapot a fenébe, Laurát meg kirúgta, mikor Marennel akart inkább menni. Most meg hogy téged kijelöltek a repülésre, megfűzi Laurát, hogy készítsen riportot a leendő anyósáékkal. Aranyos. Ráadásul

Laura tuti nem adott le ilyen bárgyú szöveget, egy csomó helyen belenyúlt a tisztelt főszerk.

– Te is ott dolgoztál, nem? Annál az újságnál.

– Hát... Ja. – Henna mintha kicsit elkomorult volna, de Loran úgy volt vele, a lány hozta fel a témát, meg ha nem akar róla beszélni, úgyis elhajtja a búsba. – Mondhatjuk úgy is. Eredetileg az én blogomat hívták *Alternatív Karbonnak*, aztán bevettem pár társbloggert... Mindegy.

– Kirúgtak a saját lapodtól? – képedt el Loran. – De rohadékok.

– Kiléptem – pontosított Henna. – Hogy úrhajós legyek. Az mégis menőbb, nem?

– De miért kellett ehhez kilépned? Milyen menő cikkeket írhatnál most is, meg videókat... Tényleg, miért nem?

– Na jó, Oskar kirúgott, mert túl nagy volt a pofám. Nem mintha érdekelt volna. Egyébként engem is rögtön megkeresett, mikor átmentem az első válogatón, most meg egyenesen találkozni akart velem, hogy bekerültem a csapatba. Úgy elhajtottam a francba, hogy válaszolni sem tudott. Na már ezért megérte.

– Gondolod? – kérdezte Loran.

– Gondolom. – Henna sóhajtott egyet, majd hátranyúlt, hogy copfba fogja a haját. Loran szokás szerint rajta felejtette a szemét, főleg most, hogy a hajózóoverallja szorosan követte a lány testének vonalát, bár a mellbimbókat inkább sejtette, mint látta. – Most mit nézel?

– Ö, izé, semmit.

Loran az asztalt nézte, de semmit sem látott.

– Voltál te már nővel, Loran?

– Mi?

– Ahogy engem méregetsz, gondolom, a nők érdekelnek. Voltál már nővel?

– Ez milyen kérdés? – pislogott zavartan Loran. Érezte, hogy a fülei egyre jobban lüktetnek és utálta magát, amiért nem tudott semmit sem tenni ezzel kapcsolatban.

– Nemsokára fellőnek minket az űrbe és pár száz éve be sem indították az egységeket, úgyhogy van némi esély arra, hogy nem lesz szép halálunk. Bár ez nézőpont kérdése. A te esetében a bolygódért hősi halált halni, ráadásul szüzen... Az azért valami. Minden tiszteletem érte, és ezt most őszintén mondom. Loran azt hitte, hogy tekintettel az előttük álló néhány éjszakára, aminél több lehet, hogy már nem is lesz az életükben, Henna valami egész mást fog kihozni a témából, felajánl valamit , ami...

– Ö... köszí – nyögte ki végül.

Az *Anyahajó* sikeresen pályára állt a Karbon körül. Az ezt követő első éjszaka megteltek Zónaváros utcái, mindenki az eget figyelte, hogy lássák a méltóságteljesen áthúzó fényes pöttyöt, a fanatikusabbak még a második áthaladást is megvárták.

Loranék csapatát már nem engedték ki, csak az egykori leszállókonténer tetejéről figyelhették az eseményt és a lenti, szűk utcákon sodródó tömeget. Loranban szélsőséges érzelmek hullámoztak, miközben sok időt nem hagytak nekik az élet dolgain elmélkedni. Új részlegbe költöztek, egyágyas szobákba, ahova szinte csak pihenni jártak, de a pihenőidőket is szigorúan megszabták és betartatták. Megtanították nekik kezelni az űrruhákat, újra végigjárták virtuálisan azt a három konténert, ami még az anyahajó gerince alatt függött és amiből az egyiket még azelőtt le akarták hozni a Karbonra, mielőtt az idegen vagy akármilyen űrhajó megérkezik. Szinte percre pontosan beosztották az idejüket és újra meg újra

átismételtették velük a rakodási tervet, ami során a három konténer tartalmát úgy rendezik majd át, hogy minden szükséges dolog a legjobb műszaki állapotban levőbe kerüljön. Pár dolgról tudták, hogy micsoda, de a legtöbb csak kódszám maradt. Amikor annak idején a Hercegnő körüli pályára állították a hajót, csupa olyan dolgot hagytak rajta, amit szükségtelennek ítélték, többek között az emberi embriókhoz hasonlóan genetikailag módosított háziállat-embriók egy részét is. Az első generációk során úgy tűnt, hogy a magukkal hozott sertések, tehenek és csirkék el tudnak szaporodni a karboni körülmények között, hogy utána rövid idő alatt elveszítsék az egész állományt. Az állatorvosok arra jutottak, hogy a földi genetikusok az állatok esetén nem végeztek olyan alapos munkát, mint az emberek módosításánál és mire azonosították a problémákat, nem maradt megmenthető egyed. Az expedíciót tervező alapítvány viszont szinte mindenből kétszer vagy többször annyit küldött, mint amennyit szükségesnek ítélt, így most némi vitatkozás után a Tanács arra jutott, hogy ha már visszahozzák az *Anyahajót*, néhány embriót megpróbálhatnak felnevelni, ha még egyáltalán olyan állapotban vannak. De messze nem ezek voltak a legérdekesebb tételek.

– Na, Kismaren, mit szólsz, hogy a szakaszomba kerültél? Kint álltak a polgári védelem konténerének tetején, amit az elmúlt napokban teljesen feldúltak, lehordták róla a földréteget és díszpáfrányokat, hogy kiszabadítsák alóla az orbitális egységek indítóállását. A szinte függőlegesen égnek meredő állványon már ott feküdt az áramvonalas, kicsit bamba képűnek tűnő egység, többszörösen átnézve, feltöltve és karboni viszonylatban még soha nem látott szigorú őrizet alatt. Éjjel lámpákkal világították meg, drónok lebegtek fölötte és

egyenruhás, hálópuskával és sokkolóval felfegyverzett polgári védelmisek álltak őr körülötte folyamatosan.

– Nem vagyok Kismaren – mondta Loran Hennának.

– Bocsánat – vágta rá egyből a lány, különösebb megbánás nélkül. – Csak mindig így jutsz eszembe.

Loran erre nem tudott mit mondani. Henna neki másképp jutott eszébe, de mióta a lány közölte vele, hogy észrevette, hogy nézi, kínosan ügyelt rá, hogy még véletlenül se nézzen rá több ideig, mint feltétlenül szükséges. Közben persze elviselhetetlenül esetlennek és bénának érezte magát, miközben majd megszakadt, annyira próbált lazán és magabiztosan viselkedni. Elvégre sok száz, talán ezernél is több jelentkezőből válogatták be abba a tízbe, akiket a mérnökcsoport után felküldenek majd az *Anyahajóra*, még ha csak rakodónak is. Ha semmi mást nem ér el az életében, már ezzel menő lett és beírta magát a Karbon történelmébe, legyen bármilyen rövid is ez a történelem. Vagy az életet. Ha pedig hazamegy, még apa is hősnek fogja látni és Marennek is meg kell szoknia, hogy ezentúl „az úrhajós testvére” lesz az ismertetőjegye. Erre jön Henna és lekismarenezi?

– Amúgy nem bánom – mondta végül.

– Mit? – kérdezte Henna, oda sem fordulva felé. A technikusok elkezdték eltávolítani az orbitális egységhez csatlakozó tömlőket és vezetékeket. A mérnökcsoport, a bolygó legjobbjai már bent ültek és a kilövésre vártak, bár Loran nem értette, miért hívják kilövésnek azt, hogy ez a kicsit bumfordi egység szép lassan felszáll majd az ég felé gyorsulva eltűnik a szemük elől. Ez is valami földi dolog lehet, gondolta, mint az, hogy tízes számrendszert használnak, de hatvanas ciklussal mérik az időt, hetessel és tizenkettessel megkeverve. Kilövés...

– Hát azt, hogy a szakaszodba kerültem – mondta végül.

– Ja, azt – nyugtázta Henna. – Bóknak szántad?

– Ö... nem.

– Nyugi – nevetett rá a lány. – Néha lehetsz kedves is, nem kell mindenben a pokróc bátyádat utánoznod.

Loran elkomorult, vonásai megkeményedtek, ahogy összeszorította a száját.

– Csak ugratlak – jegyezte meg Henna. – Azt hittem, bírod. Na! Könyökével oldalba bökte a fiút. Loran próbált kicsit felengedni.

A drónok elrepültek, az örök pedig nekiláttak kiüríteni a konténer tetejét. A következő kilövésre készülő rakodócsapatot is visszaküldték az épületbe, de egy külön helyiségben, a falat betöltő képernyőkön követhették az eseményeket. Loran tényleg nem helyezkedett úgy, de mégis Henna mellé került, a szobába beállított padokon szorongva nem tudta úgy összehúzni magát, hogy ne érjen a lány valószínűtlenül hosszú combjához. A többi rakodót még annyira sem ismerte, mint Hennát, bár a nevét mindegyiknek tudta és a szakaszával néhány gyakorlatot közösen is elvégeztek. Odafent egyedül fognak dolgozni, így a kevés rendelkezésre álló időt nem vesztegették csapatépítésre. Loran úgy érezte, hogy mióta partra lépett Zónavárosban, csak végigrugdalgák az eseményeken és ha valamikor a végére érnek, győzködni kell majd magát, hogy mindez vele történt meg.

Majd lement a visszaszámlálás és a képernyőn látták, hogy az orbitális egység különösebb ceremónia nélkül elszakad az indítóállásról, majd a tenger felé fordulva az égnek fordítja az orrát és eltűnik a felhők között. A konténer éppen csak megremegett egy kicsit a start pillanatában.

– Ennyi? – kérdezte valaki.

Szóltak nekik, hogy kimehetnek a tetőre, ha akarnak, ahol nemsokára elkezdik az ő egységüknek a beállítását. Henna Loran combjára csapott.

– Hajrá, szakasz, előre!

A tetőn furcsa, édeskés bűz terjengett, de az is hamar eloszlott a tenger felől fújó sós ízű szélben. A drónok újra megjelentek a konténerépület fölött, majd az örök is visszatértek, a technikusok pedig elkezdték átvizsgálni az indítóállást. A teherlift vastag ajtajai szétnyíltak és megjelent a második orbitális egység.

– Szerinted tényleg vannak fegyverek a hajón? – kérdezte Loran.

– Fegyverek? – nézett rá Henna. – Az *Anyahajó* egy konténerszállító, nem hadihajó.

– Ja, tudom. Csak több helyről hallottam, hogy azért pakoltak be ezt-azt, szerinted kiküldenek fegyvertelenül egy ilyen nagy hajót ilyen messzire? Csak nem csomagolták ki.

– És szerinted velünk szedetik majd elő őket? – Henna rosszallóan megcsóválta a fejét. – Túl sok földi filmet néztél, Kisma... bocs, Loran. Szerintem egy kósza lézerágyút sem fogunk találni. Az lehet, hogy kézfegyverek vannak fent, de ha eddig kibírtuk nélkülük, nem hiszem, hogy most hozatnák le. És különben is tudod, tök egyforma, unalmas konténereket fogunk szépen felstócolni aztán beülni melléjük. Úgyhogy lesz majd mit mesélned az unokáidnak.

Mielőtt elrendelték volna a takarodót számukra, még megtudhatták, hogy a mérnökcsapat sikeresen dokkolt az *Anyahajó* irányítóegységében és minden a terv szerint halad. Elkezdték tesztelni a manuális irányítás rendszereit, egy kisebb problémát is sikerült hamar kijavítaniuk, de az automata rakodórendszeréről nem kaptak jobb híreket a fedélzeten sem – ami jó hírt volt Loranéknek, mert azt jelentette, hogy másnap repülniük kell. Különösebben nem is lepődtek meg rajta, mert

az *Anyahajó* gerince alá rögzített leszállókonténerek rendszerét nem arra tervezték, hogy dolgokat válogassanak és pakolgassanak bennük ide-oda, hanem hogy a Földön meghatározott sorrendben leválasszák és landoltassák őket. Elméleti lehetőségként megmaradt a pakolgatás, de még földi időszámítás szerint is több száz év telt el és a diagnosztika nem tudta garantálni, hogy a rendszer működni fog.

Loran egyedül maradt a szobája sötétjében és tudta, hogy aludnia kellene, de persze nem tudott. Kaptak egy enyhe altatót is, de még soha nem vett be ilyet és nem most akarta elkezdni. Az elmúlt napok eseményei kavartak a fejében, a Milner-farm, amit távolinak érzett és a zónavárosi élete, amit idegennek, Henna mellei a hajózózubbonya alatt, amiket elérhetetlennek és az *Anyahajó* szürke, ragyás, aránytalan formája, amit valószerűtlennek. Néha úgy érezte, mintha forogna körülötte a szoba, máskor úgy, hogy zuhan, mint a liftbeli terhelési próbán. Ilyenkor mindig riadtan kinyitotta a szemét és a szoba félhomályát nézte egy darabig, az órapanelen könnyörtelenül változó számjegyeket, amik arra emlékeztették, hogy már rég aludnia kellene és holnap olyan lesz, mint a mosott rongy és ezt Henna egyből észre fogja venni.

Mikor felhangzott az ébresztés szignálja, izgatottan kelt ki az ágyból, de a teste remegett a fáradtságtól.

12.

Anyahajó

– Ha bármi gond van, rögtön tudni akarom!

Henna hangja szokatlanul szigorúan csengett, a flegma, ironikus stílusa mintha teljesen eltűnt volna, ahogy az indítóállványon fekvő űrhajóban a székekbe szíjazva ültek, tíz egyforma űrruhás alak a csillogó, tükörszerű sisakrostélyaik mögé bujtatva.

– A reléket mindig pakoljátok magatok mögé és amit megszakad a kapcsolat, menjetek vissza oda, ahol még volt és tegyetek ki még egy relét. Senki nem kapkod, senki nem siet, bőven van időnk. A minimumot ne várjátok meg, akár levegő, akár energia, időben gyertek vissza feltölteni. Minden rendben? Sorban visszajeleztetek.

– Loran, rendben – mondta Loran is. Úgy érezte magát, mint egy filmben.

Az *Anyahajó* orbitális egységein nem voltak pilóták: a gépek, filmek és oktatóprogramok segítségével felnevelt első generációtól csak annyit vártak, hogy többé-kevésbé egészséges személyiségű felnőtté váljanak, akik az automatikus rendszerek segítségével le tudnak szállni a Karbon felszínére, be tudnak költözni a magukat átcsomagoló konténerek házaiba, el tudják kezdeni az élelmiszer-termelést, mielőtt a több generációra elég készletek elfogynak. Mindez többé-kevésbé sikerült is. Az *Anyahajóra* való visszatérés csak elméleti lehetőségként szerepelt, ezért hordozott magában minden leszállókonténer egy orbitális egységet is, de még soha nem alakult úgy, hogy használni akarták volna őket. Kezelőszerveket sem szereltek beléjük, előre programozott elemekből lehetett kiválasztani a repülési célt, minden mást a

fedélzeti számítógép és a polgári védelem konténerében működő földi egység irányított. Ablakokat sem vágtak a hajótestbe, néhány képernyőn keresztül tájékozódhattak csak arról, hogy merre járnak és mennyire vannak rendben a dolgok. A Loran előtt lüktető zöld ábra azt mutatta, hogy teljesen rendben vannak. Henna még közölte velük, hogy reméli, az ő haja lesz az egyetlen vörös, amit a felszállás során látnak.

Még a visszaszámlálás számjegyezi is zölden váltották egymást.

– Karbon kettő, megkezdjük a leválasztást – hallották a rádióban.

– Vettük.

Majd az előző indításnál látott sorrendben történt minden. Loran a szék karfájába kapaszkodott, izmai megfeszültek, pedig azt javasolták neki, hogy próbáljon lazítani, nehogy megsérüljön, ha belefutnak valami rázósabb manőverbe. Homlokán végigfutott egy izzadtságcsepp, ami valahogy kikerülte a nedvszívó csuklyát, amit az úrruha alá húztak. Utálta a teste reakcióit és örült, hogy nem látják a társai. Persze az úrruha naplózta a vérnyomását, pulzusát és még ki tudja mit, és Henna rá is tudott nézni ezekre az adatokra, ha akart. Remélem, nem akar, gondolta Loran.

– Karbon kettő, az egység indítja a hajtóművet. Isten legyen veletek!

Valami morajlani kezdett alattuk, majd egyre élesebbé vált a hang és a hajótest remegni kezdett. Isten legyen veletek? Loran nagyon furcsának találta ezt az utolsó mondatot, mert eddig csak apát hallotta Istent emlegetni, őt is csak nagyon ritkán és mindig valahogy esetlenül. Eszébe jutott az az ikon, amit Marennak adott és Marenen látszott, hogy mennyire nem érdekli és mennyire nem értékeli. Az egész olyan távoli volt és olyan földi. De most valahogy mégis úgy érezte, hogy szívesen

belekapaszkodna és remélte, hogy van mögötte valami, amibe bele lehet kapaszkodni.

– A pelenkát tartogassátok odaföltre! – jegyezte meg meg Henna, de senki sem nevetett rajta.

Megmozdult velük a világ, kicsit imbolyogtak. Az ablakként használt képernyőn szürke gomolygás látszott, majd Zónaváros egyre távolodó képe, majd a tenger, majd az ég, majd újra a tenger a szárazföld partvonalával, majd a felhők, majd egyre sötétebbé vált minden, tagjaik elnehezültek, bőrük az arcukra tapadt, majd mikor már a csontjaik mélyére hatolt az érzés, hirtelen nagyon könnyűvé vált minden.

Azt ígérték, hogy csak akkor lesz igazán szokatlan a súlytalanság, amikor kikötik magukat a székeikből és kiúsznak az orbitális egység utaskabinjából a raktárkonténer útvesztőjébe. Loran teste azonban másképp gondolta és már akkor elkezdett nehezen lélegezni, mikor a rázkódás és a gyorsulás abbamaradt és a képernyőre nézve úgy tűnt, mintha mozdulatlanul lebegnének fejjel lefelé a Karbon kékeszöld horizontja felett. Néha becsukta a szemét, de úgy csak rosszabb volt. Próbált ütemesen lélegezni, az kicsit segített. Úgy érezte, mintha a végtagjai megdagadnának és többször felemelte a vastag úrruhába bújtatott karját, hogy meggyőzze magát az ellenkezőjéről.

– Karbon kettő, rendben pályára álltatok – hallotta a lenti irányítás adását. – Az egység hamarosan megkezdeni az *Anyahajó* megközelítését. Várható érkezés két óra tíz perc múlva. Csatornát nyitunk a mérnökcsapat felé is.

– Karbon kettő, itt Anyahajó – szólalt meg egy új hang. – Továbbra sem jelez vissza az automatikus rakodórendszer. Készüljetek fel arra, hogy a hatos konténerben a legtöbb

rendszer működésképtelen lesz. Az energia betáp viszont él és a diagnosztika szerint a belső kommunikáció is üzemel a dokkolóállomással.

– Anyahajó, vettük – felelte Henna, majd Loran sisakkijelzőjén felvillant a belső adás ikonja Henna apró képével. – Ki hogy van?

A Karbon fölött lebegve röviden megtárgyalták a dolgokat. Volt, akinek a füle zúgott, volt, aki soha nem érezte jobban magát, Loran csak annyit mondott, hogy nagyjából rendben van. Úgy tűnt, az utazás legnehezebb szakaszát teljesen jól átvészelték. Páran még néhány viccet is elsütöttek, többkevesebb sikerrel. Henna végül lezárta a lazulós szakaszt és kiküldte a képernyőkre a hatos konténer dokkolóállomásának környékét, hogy még egyszer áttanulmányozzák.

– Karbon kettő, itt Anyahajó – üdvözölte őket a mérnökcsoport rádiója. – Látunk titeket. Változott a terv, a dokkolás után maradjatok a dokkolóállomáson további jelzésig. Ismétlem, változott a terv, a maradjatok a dokkolóállomáson további jelzésig. Karbon kettő, erősítsd meg!

– Anyahajó, itt Karbon kettő – felelte Henna. – Értettük, dokkolás után a dokkolóállomáson maradunk. Anyahajó, mi történt?

– Egyelőre nem mondhatunk többet. Karbon kettő, készüljetek a dokkolásra. Vége!

– Ez meg mi a frász? – értetlenkedett Henna.

– Kérdezzük meg a lentieket! – javasolta valaki.

– Gondolod a lentieket megkerülve találták ki? A hülyeséget hagyjuk másra! Ellenőrizték a hevedereket és a kiszállási sorrendet! Tíz perc a dokkolásig!

Az *Anyahajót* az orra felől közelítették meg. A mérnökcsapat által forgásra bírt lakómodul felől közelítették meg az úrhajót, a csillagközi tér részecskéitől védő rendszer vékony rácsai pókhálóként feszültek alattuk, de ezen a pókhálón számos, roncsolt szélű luk éktelenkedett: a Karbon és a Hercegnő körül keringve a meteoritok nem kímélték a törékeny szerkezetet. A lassan forgó modul is sokkal kopottabbnak tűnt, mint a leszállás idején készült felvételeken. Loran félretette a rakodási tervet, már amúgy is úgy érezte, hogy kívülről tudja, és kicsit közelebb hajolt az ablakként szolgáló képernyőhöz. A mellkasánál furcsa nyomást érzett, de mintha nem belülről jött volna, hanem kívülről, a bőrére tapadt volna valami; az úrruha vaskos, merevített anyagán keresztül még kitapogatni sem volt esélye. Hiába tudta, hogy nem dagadhat ki a teste csak úgy, mégsem tudott szabadulni a gondolattól.

Észrevette, hogy Henna figyel, a felé fordított sisakon keresztül egy pillanatra mintha a lány tekintetét is elkapta volna. Várta, hogy feletteseként rászól, hogy nem a kiadott feladattal foglalkozik, de végül nem szólt hozzá semmit.

Fokozatosan lassítottak, de alig éreztek belőle valamit, csak az egység információs kijelzője mutatta a fékezőhajtóművek működését. A kis hajó lustán megfordult a tengelye körül és óvatosan ereszkedni kezdett. A képernyőn úgy látszott, mintha az *Anyahajó* és vele együtt a Karbon elfordult volna alattuk, feltárva a hosszú gerinc alá rögzített áramvonalas, szénfekete konténereket. A lakómodul után hatalmas foghíj tátongott, a vaskos gerincen csak néhány csápos kar mutatta, hogy egykor ott sorakozott az az öt konténer, ami ma odalent Zónaváros történelmi magját adja. A megmaradt három a hajtóműegység előtt várt rájuk, a hatos számún már kinyitották a dokkolóállomást és még a navigációs fények is égtek.

– Az ott mi? – mutatott a képernyő sarkára a Loran mellett ülő férfi. – A hetesen.

– Igen, látom – mondta Henna. – Azt beszakította valami. Még hozzá a hópajzsnál. Anyahajó, itt Karbon kettő. A hetes konténeren egy sérülést látunk, legalább... Öt méteres. De lehet, hogy nagyobb. Tudtok róla? Vétel!

– Karbon kettő, itt Anyahajó. Nem, nem tudunk róla. Leolvassuk a kameraképeteket. Igen, látjuk. Ez megmagyarázza, miért hiányos a diagnosztika a hetesen és a nyolcas egyes részein. Nyugtáztuk az észlelést, de egyelőre nem aktuális. Koncentráljatok a dokkolásra. Vétel.

– Vétel, vége – mondta Henna. – Úgy látom, megérkezünk. Készüljete a kiszállásra és maradjatok a dokkolóállomáson. Az adatkapcsolat az első, minden utána jön.

– Már nem érzem úgy, hogy rókáznom kell – közölte Lorannal az egyik idősebb társa. – Úgyhogy megköszönném, ha te is tartanád magad a „lent”-hez, hogy ne kezdjem újra az egészet előlről.

Loran kicsit meglökte magát a dokkolóállomás oldalán és hagyta, hogy a teste lendületben maradva továbbforduljon. Mikor a padlónak hívott felülethez ért a talpa, megragadta a legközelebbi falba épített fogantyút és megtartotta magát.

– Így jó?

– Tökéletes.

Amilyen sok kínja volt az orbitális egység székébe szíjazva, olyan felszabadultnak érezte magát, mikor végre kilebeghettek a dokkolás után. Szinte csak pár pillanatig szédült, majd minden a helyére került és szinte élvezte, hogy milyen könnyűek a tagjai, milyen tágas tér nyílt körülötte és a mérnökcsoport által rájuk parancsolt kényszerű várakozást is inkább úgy élte meg, mint lehetőséget arra, hogy játsszon a

súlytalanságban. A mikrogravitációban, javította ki gyorsan magát.

A többség nem vette ilyen könnyen. Ketten szabályosan bepánikoltak, mikor egy óvatlan mozdulat után elszálltak a dokkolóállomás homályosabb sarka felé. Henna Lorant küldte utánuk és ő egyenként be is gyűjtötte őket. A szeplős nő, aki odalent minden tesztet hibátlanra írt meg, teleokádta a sisakját, majd ezt látva az egyik férfi is követte a példáját: duplán hallgatták az űrruháik elszívócsöveinek cuppogását, míg Henna ki nem kapcsoltatta velük a rádiójukat a takarítás idejére. Mikor végre úgy-ahogy rendeződött a helyzet, Henna lekapcsolta őket az orbitális egység adásáról és a dokkolóállomáson keresztül közvetlenül bejelentkezett a mérnökcsoportnál. A szakasza közben odakint várt.

Henna végül kilebegett a modulból.

– Oké, akkor vegyük sorra – intette maga köré a szakaszt. – Pakolni fogunk, de erősen változott a terv. Küldök egy videót.

A sisakrostély alsó sarkában felvillant egy új ablak. Az idegen űrhajó-aszteroida látszott rajta, kicsit darabosan ugrált a kép, látszott rajta, hogy gyorsított felvétel, vagy sok külön képből fűzték össze. A fémgyűrű, ami miatt űrhajónak nézték, szétnyílt a sziklatest körül és elvált tőle, majd újra összekapcsolódott egy gyűrűvé, immár az aszteroida mellett. A gyűrű peremén tucatnyi fényfolt izzott fel és a két test gyorsan távolodni kezdett egymástól, majd az aszteroida egyedül maradt.

– Ezt nagyjából a fellövésünkkel egy időben rögzítette az Anyahajó távcsöve – mondta Henna. – Nem szóltak nekünk, hogy ne zavarjanak meg vele. Azóta elvégeztek pár számítást és mielőtt ez a gyűrű vagy akármi magára hagyta volna a kisbolygót, egy utolsó pályamódosítást hajtott végre vele együtt, olyan pályára állítva, aminek a végén bele fog zuhanni a Karbonba. A pályaadatokat folyamatosan ellenőrzik, de

minden számítás ezt erősítette meg. Tehát ez mégsem egy úrhajó, immár csak egy kisbolygó, amit belénk irányítottak.

– Kik? – kérdezte valaki.

– Ragyogó kérdés – nyugtázta Henna. – Körülbelül mindenki ugyanazt tudja róluk: valakik, akik nem a barátaink. Nagyon nem. Pillanatnyilag ennyi elég is róluk. A kisbolygó hossza hat kilométer, átmérője egy kilométer és nyolcszáz méter között változik. Nem sikerült még pontosan kiszámolni, hol fog belépni a Karbon légkörébe, de a tömege nagy része el fogja érni a felszínt. Ha tengerbe csapódik, több tíz vagy száz méter magas szökőárral számolhatunk elsődleges hatásként, ha a szárazföldet éri, a közvetlen becsapódás hőhatásán és lökéshullámán túl nagy mennyiségű anyag kerül a légkörbe, minimum évekig tartó lehűlést okozva. Az eddig megfigyelt manőverezés alapján nincs kétség afelől, hogy pontosan ez a céljuk, bárkik is legyenek. Épp ezért nem gondolom, hogy földi eredetű lenne az a gyűrű.

Loran zavartan pislogott és újra érezte azt a nyomást a mellkasán. Hideg futkosott a hátán és lábán megremegett pár izom. Páran izgatott kérdezősködésbe kezdtek, a hányós nő a becsapódás helyét akarta tudni, hiába ismételt meg neki Henna, hogy még nem tudják. Végül egy éles sípolás szakította félbe a hangzavart, olyan erős és váratlan volt, hogy többen önkéntelenül is a fülükhöz próbáltak kapni a sisakon keresztül.

– És akkor most mindenki befogja – közölte velük szigorúan Henna. – A Karbon válogatott csapata vagyunk, ilyenre nincs idő! A lenticnek van egy ötlete, amivel eltéríthetjük az aszteroidát. A bolygóközi hajtóművel érintőpályára állítjuk az Anyahajót és leválasztjuk az egyik konténert, valószínűleg a hetest, mert azt úgy sem tudnánk lehozni a felszínre a sérülés miatt. A leválasztott konténert nekivezetjük az aszterodiának. Az érintőpálya lendületével és a konténer

leszállóhajtóműveinek segítségével valószínűleg annyit módosítanánk ezzel az ütközéssel a pályáján, hogy elkerülné a Karbont. Ez körülbelül egy hónapos utazás lesz az ütköztetésig, ami során új terv szerint pakolunk a konténerek között és a lakómodulban fogunk élni. A részletes számításokat menet közben fogják elvégezni, amihez minél nagyobb tömeget kell felhalmoznunk a hetes konténerben és a lehető legpontosabban megállapítanunk ezt a tömeget az ütközés paramétereinek megállapításához. – Páran újra belebeszéltek, Loran több „nem erre vállalkoztunk” felkiáltást is hallott, mielőtt az éles sípolás újra csendet nem teremtett. – Még nem fejeztem be! A hatos konténert le kell szállítani a felszínre, mielőtt érintőpályára állunk. Egy keringésnyi időnk van, utána mindenképpen beindítják a leválasztást. A hetesből és a nyolcasból addig át kell hoznunk összesen negyven konténert, amit kiemelt fontosságúnak ítélték meg. Az eddigi rakodási terveket tehát kukázzuk és a mérnökcsapat segítségével elkezdünk rögtönözni. Megvannak az eddigiek? Na most lehet kérdezni!

13.

Talált tárgyak

– Loran, kezdi eldobni a jelet, hány reléd van még?

Loran is látta a sisakkijelző sarkában villogó figyelmeztetést. Az övéhez nyúlt.

– Három – felelte.

– Az nem lesz elég. – Henna hangja gondterheltenek tűnt, mindketten látták a visszaszámlálás egykedvűen pörgő számjegyeit. A negyven konténerből harminckettőt már átjuttattak a hatos konténerbe, de az utolsó darabokat már sokkal nehezebb volt előkeríteni, a raktárak mozgó rekeszeivel kellett bajlódniuk, ráadásul a hetesben több sínrendszer deformálódott és beragadt. – Lemegyek utánad, Loran, nálam is van még három relé, azzal eljutsz a rekeszoldalig.

– Nem tudom – mondta Loran. – Az egy csomó idő, mire lejössz ide. Így is késésben vagyunk.

– Ha relék nélkül mész tovább, teljesen el leszel vágva – figyelmeztette Henna. – Nem tudom, mik vannak ezekben a konténerekben, de teljesen leárnyékolják az adásokat. Patrick és Olega ugyanezzel szív a külső rekeszbloknál.

– Jól állok cuccal – döntött végül Loran, gyors pillantást vetve a létfenntartó rendszer és a telepek szintmérőjére. – És szerintem jól tájékozódok. Hagyok jeleket magam után és lemegyek a konténerért, nem lesz gond.

– Nem is tudom – hallotta Henna hangját távolról, egyre erősebb lett a sistergés, ahogy gyengült az adás a hetes konténer fémlabirintusában.

– Megtiltod vagy sem? – kérdezte Loran. – Indulnom kell.

– Utánad megyek, a... mostani pozíciódig – mondta Henna. – Összeszedlek félúton.

– Alig várom – vigyorgott Loran, bár már kezdte kicsit bánni a vagánykodását. Alapvetően a konténerek raktárrészlege párhuzamosan és merőlegesen futó rekeszekből épült fel, amik egymáson elmozdulhattak, ha ki akartak vinni egyes konténereket, így eltévedni nem lehetett, ha az ember figyelt arra, hogy ne körbe–körbe menjen. De mégis volt valami megnyugtató abban, hogy folyamatosan beszélt valaki az ember fülébe és nem csak a süket zúgást hallotta, miközben a tompán csillogó konténerek oldalát nézte a sisaklámpája fényében, szinte a semmi közepén lebegve.

– Vigyázz magadra!

– Meglesz – ígérte Loran, majd vett egy mély levegőt és elrúgta magát az épp aktuális konténerétől, hogy a két rekeszblokk között sisakkal előre repülni kezdjen a sötétbe.

Az úrruha kesztyűjébe épített leolvasó végre zöldre váltott, ahogy Loran a konténer adatfoltjához szorította a tenyerét.

– Itt Loran, megvan a cucc – szólta bele a rádióba. A jelszint nulla felé közelített, de reménykedni mindig lehet. Csak távoli sistergés válaszolt rá. Megismételte még kétszer, miközben várta, hogy a rekeszblokk rácsoldalán közlekedő manipulátorkar utolérje. Érezte a fémszerkezet remegésén, hogy közeledik.

– Itt Loran, hall valaki?

A visszaszámlálás számjegyei könnyörtelenül pörögtek. A hatos konténer leszállását már átadták az automatikának, így mikor az összes számjegy nullába fordul, a gerinc és a szomszédos konténer felé vezető zsilipek lezárulnak és megkezdődik a leválasztás. Úgy tippelte, hogy még pont átér vele a közvetlen zsilipen keresztül, ha nem akad el valahol valamelyik sín. Amire persze volt némi esély, mert a konténer hőpajzsába

szakadt sérülés valahol itt lehetett a környéken, és az a meteor, ami át tudja szakítani a konténer falát, át tudja rendezni a rekeszeket is.

A süket sisterségiesen kívül nem hallott semmit, de a rekeszfal rezgéséből érezte, hogy a manipulátorkar már a közelben járt. A már féli kiürül jelölőfestékekkel gyorsan egy világító keresztet rajzolt a konténerre, majd vigyázva, hogy nehogy túl nagy lendületet vegyen, óvatosan meglökte magát és lustán körbefordult a két blokk között nyitott légüres, sötét szakadéokban, sisaklámpájával a rácsszerkezetet pásztázva.

– Hallja valaki Lorant? – kérdezte rutinszerűen, kicsit változtatva a szórenden, mert már unta magát.

Végül meglátta a manipulátort; szokása szerint megakadt valami miatt, ami talán nem is létezett, és karjait készenléti módba hajlítva pihent a rácsszerkezeten. Loran megcsóválta a fejét és ellökte magát a gép felé. A kezelőpanelen immár sokadszor törölte a navigációs memóriát majd átállította kézivezérlésre. Az a kifinomult érzékelő- és kommunikációs rendszer, aminek a segítségével annak idején pár utasítással minden pakolási feladatot el lehetett végezni, mostanra már nagyon hiányossá vált és lépten-nyomon megbénította a manipulátorkarok automatikáját, szerencsére mindent felül lehetett írni. Loran most már el sem engedte a szerkezetet, a halványan világító jelhez irányította, majd rácsatlakoztatta a karokat a konténer füleire. Újra a számlálóra nézett. Két rekeszt még odébb kell tolni, hogy közvetlenül a hatos konténer zsilipjéhez jusson. Elméletileg úgy gyorsabban odaérne, de a két mozdítás az pont kétszer több kockázati tényező, mert ha elakadnak, akkor ezt a konténert bukták. Vagy felviszi a gerincig, ott áteszik a gerincfolyosóra, áthúzzák a szomszédos konténer felső dokkolójáig és így küldik be. Itt

technikai gond talán nem lesz, de időben necces. Eléggé necces. Jó lett volna, ha nem neki kell döntenie.

– Henna vagy akárki, hallotok?

Újra csak a sisterség. Hirtelen eszébe jutott, hogy mindenképp vissza kell mennie a szállítmányával a relék irányába, ha pedig egyszer végre elkapja újra a jelet, már Henna feje kell fájjon emiatt.

A konténer alig akart kijönni, a manipulátorkarok többször nekifeszültek, de a biztonsági rendszer az ellenállást érzékelve leállította őket. Loran elhasználta apa és Maren néhány káromkodását, miközben átfordult a karok alatt és a sisaklámpájával közvetlen közlelől végigpásztázta a konténer széleit. Végül valami szürkés dolgot vett észre a vékony résbe szorulva a tartórekesz és a konténer fala között. Mintha egy kődarab lett volna. Eszébe jutott a hőpajzson ütött rés, ami valahol errefelé nyílhatott be, valahol lentebb, valamelyik rekeszfal mögött. Kesztyűben nem fért hozzá. Az övére rögzített szerszámokra nézett, hogy melyik lehetne alkalmas, majd inkább meggondolta magát, visszament a manipulátorkar vezérlőjéhez, kikapcsolta a maradék biztonsági beállítást is és egy nagy döccenés árán kiszabadította a konténert a helyéről.

A sisaklámpa fényében a porrá zúzott kődarab részecskéi szinte glóriát vontak köré, ahogy a súlytalanságban lustán lebegtek.

– Itt Loran, megvan a konténer. Indulok vissza a gerinc felé – jelentette kötelességtudóan a rádió egyhangú sisterségébe. Még egyszer utoljára körbevilágított és a csillogó poron kívül több kisebb-nagyobb valamit látott lebegni, amik korábban mintha nem lettek volna ott. Talán a rántás, ahogy kiszabadult a konténer, gondolta, az rázhatta le a dolgokat a rekeszfalról.

Az egyik nagyobb darab ismerős formájúnak tűnt, zavaróan ismerősnek, de hirtelen nem tudta hova tenni. Kicsit erősebbre és szűkebbre állította a lámpája fókuszát.

- Ezt nem hiszem el – suttogta. Óvatosan ellökte magát a manipulátorkartól, majd a rekeszfalban megkapaszkodva megragadta a gömbölyded testet és kis szerencsétlenkedés után a szerszámtartó zsebébe tuszkolta.
 - Loran, hol vagy? – reccsent rá hirtelen Henna hangja. Loran majdnem elrepült az üres sötétségbe, ahogy rémülten összerándult a hirtelen hangtól.
 - Itt vagyok a konténernél – felelte és már siklott is visszafelé.
 - Hogy állsz?
 - Rácsatlakoztattam a manipulátorra, épp most... most végeztem.
- Már ott is görnyedt az irányítópanel fölött, pár biztonsági beállítást visszakapcsolt, mert nem szeretett volna a sötétben nekirontani semminek.
- Akkor igyekezz! Patrick szerint a zsilip előtti rekeszfal be van ragadva, tekerj fel a gerincig. Ott találkozunk!
 - Oké – felelte Loran és a konténeren ülve száguldani kezdett a vaksötétben.

– Remélem nem fogsz meggyűlölni ezért – jegyezte meg Henna. A gerincfolyosón ültek a rideg hengerkabinban, ami a folyosón kúszott végig zsiliptől zsilipig és arra vártak, hogy a hatos konténer elszakadjon az *Anyahajótól*. Ketten maradtak csak a rakodócsapatból, szinte teljesen lemerítve a tartalékaikat, amiket most a hengerkabin készletéből töltöttek fel éppen. Loran a maga részéről egyéb karbantartásra is igény tartott volna, mert az úrruha belsejét képező pelenkája már teljesen tele lett, valószínű Henna sem állt máshogy a dologgal, de valahogy nem tudta ezt a képet összetenni a többivel. A szakasz többi nyolc tagja a hatos konténer dokkolóállomásában

ült az orbitális egységben, arra készülve, hogy a konténerrel együtt leszálljon a Zónaváros mellett kijelölt területre.

– Miért gyűlölnék meg? – kérdezte Loran.

– Hogy belerángattalak ebbe.

– Nem rángattál bele, önként jelentkeztem.

– Ja – hagyta rá Henna. – Most így érzed.

A hengerkabinon keresztül az *Anyahajó* belső kommunikációjára is gond nélkül rá tudtak kapcsolódni. A sisakképernyőjükön a konténerrel kapcsolatos adatok sorakoztak és a lakómodul kamerájának képe, ami a leválasztást figyelte. Miközben az automatika a leválasztás folyamatát futtatta, a mérnökcsoport a lakómodul irányítóközpontjában már a bolygóközi hajtómű újraindításán dolgozott. Ugyanezzel a hajtóművel hozták át a hajót a Hercegnő körüli pályáról, de most egy sokkal hosszabb működéssel sokkal bonyolultabb pályamódosítást kell majd elvégezniük, sok olyan elemmel, amit nem tároltak el kész manőversablonokként az irányítórendszerben. Miután megszabadulnak a konténertől, elszakadnak a Karbontól és érintőpályára állnak a közeledő aszteroidával szemben mozogva, hogy az időben leválasztott hetes konténert belevezessék, mikor a két pálya metszi egymást. Utána, sikerrel járnak vagy sem, folytatják az útjukat a Karbon csillaga körül, immár a bolygóval szemben mozogva, hogy kicsit kevesebb, mint fél évvel később újabb bonyolult, de immár az *Anyahajó* számára még a Földről magával hozott manőverekkel újra pályára álljanak a Karbon körül – legyen az bármilyen állapotban.

Az *Anyahajót* a mostani tervek szerint újra leállítják és a megmaradt nyolcas konténerrel és a maradék három orbitális egységgel leszállnak a felszínre. Ehhez az úthoz a mérnökcsoporton kívül még két űrhajósra volt szükség a

rakodócsapatból, egyrészt a folyamatos ügylet biztosítására, másrészt a két leválasztásig elvégzendő átpakolásokhoz. Henna a szakasz vezetőjeként nem is volt kérdéses, hogy fent marad, így mikor a hatos konténert átadták az automatikának, egy önként jelentkezőt kért és Loran szinte gondolkodás nélkül fel is tette a kezét. Úgy vette észre, hogy a többiek nem is bánták, bár Henna kelletlennek tűnt egy kicsit. De sok variálásra nem volt idő: a szakasz leszálló része elbúcsúzott és elindult a dokkolóállomás felé, Henna és Loran pedig a konténer fölötti gerincszakaszban váró hengerkabinba húzódott, hogy feltöltsék a készleteiket és a konténer leválasztása után elinduljanak a lakómodul felé, berendezkedni az útra.

– Végig így fogom érezni – bizonygatta Loran. – Nem szoktam meggondolni magam.

– Akkor jó – mondta Henna. – Maren végül is ott van a szüleiddel, ha mégse jönne össze a dolog.

– Össze fog jönni – közölte Loran. – Tudom.

Erre Henna nem válaszolt semmit.

A sisakképernyőn látszott, hogy a vaskos karok, amik a Föld óta, két naprendszeren és a csillagközi téren keresztül tartották a hatos konténert, most lassan emelkedni kezdenek és elengedik a lapos, néhány görbülettel és ívvel áramvonalassá formált fémdobozt. Apró rakéták villantak fel és eltolták az Anyahajó egyre karcsúbb testétől a konténert, majd mikor már eléggé eltávolították, átfordították a megfelelő helyzetbe, majd felizzottak a kicsit szélesebb farba szerelt fékezőhajtóművek és a sebességével együtt a magasságát is gyorsan veszíteni kezdte, hogy elmaradjon az Anyahajó mögött. Loran még azt is látni vélte, hogy az egyre sűrűbb légkörben izzani kezd körülötte a levegő, de tudta, hogy ez még korai.

– Neked vannak szüleid? – kérdezte végül, mikor a külső kamerán már csak a Karbon kékeszöldes tömege húzódott alattuk.

– Még a lefagyasztva ideérkezett embrióknak is voltak szüleik, Loran – sóhajtotta Henna. – Nem ismerték őket, de attól még voltak. Szerinted nekem miért ne lennének?

– Úgy értem, élnek még a szüleid? – pontosított Loran.

– Ja, élnek – bólintott Henna.

– És?

– Mit és?

– Hol laknak? Zónavárosban?

– Anyám Zónavárosban, apám meg helyi fejes délen. És igen, mielőtt megkérdezed, van egy pár féltestvérem mindkét részről, de nem nagyon foglalkozunk egymással. Ez így elég?

– Bocs – mondta zavartan Loran. – Nem akartam bunkó lenni. Csak...

– Mindegy, hagyjuk.

– Rakodók, minden rendben volt a leválasztásnál, a gerinc sértetlen – szólalt meg a mérnökcsapat irányítója. – Behozzuk a hengerkabint.

– Vettük – nyugtázta Henna. Furcsán fakónak, kedvetlennek tűnt a hangja. Loran biztos volt benne, hogy megbántotta azzal, hogy rákérdezett a szüleire, egy hülye kis taknyosnak érezte magát. De végül is a lány hozta szóba az én szüleimet, gondolta, akkor én miért ne említhettem volna az övéit? Ez...

– Tényleg nem akartam olyat szóba hozni, amit... – kezdett bele újra.

– Figyelj, hagyjuk, jó? – kérte Henna. – Nincs gond, csak hagyjuk. Oké?

– Oké – bólintott Loran, de nem érezte jobban magát.

A hengerkabinban felvillant néhány figyelmeztető jelzés, majd lustán megindult a lakómodul felé. A mozgástól Loran elszállt

a kabin vége felé, próbált valamibe belekapni, de csak a levegőt markolta. Végül Henna elkapta a csizmáját és visszahúzta, majd lehuppantotta a szomszédos ülésre.

– Kösd be magad! – javasolta.

– Kösz... – Miközben a hevedert igazgatta, rátapintott a pakolás közben talált dologra. Bekattintotta a csatot, majd kiszedte a zsákjából és felmutatta. – Nézd!

– Komolyan, Loran – sóhajtotta Henna. – Ez ilyen családi vonás nálatok, hogy tök felesleges vackokat huncibáltok magatokkal? A bátyát azzal a hülye kis késével megy bulizni, meg valami ronda fatáblás festménnyel, te meg hozol magaddal egy bábót emlékül a farmról? Az eszem megáll. Ezzel mérlegeltél be?

– Ezt itt találtam.

– Mit?

– Ezt a bábót.

– Ezt?

– Ja. – Lustán megpöccintette, a gyerekfej nagyságú tetem egy félfordulatot leírva átlebegett Henna elé. A lány kelletlenül megragadta.

– Hol?

– A hetesben. Amikor az utolsó konténert kirángattam, mert valami vacak beékelte. Akkorát rántott rajta, hogy egy csomó por meg szemét leszakadt a rekeszfalról, köztük ez is.

Henna megnyomogatta a magas szilikáttartama miatt az űr hidegében is kicsit ruganyos testet.

– Most nem szívatasz, Loran? Mert kurvára nem lenne vicces, ha ilyet bekamuznál.

– Nem, dehogy – vágta rá gyorsan Loran. – Dehogy szívatlak. Ott találtam. Az utolsó adagnál. Ott lent, a beállt rekesznél.

– A sérülés közelében?

– Ja, gondolom azért volt bent az a sok por meg törmelék. Mi a gond? Ezek a tetvek mindenhol ott vannak, csak nektek, városiaknak szokatlan, hogy...

– Loran – komorult el Henna. – Az *Anyahajón* vagyunk. Mérnökcsapat, itt Henna. A hetes konténerben találtunk egy bábót.

– Hogy mit csináltatok? – jött kis idő múlva a zavart válasz.

– A hetes konténerben találtunk egy bábót. Körülbelül harminc centi, nem látszik rajta sérülés.

– Ismételd meg, Henna!

Loran a lányra nézett és a korábbiánál is rosszabb érzése támadt.

14. Erőszakos felderítés

– Nem lehet, hogy még az első generáció idején hoztak fel a hajóra pár bábót?

Ronald, a vezető mérnök a széke karfáján dobolt, amíg a lenti irányítók válaszát várta. Soha nem válaszoltak azonnal, mintha minden kérdést és információt alaposan meg kellett volna rágniuk.

– Negatív – szólalt meg végül a mély hang a rádióban. – Nincs feljegyzés arról, hogy az *Anyahajó* felé lett volna forgalom, csak leszállások voltak. A mérnökcsoport orbitális egysége volt az első, ami a Karbonról visszatért a hajóra.

– Értem – felelte Ronald. Az ő hangja is meglepően mély volt, amitől idősebbnek tűnt és Loranban bizalmat ébresztett. Egész időig a mérnökcsoport valami furcsa, távoli elképzelés volt csak a számára, a válogatón és a kiképzésen sem nagyon találkoztak. Mikor kiderült, hogy hosszabb időt fognak velük együtt tölteni, kifejezetten aggasztotta, mit fognak majd kezdeni vele, hogyan fogadják őt, a fiatal, tanulatlan, tapasztalatlan vidéki senkit. Különösebben nem fogadták sehogy, mert a rakodás közben begyűjtött báb elvitte minden figyelmüket, Loran egy darabig nem is értette, miért. Majd Ronald vezető mérnökként elkezdte mederbe terelni a dolgokat. Bekapcsolta a polgári védelem irányítóközpontját a beszélgetésbe és alaposan kikérdezték Lorant arról, hol és hogyan találta az apró tetemet.

Loran először nagyon kényelmetlenül érezte magát, mint mikor otthon apa előveszi valami viselt dolgaért, ezt túl sokszor kellett átélnie és igaz, hogy sokszor nyakig benne volt, de akadt olyan is, amikor apa igazságtalanul húzott rá valamit. Most ez

utóbbihoz hasonlított az, ami a fejében és a gyomrában kavargott, mikor egy rakat ismeretlen, idősebb férfi és a felszínről felrecsegő hang elővette. Valaki szinte azonnal előállt azzal, amit Henna is felvetett, miszerint Loran lentről hozta magával a bábót, de most Henna volt az, aki leállította ezt a szálát.

– Kezeskedem a fiúért – közölte a mérnökcsapattal, egy picit sem látszott rajta, hogy meghatná, hogy a Karbon válogatott agyaival áll szemben. – El lehet felejtetni ezt a hülyeséget!

Ronald vette a lapot és próbált jobban odafigyelni Loranra is, nem csak a bábra. A lentieket azonban nem lehetett ilyen könnyen meggyőzni, így kis tanakodás után Loran, Henna, Ronald és az egyik gépészmérnök beöltöztek és a hengerkabinnal visszamentek a hetes konténer fölé. A súlytalanság újra gyomron vágta őket, bár Lorant és Hennát nem viselte meg annyira, mint a két mérnököt, akik nem sokat töltöttek mikrogravitációban, szinte rögtön beindították a lakómodul forgását.

Loran úgy érezte, mintha vizsgáztatnák, de mikor túl tudott lépni az idegességén, hamar megtalálta a megfelelő rekeszfalat és meg tudta mutatni az átpakolt konténer helyét is. A négy sisaklámpa és a magukkal hozott világító gömb fényében egész másnak tűnt a környék. Lehívták a manipulátorkart is, ami persze többször elakadt, végül Loran visszalebegett érte és kézivezérléssel lehozta.

– Mi van mögötte? – kérdezte Ronald, fejjel lefelé lebegve és bevilágítva a kiszedett konténer helyére.

– Egy másik rekeszfal, konténerekkel – felelte Loran. Ronald kicsit meglökte magát és beúszott az üres helyre.

– Több szakaszon is deformálódott a szerkezet – közölte bentről. – Jó lenne megnézni a másik oldalt.

– Alul talán át tudunk menni – tippelte Loran. A sötét fémdobozban lebegve nem volt sok értelme az „alulnak” meg a „felülnek”, de az egyszerűbb azonosítás miatt hívták a gerinc felé eső részt felülnek.

Henna állt az élre, a többiek a manipulátorkarba kapaszkodva követték. A rekeszfal alján megtalálták az átjárót, ahol a két szakasz között lehetett konténereket átjuttatni. Ahogy egyre lentebb értek, úgy, találkoztak egyre több törmelékkal: a Karbon (és a Hercegnő) körül keringő *Anyahajón* ható apró gravitáció azért lehúzta a dolgokat, ha elég ideje volt rá.

– Odanézz! – mutatta a negyedikként betársult mérnök. A lámpáik fényében egy újabb báb bukkant elő, ez már akkor volt, mint egy csecsemő, vagy talán még nagyobb is, nehéz volt eldönteni a szinte gömbformává összehúzódtott lény eredeti méretét. Loran lebegett ki érte és gyűjtötte be.

– Mondtam, hogy nem kamuzik a fiú – közölte Henna. – Egy ekkorát hogyan csempészett volna fel?

– Ezen már lépünk túl, jó? – kérte Ronald. – Loran, ne haragudj!

– Semmi gond.

A sérülés, amit a meteorit a hetes konténer hőpajzs felőli részén ütött, a rekeszfal alján tátongott, a Karbon fényével töltve meg a konténer alját. Ronald mindenkit rákapcsoltatott hevederrel a rekeszfalon mozgó manipulátorkarra, személyesen ellenőrizve a rögzítést.

– Ha kiszáll valaki, én biztos nem megyek utána – ígérte. – A széléhez se menjetek közel, rohadt éles tud lenni egy beszakított fémlap.

A nagyobb furgon méretű kősziklát, ami beszakította a konténer falát, kicsit odébb találták meg, ahol beékelődött a két rekeszfal közé és az erőhatásoktól szétrepedt, majd ebben az állapotában megszorult. A deformálódott rekeszfal miatt a

manipulátorkart már nem lehetett közelebb hozni, így Loran előre lebegett, rögzítette a biztosítókötelet, majd őt követve a többiek is elérték a sziklát. Több báb is lebegett körülötte, mindet gondosan begyűjtötték. Mikor Loran elővatoskodott a repedés széléig és bevilágított a részbe, riadtan visszahőkölt.

– A jó anyátok!

– Mi van? – csattant fel Henna hangja. – Mit parázol?

– Tisztára otthon érzem magam – közölte Loran, de a végén elcsuklott a hangja.

Henna ért oda elsőnek mellé, majd Ronald is. A rés egy kisebb üreget fedett fel, az üregben pedig rengeteg kisebb–nagyobb báb sorakozott, mint egy kolónia bábüregében.

– A rohadt – közölte Ronald is, majd mikor a fényre és mozgásra néhány báb megmozdult, megismételte.

– Van kapcsolat a csapattal? – kérdezte Henna.

– Le vagyunk árnyékolva – felelte Loran.

– A rohadt – mondta újra Ronald. – Hogy a... Azt mindenképp szedjétek össze, amelyik ott mozog. Ezt nem hiszem el!

Loran óvatosan benyomta magát az üregbe és elkapta a lassan forgó bábót, ami az esetlensége ellenére mégis mintha célirányosan mozgott volna a súlytalanságban is. Egy másik is megmozdult, azt is hátraküldte.

– Szóval – mondta, mikor kijött az üregből és mindannyian teletömték a zsákjaikat élő és halott bábokkal és kődarabokkal az aszteroidából. – Akkor ez most mi?

– Fogalmam sincs – ismerte be Ronald. – De az biztos, hogy semmi jó.

– Anyahajó, ki fogtok futni az időből, ha valamelyik konténerből akarjátok hozni az orbitális egységet. – A lenti irányítás egyre feszültebbnek tűnt. – A bábokat és a

kőzetmintákat a mérnökcsapat egységével kell leküldenetek. Ez közvetlen utasítás.

– Értettük – felelte kelletlenül Ronald. A vezérlőterem egyik képernyőjén mutatott visszaszámlálásra nézett, ami azt jelezte, mikor az *Anyahajó* beindítja a bolygóközi hajtóművét és érintőpályára áll a közeledő aszteroidához. – Előkészítjük az egységet.

Amikor a begyűjtött bábokkal és mintákkal visszaértek a hengerkabinhoz, rögtön felvették a kapcsolatot a Karbonnal és beszámoltak arról, amit találtak. Egyelőre senki sem akarta kommentálni vagy értelmezni a felfedezést, de még vissza sem értek a lakómodulba, a lenti irányítás már jelezte, hogy meg akarják kapni az *Anyahajón* talált bábokat, hogy alaposan megvizsgálhassák őket és még azelőtt, hogy az hajó új pályára áll, küldjék le őket a mérnökcsapat orbitális egységével. A leküldés még nem is lett volna gond, a bábokkal amúgy se tudtak volna mit kezdeni, de a mérnökcsapat nem akart megválni a kis űrhajótól, amivel érkeztek. Az egység tökéletes műszaki állapotban volt a megtett útjai ellenére is, a fellövés előtt alaposan átnézték és kijavították, a másik két hasonló járművel, amik a Föld óta a konténerük dokkolóállomásán pihentek, akadtak kétségeik. De a lentiek hajthatatlannak bizonyultak.

Az egyik raktárból szereztek pár zárható műanyag dobozt, valami készételadagokat tarthattak benne még az első generáció számára, és elcsomagolták a hetes konténerben begyűjtött dolgokat. A kódarabokat az egyikbe rakták, néhány régi ruhadarab közé tekerve, a döglött bábokat egy másikba, a három élő pedig külön-külön, gyorsjavító szalaggal ezeket a dobozokat még külön le is ragasztották, biztos ami biztos.

– Elképesztő, hogy ezek jól elvannak a vákuumban meg itt bent is – jegyezte meg Ronald, aki személyesen felügyelte, hogy minden jól menjen.

– Elvannak ezek akárhol – közölte Loran. – Mióta megőrültek, kipróbáltam már mindent, de a szétverésnél nem találtam jobb módszert ellenük.

– A járataik berobbantását se bírják – jegyezte meg Henna. – Állítólag.

A dobozokat bekötötték az orbitális egység üléseibe, de Ronald nem találta teljesen stabilnak azt, ahogy a hevederek fogták őket, így a gyorsjavítóval betekerték őket ott is. Loran az utolsó előttivel bajlódott, mikor az egység képernyőin figyelmeztető jelzések villantak fel.

– Hogy állandóan rohanni kell, csesződnének meg – morogta Henna.

– Mi az? – nézett fel Loran a doboz mellől.

– Átadták az egységet az automatikának. Elindult a visszaszámlálás. Tekerd körbe az utolsó vackot és húzzunk!

– Jó, azért kapkodni nem kell – nyugtatta őket Ronald.

A dokkolóállomás melletti teremben várták meg, amíg az orbitális egység kitolat az időközben kinyitott zsilipajtón, majd megfordul, fékezni kezd és meredeken zuhanva eltűnik a Karbon légkörében.

– Eddig jók vagyunk – állapította meg végül Ronald. – Írjatok még pár sort az otthoniaknak, utána pedig lehet készülni a gyorsításra. Nem lesz olyan kemény, mint a lift volt, csak a vége lesz ijesztőbb.

Loran nem akart hallgatózni, de bármennyire is próbált másra koncentrálni, egy csomó mindent ki tudott venni abból, amit Henna beszélt rádión.

– Ja, az tényleg jó lett volna. Nem, ne kezdjük újra. Igen, még az is lehet.

A félhomályos teremben előtte világító képernyőre meredt. Otthon folyton azért szidták, hogy be nem áll a szája, de most alig tudott leírni pár mondatot. Először azt tervezte, hogy külön ír mindenkinek, de már az első kísérletnél elbukott, mikor apának próbált valami értelmeset összehozni. Talán jobban menne, ha össze tudnának kapcsolni rádión, gondolta. De míg Hennát könnyen vonalba hozták a zónavárosi rokonaival, addig a távoli Milner-farmot nem sikerült. Loran biztos volt benne, hogy nagyon nem is törték magukat érte, a lentieket annyi minden más foglalkoztatta most: a leküldött konténer tartalma, az időközben megérkezett bábok az orbitális egységben, a közeledő aszteroidával kapcsolatos dolgok és a hamarosan pályára álló *Anyahajó*... A vidéki gyerek örüljön, ha eljuttatják a levelét a világ végére.

– Már alkoholista lennék, ha vele maradtam volna – hallotta Henna hangját. Vajon kivel beszélhet? – Nem, ő nem. Ő már hallott lenne. Hidd el, megoldottam volna.

Loran adott magának egy fülest, hogy visszaterelje a gondolatait a levelére. A hirtelen zajra Henna elhallgatott és Loran érezte, hogy a lány őt nézi. Zavartan rávigyorgott. Henna megcsóválta a fejét, majd visszafordult a beszélgetése felé.

– Nem, nem leszek egyedül – folytatta.

Mekkora egy gyökér vagyok, gondolta Loran és dühösen írni kezdett a hideg érintőképernyőn.

– A gyorsítás negyven perce alatt senki se hagyja el a székét, hacsak nem nagyon sürgős.

Az *Anyahajó* vezérlőjében ültek, kényelmes, de kényelmetlen szögben megdőntött székekben, amiket még soha nem használtak arra, amire készítették őket. A Karbon rendszere felé

vezető utat az *Anyahajó* önállóan tette meg és utasait addig nem is indította el a megszületés felé vezető úton, amíg a kemény gyorsításokkal és lassításokkal járó szakaszok nem érték véget. Úgy tervezték az útját, hogy mire pályára áll a Karbon körül, a bolygót felfedező szondacsapat adatai alapján módosított embriók már fiatal felnőtté érnek és megkezdhetik az új világ, az üres föld elfoglalását: a vezérőrt ennél korábban nem is nyitották ki a számukra. Most pedig ezeknek az embrióknak a dédunokái ültek a székekben, tanult, tapasztalt, komoly emberekként, hogy újabb útra indítva az *Anyahajóval* megmentsék a nehezen létrehozott karboni civilizációt egy csapástól, ami ha meg nem is semmisítheti, de alaposan megtizedelheti a lent maradtakat.

Loran a visszaszámlálást nézte és azon gondolkozott, mit szólnak majd apáék a leveléhez. Azt tudta, hogy Maren az eddiginél is nagyobb hülyének fogja tartani, ez érzелgős kis csicskának, azt is tudta, hogy Laura meg aranyosnak, de a szüleivel kapcsolatban nem volt ilyen biztos. Anya talán meghatódik azon, hogy leírtam, mennyire szeretem őket. Talán apa is. Vagy azt gondolja, amit Maren. De talán büszke rám. Talán rájön arra, hogy nem csak az a nagy dolog, ha az ember a földet túrja.

- Jól vagy, Kismaren? – kérdezte Henna a szomszédos székről.
- Nem szeretem, ha így hívsz – közölte vele Loran.
- Tudom – mosolygott rá Henna és szokatlanul kedvesnek tűnt.
- Csak látom, milyen sápadt vagy, gondoltam, kicsit megemelem a vérnyomásod. Vagy emeljem meg máshogy?

Loran zavarában nem értette, mit akar ezzel a lány mondani, mire az felnyúlt és úgy csinált, mintha ki akarná pattintani a kezeslábasa felső patentját. Reflexszerűen elkapta a tekintetét, mire Henna felnevetett.

- Csak húzom az agyad, nyugi – hallotta a hangját.

– Örülök, hogy ilyen vidámak a fiatalok – jegyezte meg Ronald a terem másik végéből. – Fontos a légénység jó hangulata. Azért remélem bekészítettétek a hányzacskókat is.

A visszaszámlálás véget ért, de csak a kijelzők mutatták, hogy a hosszú gerinc túlsó végében életre kelt a bolygóközi hajtómű. Majd enyhe, de fokozatosan erősödő nyomást éreztek a hátukban és a székek dőlése már nem is tűnt olyan kényelmetlennek.

Loran becsukta a szemét és próbált mindenféle kellemes dologra gondolni.

15. Ütközés

– Loran, gyere át! – reccsent meg Henna hangja a sisakrádióban. – A hármaskar megint behalt.

– Vettem, megyek!

Loran ellökte magát a rekeszfaltól és megcélozta a két konténer közti zsilipkaput. A hetes konténer belseje egyre inkább kezdett emlékeztetni a lakómodul szobáira és közösségi tereire. Ott az első generáció hátrahagyott cuccai és szemete hevert mindenfelé, megszegyenítve a kamaszkori Loran szobájának állapotát, itt a kirángatott és a hatosból áthozott konténerek lebegtek néhány szál hevedertől tartva. Mivel a hetest hamarosan leválasztják és a fékezőhajtóműveit gyorsításra használva nekivezetik a Karbon felé tartó aszteroidának, a belső rend nem sokat számított. Épp elég volt azzal elkészülniük, hogy a hetesből átrángassák a nyolcasba a mindenképp megmentendőnek ítélt konténereket, a nyolcasból meg át azokat, amik vagy teljesen feleslegesnek tűntek a Karbonon, vagy kevésbé fontosnak, mint az, amit a helyére akartak rakni a hetesből. Persze arról fogalmuk sem volt, mint pakolnak, csak kódokat láttak belőlük. Az aszteroidához közeledve egy új feladatot is kaptak: tágra nyitottak két rekeszfalat a hetes végében és a lakómodulból hordtak át mindenféle olyan dolgot, ami elég nehéznek tűnt és bele tudták tuszkolni a hengerkabinba. Ezt nagyrészt a mérnökök intézték, a régi berendezések leszerelését és szállítását, de volt, hogy valami beakadt félúton és elzárta a helyet a többi elől, ilyenkor Lorannak kellett utánafelelnie és megigazítania. Leginkább a hibernált embriókat a Karbonig hozó tartályegységek tűntek el egymás után a rekeszfal feneketlennek tűnő mélységében.

Henna szerint némelyikben még olyan embriók is voltak, amiket nem sikerült életre kelteni annak idején.

– Ha még a *Karbonnál* lennék, mekkora botránycikket írhatnék ebből – jegyezte meg.

– Ennél szebb sírhelyük úgy se lehetne – állapította meg Loran.

– Mi a gond vele?

– Semmi, most hogy mondod – vont vállat Henna.

A nyolcasban azonban mindennek a helyére kellett kerülnie és mindennek kapcsolódnia kellett a diagnosztikához, mert ezt a konténert majd le akarták hozni és ehhez rendben kellett lennie a rögzítésnek épp úgy, mint a súlypontszámításnak. Két villamosmérnök segítségével működőképessé tették az automatikus rakodórendszert, így csak át kellett lökniük a konténereket a hatosba, a többit elintézték a manipulátorkarok. Már amikor nem álltak le valami régi, fel nem fedezett, vagy a nagy forgalomtól újonnan meghibásodott szakasz miatt, ilyenkor jött Loran a javítókészletével. A érintőpálya ütközés előtti utolsó szakaszán aludni is alig volt ideje, mert mindenhova őt küldték, de nem bánta, sőt, kifejezetten élvezte, hogy ilyen fontos tagja a csapatnak és jobban mozog a súlytalanságban, mint bárki más, beleértve Hennát is. Nem volt benne biztos, de úgy érezte, hogy sokat nőtt a lány szemében is.

Miután az utolsó hibernálóegységet is belökték a hetesbe és összeszedtek még néhány bábót, amik szabadon lebegtek az utoljára megnyitott rekeszfalak között, gondosan lezárták a nyolcas felé vezető átjárót és a gerinc felé nyíló zsilipet.

– Ezek a vackok még élnek – jegyezte meg Henna, miközben a hengerkabinban ültek.

– Ja, egyre több élőtl találtam én is – bólintott Loran. – Ezek például teljesen olyanok, mint amik nemrég keltek ki.

– Ezek kikelnek?

– Igazából osztódnak, állítólag. Mondjuk még nem láttam, de apa azt mondta, hogy szerinte osztódnak.

– Én valami petékről hallottam, de nem vagyok benne biztos. Még a *Karbonnál* összeolvastunk mindent róluk, de ezzel a résszel inkább Maren és Laura foglalkozott.

A három öklömnyi báb lassan átrepült a hengerkabinon, lebegés közben összegömbölyödve, de mikor elérték a kabin falát, lassan szétnyíltak és próbáltak megtapadni rajta.

– Gondolod, hogy itt a hajón elkezdtek szaporodni? – kérdezte Henna, mikor csendben végigkövették a bábokat, amint többször ide-oda lebegtek, míg végül addig sikerült tompítaniuk az érkezésüket, hogy rajta maradtak a falon. Ekkor kicsit vártak, majd lassan elindultak, óvatosan araszolva, lüktetve, mindegyik egy másik irányba.

– Nem tudom. De semmin sem csodálkozom. Hülye kis bamba hólyagok, de valahogy mindig eljutnak oda, ahova elindulnak. Ha szétversz százat, csak abban lehetsz biztos, hogy a százegyedik is meg fogja próbálni.

– Még ebben a kesztyűben sem fogom meg őket szívesen – vallotta be Henna.

– Leválasztás!

Ronald utasítását követően a hetes konténert tartó karok elemelkedtek és a fémtest lassan távolodni kezdett az *Anyahajó* gerincétől. Az évszázadokon át együtt mozgó testek most is csak kelletlenül akartak elszakadni egymástól, sokáig szinte nem is látszott semmi, csak néha villant fel egy-egy manőverrakéta. A vezérlőterem a szokottnál is feszültebbnek

tűnt: a korábbi manővereket mindig automatika irányította. A mérnökcsoport feladata kimerült abban, hogy az előre beprogramozott sablonokból, az aktuális adatok megadásával összeállították és a diagnosztikával leteszteltették a manőverterveket. De olyan sablon nem létezett, ami egy leszállókonténert ütközőpályára állít egy aszteroidával szemben és az utolsó szakaszon, minden biztonsági korlátozást kiiktatva működteti a fékezőhajtóműveket, hogy a lehető legnagyobb lendülettel csapódjon bele a nála négyszer-ötször nagyobb testbe, remélve, hogy eléggé eltorzítja a pályáját ahhoz, hogy végül ne csapódjon bele a Karbonba. A mérnökcsoport traktorok, drónok és halászhajók automatikáját programozta korábban, szerencsére ugyanazokat a kódrendszereket használva, amit az *Anyahajó* is alkalmazott, ezt hozták magukkal a Földről és kis igazításokkal mindenre használhatónak bizonyult.

Egy dolog azonban az elmélet, ráadásul egy traktort bármikor meg lehet állítani és akár kézi vezérléssel kiigazítani a dolgokat; bolygóközi pályán manőverezve nincs hibázási lehetőség. Ráadásul sem az *Anyahajót*, sem a leszállókonténereket, de még az orbitális egységeket sem lehetett kézzel irányítani, hiába voltak tele a Földről hozott filmek különféle kormánysszerveket rángató és vadul manőverező űrhajókkal.

– Leválasztás sikeres – jelentette a pályaadatokat elemző mérnök.

– Felkészülés a pályamódosításra! – mondta Ronald.

Akárcsak a leválasztásból, a rövid gyorsításból sem éreztek semmit, csak a külső kamerák képén látszott, hogy működni kezd a bolygóközi hajtómű, a Karbon csillagához képest magasabb pályára emelve az *Anyahajót*, míg a leválasztott konténer maradt az eredeti érintőpályán. Mire eléri az

aszteroidát, biztonságos távolságban lesznek egymástól, de mégis mindent láthatnak majd.

– Pályamódosítás sikeres.

– Rendben – nyugtázta Ronald. Mély hangja újra a szokásos nyugalmat árasztotta. – Induljon a visszaszámlálás!

Az egyik képernyőn újra számok kezdtek peregni, mutatva, mennyi idő van hátra az aszteroidával való találkozásig.

– Szóval itt vagy.

Loran zavartan felnézett. Az egyik koszos, rendetlen teremben ült, ami valami miatt mégis vonzotta. Pár régi bútort összetolt és bevackolta magát közéjük. Henna mögött becsukódott az ajtó és elindult a fiú felé.

– Keresnek? – kérdezte Loran. A táblagépére nem érkezett jelzés, de sose lehet tudni, sokszor Ronald is inkább kiordít a folyosóra, ha akar valakitől valamit.

– Nem, minden nyugis – mondta Henna. Egy kicsit nézte a Loran által összerendezett bútorokat, majd egy kecses ugrással felpattant az egyik háttámlára és maga alá húzta a lábait. – Először azt hittem, hogy a szobádban vagy.

– Nem bírok megmaradni benne, ha nem alszom – mondta Loran. – Nem kapok benne levegőt. Túl szűk.

– Otthon mekkora szobád volt?

– Nagy. Nagyon nagy. Legalább akkora, mint azok a termek, amikben tanultunk Zónavárosban.

– Ja, emlékszem, már ott is ezen szenvedtél.

– Nem szenvedtem, csak... Mindegy. Sose kellett ilyen szűk helyeken lennem. Nálunk kint a farmon minden olyan tágas. Meg üres.

– És mit csinálsz? – váltott témát Henna.

– Levelet írok – mutatta a táblagépét Loran. A saját mobiljaik helyett az Anyahájóhoz tartozó és még működőképes

állapotban talált otromba szerkezeteket használták, mert azok gond nélkül rá tudtak kapcsolódni a hajó hálózatahoz és a rádión keresztül a Karbonnal is tudtak kommunikálni. A saját eszközeik, hiába használták ugyanazt a szabványt, gyakorlatilag használhatatlannak bizonyultak.

– Kinek? – faggatta tovább Henna.

– Haza, kinek? Leginkább anyának, ő ír nekem állandóan. Meg jó sokat.

– És apukád?

Apuka? Loran felhúzta a szemöldökét. Furcsa volt ezzel a szóval gondolni apára. Még furcsább volt, mikor Ronald úgy említette, hogy „édesapád”. Nem mintha valami gondja lett volna bármelyik kifejezéssel is, de valahogy nem tudott ezeken keresztül gondolni apára.

– Pár sort szokott ő is írni. Büszke rám meg ilyenek.

– És?

– Mit és?

– Ki még? Maren?

– Maren? Egy szót sem. Nem is vártam tőle. Anya írta, hogy Laura pusztítat. – Loran gyorsan ellenőrizte az időt. – Lassan be kell fejeznem, mert kimegy az utolsó adatcsomag az ütközés előtt.

– Kell még másnak is írnod? – kérdezgette tovább Henna. Lorannak kezdett olyan érzése támadni, mintha kihallgatáson lenne.

– Nem – válaszolta kelletlenül.

– Barátnődnek, vagy ilyesmi...

Loran kínjában felnevetett.

– Milyen barátnőmnek? Ott a farmon túl sok lánnyal nem találkozom, Mikor Zónavárosba értem, az első órában több nőt láttam, mint addig egész életemben.

– Marennek is összejött valahogy Laura – vont vállat Henna.

– Ja, mert Maren elment tanulni, és ahhoz néha be kellett utaznia. Én még ott nem tartok.

– Azért kicsit messzebb sikerült utaznod – jegyezte meg Henna. – Bár tény és való, itt sincs túl sok nő.

Furcsán felhúzta az egyik szemöldökét, ahogy Loranra nézett és a fiú nem tudta értelmezni a dolgot. Zavartan a táblagépe felé fordult és írt valami bénán közhelyes mondatot anyának. Legszívesebben rögtön kitörölte volna, de aztán hagyta, ahogy van. Biztos volt benne, hogy anya így is örülni fog neki. Anya az egyetlen nő, akin kiismerem magam, gondolta. Ez de gáz.

– Amúgy tudod, mi ez a hely? – kérdezte Henna, újra témát váltva.

– Valami gyerekszoba, gondolom – mondta Loran. – Ez a sok szétnyírt játék meg színes bútorok.

– Ja, mondhatjuk úgy, hogy gyerekszoba – bólintott Henna. – Az első generáció ilyenekben nőtt fel, miközben az *Anyahajó* gondozta meg tanította őket. Elég gáz lehetett. Nem csoda, hogy az öregeknek akadnak furcsa dolgai.

– Akadnak – értett egyet Loran. – De nem csak nekik.

Henna kérdően ránézett, majd elnevette magát.

A vezérlőben pörgő számláló átfordult a hajtóműindítás előtti utolsó percbé.

A főképernyőn az *Anyahajó* csillagászati megfigyelőrendszerének képe látszott, az összes érzékelőt az aszteroidára irányították. Ebből a távolságból minden részlet jól ki lehetett venni: a több kilométer hosszú repülő hegyet számos becsapódási kráter borította, és ahogy lassan forgott a hosszanti tengelye körül, többször megcsillant a sötétebb, mélyebb völgyekben megmaradt jeges anyag, ami vízből és szén-dioxidból állt és még az elmúlt napokkal összehasonlítva

is szemlátomást fogyott. A Karbon csillagászai alaposan kielemezték a visszaküldött felvételeket és egyetértettek abban, hogy mielőtt az az idegen gyűrű rákapcsolódott volna, a kisbolygó valahol a Karbon rendszerének külső pályáin keringett és jóval több jég borította. Néhány számítást is visszaküldtek, ami a gyűrű manővereiből próbált visszakövetkeztetni arra, hogy mikor indíthatták el az aszteroidát a rendszer belseje felé és mindegyik változat elég nagy időt adott ki: a Karbonon a második-harmadik generáció építhette a farmokat és a kis tanyaközpontokat, mikor ezt a repülő hegyet már elszakították az eredeti pályájáról, hogy a nemrég érkezett telepésekre irányítsák.

Volt ebben az elméletben valami hátborzongatóan gonosz.

Egy másik képernyőn a konténer biztonsági kamerájának képét látták, az *Anyahajó* távcsövéhez képest zavaróan rossz felbontással, az aszteroida árnyékos oldalát sokszor nehéz volt a elkülöníteni a csillagos háttértől.

– Indul a hajtómű – jelezte Ronald.

A konténer képernyőjén sorjázó számok meglódultak, ahogy a fékezőhajtómű kis felfutás után teljes erőből működni kezdett – a mérnökök sokat dolgoztak, mire a kódolásában felül tudták írni a fékezéshez igazított működési mintákat. Az aszteroida képe először elúszott jobbra, majd balra, ahogy a manőverrakéták korrigáltak.

Loranban lassan tudatosult, hogy valami zavarja. Úgy szorította a széke karfáját, hogy már begörcsöltek az alkarjában az izmok. Lazított a fogásán és kicsit felemelte a kezét. Oldalra sandított és Hennát látta profilból, vörös haja szinte aranynak tűnt a főképernyőt betöltő aszteroidáról szóródó fényben, vonásai megfeszültek, ahogy az eseményeket figyelte.

– Tíz másodperc – mondta Ronald. Loran egy pillanatra a számlálóra pillantott, miközben önkéntelenül is mondta magában a számokat.

Majd valami villant a főképernyőn és egy pillanatra minden kifényesedett.

– Megvan! – mondta valaki.

– A rohadt – tette hozzá egy másik hang. – Nem gondoltam volna.

– Meglett – nyugtázta Ronald is. – Megdolgoztunk vele. Gratulálok mindenkinek!

A becsapódást követő robbanás fénye lassan széteszlott. Az aszteroida maradványa egy törmelékfelhőben forgott, sokkal gyorsabban, mint korábban, épp az *Anyahajó* felé fordítva azt a hatalmas krátert, amit a becsapódó konténer hővé átalakult mozgási energiája és a megmaradt hajtóanyag robbanása vájt a kemény kőzettestbe. Az adatok pörögni kezdtek mellette.

– Módosítani kell a tömegbecslést – közölte valaki. – Elég komoly vastartalma lehet, hogy egyben maradt.

– Mikorra lesznek pályaadatok? Mennyit módosult?

– Biztosat csak pár nap után tudunk mondani, a Karbonról is értékelhető észleléseket kell kapnunk.

– Megszenvednek majd azokkal az amatőr eszközökkel.

– A radar szerint minimálisan tér el csak a pálya...

– Várjuk meg a végleges adatokat, egyelőre még korai...

– Kezd kettészakadni! Ott! Már látszik a kamerán is!

Loran közelebb hajolt, bár legszívesebben felállt volna, hogy a képernyő elé siessen, de azt már a kiképzésen beléjük verték, hogy ilyesmit úrhajós nem csinál. A még mindig törmelékfelhőben úszó aszteroida furcsán görbülni látszott, majd ahogy a test harmadánál egyre tágra nyílt a rés, fényfoltok jelentek meg a sötét tömegen és lustán elvált egymástól a két darab.

– Ez az! – kiáltotta valaki.

– Most kellene nekik menni még egyszer – jegyezte meg Ronald. Erre persze esélyük sem volt, az *Anyahajó* a kisbolygóval ellentétes pályán mozgott és egyre távolabb került tőle.

– A Karbon gratulál a sikeres manőverhez – jelentette a rádiós mérnök. – Ők is átszámolják a radar adatait és próbálnak értékeket szerezni az észleléseikből. Egyelőre azonban ők sem látnak jelentős pályamódosulást. Túl nagy volt a kisbolygó sűrűsége. Nem ezzel számoltunk.

– Mi mással számoltunk volna? – csattant fel Ronald. Loranban hirtelen egy régi érzés merült fel, egy furcsa, kesernyés íz a szája szélén, mint mikor apa kiakadt valamin és ő általában csak akkor adott ennek hangot, amikor már teljesen leuralta. Sose lett jó vége. Óvatosan Ronaldra pillantott és nem tetszett neki a vezető mérnök komor tekintete. – Az egész Anyahajót nekivezethettük volna, lehet, hogy az is kevés...

Loran egy pillanatra összenézett Hennával. A lány zöld szemében is volt valami tehetetlen keserűség.

– A Karbon is megerősítette – jelentette a rádiós mérnök. – Az első adatok alapján a kisbolygó darabjai továbbra is ütközőpályán vannak.

16. Érkezés

– Gondolod, hogy már nem is érdekelnék őket? – kérdezte Loran.

Az *Anyahajó*, a Karbon és az immár aszteroidacsoporttá vált kisbolygó mind folytatta a maga útját a központi csillag körül, hogy végül pályáik keresztezzék egymást, és ami addig volt, valamilyen formában mindegyik számára véget érjen.

Az *Anyahajóra* komor csend telepedett, amit csak súlyosbított az, hogy a hajó és a Karbon közti adást leárnyékolta a közük kerülő csillag tömege és sugárzása. Ráadásul a becsapódás idején is még fenn fog maradni ez az állapot, így a pályaszámítások alapján fogják csak tudni, hogy megtörtént a dolog, de semmi más.

Az utolsó adatcsomaggal megérkezett néhány becslés és szimuláció, amit a karboniak felkészítésére állított össze a polgári védelem. Ronald, szigorúan nem vezető mérnökként, megállapította, hogy ezek elég optimista verziók, nyilván a pánik elkerülése volt a fő céljuk. Utolsó feladatként még azt kapták, hogy a Föld és az átjátszóállomások utolsó ismert pozíciói felé adjanak le rövid összefoglalót a karboni emberek helyzetéről. Tapasztalt újságíróként Henna feladata lett a megszövegezés és az egyszerű emberek képviselőjeként Loran nézte át az anyagot, hogy mennyire érthető külső szemmel. Ronald egy másik mérnökkel együtt azokat a adatokat állította össze, amik a földiek számára is fontosak lehetnek, kicsit kiigazítva a karboniak szimulációit is csatolták.

Végül az összeállított adást átadták az automatikának, ami elkezdte sugározni a föld felé, remélve, hogy az átjátszóadók, amiket a Karbont felderítő űrszondák és a maga az *Anyahajó*

állított sodródópályára a csillagközi térben, még a helyükön vannak és működnek. De a Naprendszer felé is irányítottak több adássorozatot, valamelyik csak célba ér. Ha időközben helyreáll a kapcsolat és a Karbonon még száz év múlva lesz ember és lesz csillagközi adás venni képes berendezés, akkor a Föld választát is meghallgathatják. Ha válaszolnak egyáltalán és érdekel még valakit arrafelé a távoli alapítványi telep sorsa. Ha még létezik egyáltalán az alapítvány, ami megálmodta, felszerelte és útnak indította az *Anyahajót*.

– Annak talán akad hírértéke, hogy egy ismeretlen űreszköz a Karbonhoz vág egy kisbolygót – felelte Henna. A vezérlőben ültek ügyeletben, a képernyők fele sötét volt, a többin semmi érdemleges nem látszott. A csillagászati műszeregységek a rendszer külső részeit pásztázták, remélve, hogy megtalálják azt a gyűrűt, ami ütközőpályára állította a kisbolygót, minden holtidőben erre használták őket, egyelőre eredmény nélkül. Egy kamera néhány szűrőn keresztül a Karbon csillagot vette, valahol a koronán túl a bolygóval és a felé közeledő tömeggel. Más képernyőkön a diagnosztikai rendszer adatai sorjáztak: az öreg csillaghajón rengeteg kisebb dolog nem működött már és a diagnosztika ezeket folyamatosan naplózta és próbálta javítani vagy helyettesíteni más rendszerektől elirányított erőforrásokkal. Egy külön rendszerablak a Földnek szánt adás sorozatait mutatta: ezt az adatcsomagot jóval többször küldték el, mint a szokásos kommunikációs összeállításokat.

– Ismeretlen űreszköz? – ismételte meg a szavakat Loran. – Eddig mindenki úgy emlegette, hogy idegen úrhajó.

– Mivel nem tudunk róla semmi biztosat, ez a hivatalos verzió – vont vállat Henna. – Nyilván nem karboni. Jó eséllyel nem földi vagy bármiféle emberi. Úgy tűnik, hogy rosszindulatú is. De amíg nem tudjuk bizonyítani vagy valahogy igazolni, addig marad ismeretlen űreszköz. Bár le merem fogadni, hogy az

Alternatív Karbon azóta már ezerrel nyomja, hogy a gonosz űrlények a civilizációnk elpusztítására törnek. Csodálkoznék, ha nem így lenne. Mondjuk azon nem csodálkozom, hogy ide utánunk nem küldik fel a *Karbon* aktuális kiadásait.

– És nem így van? – kérdezte Loran. – Nekem nagyon úgy tűnik, hogy így van. A gonosz űrlények, akikről azt sem tudjuk, kik és mik, el akarnak pusztítani minket.

– A szavak, Loran – nézett rá Henna. Újabban mintha másként nézne rám, gondolta Loran. Nem mindig, de egyre több ilyen pillanat akad. Úgy, mintha... Mintha komolyan venne. Jó érzés volt, de furcsa és zavaró is egyszersmind. – A szavaknak nagy hatalma van. Meg tudnak mutatni dolgokat és el is tudnak rejteni valamit, ami pedig ott van a szemed előtt. Oskar a maga nyers módján szeret játszani a szavakkal, Ronald bácsi kicsit máshogy, a hivatalos közlemények meg megint máshogy.

– És melyik az igazi? – kérdezte Loran.

– Ez esetben – felelte Henna és Loran úgy érezte, mintha a lány tekintete a lénye mélyébe fúrna –, ez esetben már a kérdés is rossz.

A becsapódás előtti estén Loran a szobájában kuporgott és a táblagépen újra és újra az egyik szimulációt nézte.

A semmi szinte fojtogatta. Az amúgy is ürességtől kongó lakómodul szellemhajóvá változott, a vezérlőbe beosztott ügyeleteseken kívül mindenki elvonult valahova. A becsapódás időpontja csak egy adat volt, egy semmitmondó időpont csupán: nem fognak látni, nem fognak érzékelni belőle semmit, a Karbon csillaga mindent elfed előlük és utána is még napokig kell száguldaniuk a pályájukon, üldözve a bolygót, mire újra fel tudják venni velük a rádiókapcsolatot. Loran mégis úgy érezte, hogy a feszültség olyan erővel gyűlik benne, hogy

valamilyen formában mindenképp ki kell oldódnia holnapig, különben beleőrül.

Talán századszor nézte meg a szárazföldet érő becsapódásról készített animációt, mikor a becsapódási csúcs beomlásakor kopogtak az ajtón.

– Helló, Loran – mondta Henna és meg sem várta, hogy behívja. A szűk szobában nem nagyon tudtak egymástól megfelelő távolságot tartani. Úgy tűnt, Henna nem is nagyon akar. – Azt hittem, már alszol.

– Azért kopogtattál be, mert azt hitted, már alszom?

– Azért kopogtattam ilyen halkán – bólintott Henna. – Ezt meg miért nézed?

– Nem tudom. – Loran kinyomta a táblagép képét és félretette az eszközt. – Agyalok. Nem tudnék aludni.

– Hát én se. Leülhetek?

– Persze, csak... Ja, ide.

A lakómodul legnagyobb része már reménytelenül leromlott, sok helyet a diagnosztikai rendszer lezárt, mert az *Anyahajó* felélesztése után már nem tudta biztosítani a biztonságos életfeltételeket. A henger alakú modul valamikor több ezer embernek adott otthont, megszülvén, felnevelve és felkészítve őket a Karbon betelepítésére. Mostanra már csak a vezérlő körüli kis részben volt élet, a többszörösen megerősített és biztosított magban, amit tucatnyi negyedik-ötödik generációs karboni lakott csak, mintha kísértetek lennének. A dokumentumfilmekből jól ismert színes, jól kigondolt és felszerelt szobák, közösségi helyiségek, játszóterek és kertek helyett fémfalak határolta szűk folyosókon és kabinokban laktak, az a néhány nagyobb helyiség, amit a diagnosztika még megnyitott előttük, az első generáció lomjaival és szemetével volt tele, ahogy maguk mögött hagyták a hajót és a lakómodul leállása után a mikrogravitáció mindent szanaszét dobált. Loran

kabinját is szinte teljesen elfoglalta az ágya és a magas nyomású zuhanykabin hengere – most pedig Henna még szűkebbé tette. Minden értelemben.

– Én is megnéztem párszor – vallotta be a lány. – Igazából azért is jöttem át, mert már rohadtul untam és én sem tudtam elaludni. Szerinted hova fog becsapódni? Vízbe vagy szárazföldre?

– Most biztos erről kellene témáznunk? – kérdezte Loran. – Úgy értem... Már így is elég... para.

– Igazad van – hagyta rá Henna. De utána csak csendben ültek és néztek valahova a semmibe. – Ha lehetne választani, a szárazföldet választanám.

– Miért? – kérdezte kelletlenül Loran.

– Mert akkor nincs cunami. Vagy nincs akkora. Az enyémelek Zónavárosban laknak. A tengerpart nem a legjobb hely, ha az óceánba csapódik be a...

– Elég magas platón van – jegyezte meg Loran és eszébe jutott a lift, amiben le kellett zuhanniuk.

– Van, amihez nem elég magas. De gondolom csak beljebb telepítik az embereket előtte. Ha meg... Nem tudom. Tényleg nem.

Loran észrevette, hogy a lány szemei kivörösödtek, a szobája félhomályában csak most tűnt fel neki. Sírt volna? Nehezen tudta elképzelni a vagány, flegma, mindig határozott és kemény Hennát, ahogy sír. Márpedig...

– De ha vízbe esik... Valami mélyebb részen... – mondta óvatosan Loran –, akkor az mégis csak jobb, mert nem kerül annyi por a légkörbe és rövidebb ideig tart majd a tél. Meg a mezőgazdaság... Hamarabb lesz újra termés... Azt mutatták a szimulációban. A Karbon nagyon ritkán lakott, így az igazi veszélyt az utóhatások jelentik... Ha meg valaki fejére esik, akkor sokat úgyse fog...

– Micsoda választások – jegyezte meg fakón Henna, majd Loranra nézett. – A franc essen már beléd, Loran, itt szipogok neked, legalább átölelhetnél!

Loran lebénult egy pillanatra, majd mikor rájött, hogy Henna most komolyan beszél és nem csak ugratja. Esetlenül kinyújtotta a karját, a lány kicsit közelebb húzódott és Loran vállára hajtotta a fejét. Elég furcsa pózba keveredtek elsőre, mert Henna magasabb volt nála és inkább lehajolt hozzá, mint rátámaszkodott, de kicsit helyezkedtek és valahogy kialakult. A lány arca egy pillanatra Loran szájához írt és érezte a félig megszáradt könnyek sós ízért, a vörös haj illata körülölelte. A pár perccel korábban még mindent leuraló keserű üresség alámerült a hullámokban rátörő régi-új érzések nyomása alatt. Nagyon furcsa volt valakit így a kezében tartani, érezni a háta ívét, a lapockája kiugró peremét a tenyere alatt, és ahogy kicsit magához szorította, mintha az egyik ujjbegye a lány mellének oldalához ért volna, de nem tudta megnézni, hogy tényleg így van-e, vagy csak képzeli. Majd az is tudatosult benne, hogy Henna az egyik kezét a combján nyugtatja, egészen fent. Nem akarta, de nem tudott mit tenni: a férfiassága megmerevedett, olyan hirtelen és olyan erősen, hogy fájt, mintha tucatszám apró tűvel szurkálnák belülről. Legszívesebben elhúzta volna magát, hogy le ne bukjon, de elkésett vele: Henna megérezte a dolgot és még feljebb csúsztatta a kezét, körbevéve a nadrág szövetét ostromló keménységét. Loran izmai megfeszültek, egyszerre akarta ellökni és még szorosabban magához vonni a lányt.

– Nyugi – hallotta Henna hangját a fülébe suttozni. – Nyugi. Nem akarok... Nem akarok semmit. Csak legyünk. Csak legyünk, jó?

Az idő lelassult, nekiiramodott, beszűkült és kitágult. A fájdalom és aggodás szétolvadt és eltompult. Loran hallgatta a lány lélegzetvételét, vagy a sajátját, nem tudta eldönteni,

mintha egyszerre lélegeztek volna. Szíve az ágyékában lüktetett, verseny dobolva Henna hosszú ujjával, amik egyre szorosabbra fonódtak rajta, de mindenben volt valami lassú, fájdalmasan lassú, és ebből a fájdalomból többet és többet akart, hogy soha ne érjen véget és mindörökké maradjanak így. De semmi sem húzható örökké és mikor már elviselhetetlenné vált, hirtelen kifényesedett minden. Ahogy a csillaghajóba zárva száguldottak és összeolvadtak, az aszteroida is elérte a Karbont és a bolygó nem válaszolt többé a rádióhívásaikra, hiába érték utol és bombázták hívójelekkel folyamatosan, amíg pályára nem álltak körülötte.

Az egykori zöldeskék Karbon a szürke és barna sokféle árnyalataiban játszó felhőkbe takarta el magát előlük.

III.

HENNA

17. Megváltozott Karbon

– Le kell vinnünk mindegyik orbitális egységet – zárta le a vitát Ronald. – Ha a zónavárosi adót nem fogjuk tudni megjavítani, azt kockáztatjuk, hogy elveszítjük az *Anyahajót*. Nem szívesen adom át úgy az automatikának, hogy nem biztos, hogy később utána tudunk nyúlni.

A vezérlőben ültek, a képernyők a Karbon piszkos gömbjét mutatták, a kamrákon kívül radarral, infravörös érzékelőkkel is próbálva belátni a légkörben lebegő por és sötét felhők alá. Két becsapódási krátert találtak, a nagyobbik széle alig pár száz kilométerre terült szét Zónavárostól, pont a tengerpartot találta el, hatalmas, mély öblöt vájva a szárazföldre és dupla gyűrűt formáló hegységívet az óceánba, bő hatvan kilométer mélyen. Zónavárost radarral tudták letapogatni és csak az egykori leszállókonténerek fémtömbjeit érzékelték a tenger fölé magasodó platón, ráadásul nem is ott, ahol a térkép szerint lenniük kellett volna. A másik krátert a déli kontinensen találták meg, Gondwana városától kétezer kilométerre, egy harminc kilométer átmérőjű medence formájában ott, ahol korábban sűrű zsurlódzsungellel borított hegység terült el.

Hiába keringtek alacsony pályán, ahonnan a leszállókonténert indíthatták, nem sikerült felvenniük a kapcsolatot a polgári védelemmel, senkivel Zónavárosból, mindössze egy tanyaközpont rádiósával tudtak néha összekapcsolódni, nagyon gyenge jellel és azt is hamar elveszítve a gyors keringés miatt. De annyit sikerült megtudniuk tőle, hogy Zónavárossal odalent van kapcsolat és azon a telepen mindenki túlélte a kataklizmát, igaz, a telep nagy részét komolyan megrongálták a

földrengések és a folyómederben a szárazföld belsejébe is felcsapó szökőárak sorozata.

– Ahhoz legalább egy tucat konténert ki kell vennünk – közölte Henna. – Lent pedig úgy néz ki, mindenre szükség lehet. Egy leszállóegységet így is leviszünk magunkkal és lent is volt még legalább kettő...

– Azokat elfelejthetjük – jegyezte meg egy mérnök. – Ha a cunami megcsapta Zónavárost, még ha egyben is vannak, nem szívesen repülnék velük.

– A várost nyilván kiürítették... A kontaktunk szerint is – ellenkezett Henna.

– Nyilván – szólt közbe Ronald, hogy mély hangjával a vitát is lezárja egyben. – Az is nyilvánvaló, hogy nem az orbitális egységeket vitték magukkal a kiürítésnél, hanem olyan dolgokat, amik segíthettek az emberek ellátásában a szárazföld belsejében. Egy orbitális egységre nem szabad építeni, legalább kettő kell, hogy biztosan megmaradjon az Anyahajó feletti irányítás.

– Egy üres hajóról beszélünk az utolsó konténer leválasztása után – emlékeztette Henna. Láta Ronaldon és a többi mérnökön, hogy mennyire meg vannak rökönyödve azon, hogy ellentmond a vezető mérnöküknek, ráadásul nem is csak egyszer, hanem a férfi érveit követően is. Az utazásuk során kevés dolgot intéztek hatalmi szóval, de komolyabb viták sem alakultak ki. Mindenkinél megvolt a maga feladata és a Karbon is kijelölte a teendőket. Most azonban, az utazás végén és egy jelentős csapást elszenvedett otthonba hazatérve ezek a korábbi dolgok relatívvá váltak. Ráadásul én vagyok a rakodók vezetője, gondolta Henna. Hiába néznek egy képzetlen, taknyos kölyöknek, vannak tények is.

– A konténerek nem lesznek rajta, ez igaz. – Érezte, hogy Ronald próbálja fegyelmezni magát és megtartani azt a stílust,

amit egész idáig képviselt. – De megmarad a lakómodul és a hajtóműegység. És igen, tudom, mit akarsz mondani, egyiket sem fogjuk a jövőben használni, főleg, hogy a diagnosztika egyre kevésbé képes karbantartani, de a műszeregységek még sokáig működni fognak. A hajóval tudunk csak csillagközi adást adni és fogni és ezt az aszteroidát sem észleltük volna idejében a megfigyelőrendszere nélkül. Lehet, hogy soha nem leszünk képesek olyan technológiát alkotni, ami felér azzal, amit az Anyahajó képvisel. Nem kockáztathatjuk, hogy elveszítsük vele a kapcsolatot. Ez többet ér, mint egy tucat konténer... konténer akármi.

– Lépjünk túl ezen és lássunk munkához – szólalt meg az egyik mérnök nő. – Sajnáljuk, Henna. Le kell vinnünk azt az egységet.

Henna utálta, ha ilyen lekezelően beszélnek vele. A nőről hirtelen az anyja jutott eszébe, majd a házuk, ami valószínűleg már nem is létezett. Ha Zónavárosban még a kőágyba rögzített konténereket is eldöntötte az ár, nem maradt sok kétsége azzal kapcsolatban, mit művelt a zsurlófákból épített dolgaikkal.

– Tudunk várni egy kicsit – tette hozzá Ronald. – Nézzük át a rakománylistát. Biztos vagyok benne, hogy lesz több tucat olyan konténer, aminek nem sok hasznát vennénk odalent.

Henna összeszorította a száját és komoran bólintott. Egyszer már elvégezték ezt a munkát, igaz, a Karbon listái alapján. Észrevette, hogy Loran nézi. A fiú a vezérlő sarkában állt, mintha nem is ide tartozna, mintha nem is... Nem is tartozik hozzám, emlékeztette magát. Csak egy kölyök, akit megsajnáltam. Akivel megsajnálattam magam.

– Megcsinálom – mondta végül.

– Köszönöm, Henna.

Ronald kellemes baritonja most még egy utolsó odadöfésnek hatott.

A karboni kapcsolat nélküli leszállás is okozott némi fejtörést, de ebbe Henna már nem folyt bele, elég volt neki az a pár kör, amit a két kódfejlesztő mérnökkel kellett lefutnia, hogy a nélkülözhetőnek ítélt tizennégy konténert az űrbe való kidobás helyett a gerinccsatornán át áthozzák a lakómodul elzárt részébe. Ehhez jó néhány biztonsági kódot és a diagnosztika életfenntartó algoritmusait is felül kellett írni és a traktorok autopilotáihoz szokott programozókat igencsak próbára tették a földről származó forráskódok. De Ronald, talán valamiféle kompenzálásként, Henna mellé állt ezekben a dolgokban és szokatlan határozottsággal törte le a két mérnök ellenkezését, amit Henna ki is használt és egy olyan kódot is átültetett, aminek semmi köze nem volt a pakoláshoz, de úgy adagolta be, hogy ezt észre sem vették.

Lentről továbbra is csak a tanyaközponttal tudtak kapcsolatba lépni, egy idő után átállva morze kódra, csak hogy teljessé tegyék a földi fejlettség karboni degradálását. Megkérték, hogy továbbítsa valami módon a zónavárosi polgári védelemnek azt, hogy hamarosan leszállnak az utolsó konténerrel és kérjenek tőlük koordinátákat a leszálláshoz. A radarkép alapján a hatos számára kijelölt terület képe nagyon megváltozott és a konténert is alig tudták érzékelni, lehet, hogy félig betemette a rázúduló hordalék. De a várt adatok helyett még a tanyaközpont is elhallgatott és három néma keringés után Ronald úgy döntött, hogy egy távolabbi, de érintetlennek tűnő fennsíkot jelöl ki az automatika számára, ami megfelelően szilárd alapnak tűnt ahhoz, hogy a kiürített konténert később épületként és indítóplatformként is használhassák.

A döntés kicsit hirtelen született meg és végül olyan kevés idejük volt a leválasztás ideális pillanatáig, hogy szinte

menekülésszerűen kellett kiüríteniük a lakómodult. Személyes holmijuk nem sok volt és már jó előre mindent összekészítettek – valami emléket mindenki eltett magának az első generáció hátrahagyott limlomjaiból. Henna egy vörös hajú, valószínűtlenül vékony derekú és az arányaihoz képest erőteljesen kihangsúlyozott mellű, vörös hajú műanyagbabát tett a zsákjába, amit abban a teremben talált, amiben néha Loran húzta meg. Biztos volt benne, hogy gyerekjátéknak szánták, de abban is, ha lent találkozik Raollal, a fiúnak a gyerekjáték lesz az utolsó gondolata róla, főleg, ha a már amúgy is foszlásnak indult ruhája nélkül mutatja meg neki. De igazából a vörös haja és a karcsú termete miatt saját magára emlékeztette és egyfajta önigazolásként is mutogatni akarta. A földiekhez hasonlóan magas, vörös hajú Henna nem valami furcsa mutáció eredménye, hanem már az első generáció is ismerte a hozzá hasonlókat. Vagy ilyesmi.

Loran minden családtagjának rakott el valamit és Hennával végigfényképezte magát a lakómodul összes jellegzetes helyén. Ilyenkor is mindig a családját említette – Henna már korábban rájött, hogy Lorannak nincsenek a szó szoros értelmében vett barátai, nagyon nem is találkozott hasonló korú fiatalokkal még –, de mikor Henna Marennel vagy más családtaggal kapcsolatban megjegyzett valamit, akár a legártatlanabb dolgot, Loran egyből elkomorult és bezárt. Azóta lett csak kicsit lazább, mióta a radarral felderítették a két becsapódási krátert és egyik sem fenyegette közvetlenül a Milner-farmot: a világ végén a legjobb lenni, ha eljön a világvége.

Ami Hennát illeti, vegyes érzésekkel szíjazta be magát a dokkolóállomásban álló orbitális egység székébe. Tudta, hogy Zónavárost letarolta a cunami, azt is, hogy a tengerpartokat mind kiürítették és a lenti forrás sem beszélt halálos

áldozatokról. De valahogy úgy érezte, nem törné össze az életét, ha kiderülne, anya vagy a testvérei nem lennének többé. Nyilván fájna, nyilván újult erővel keringenének benne régi emlékek és megoldatlanul lezárt dolgok, de könnyen túl tudna lépni rajtuk és a veszteséget inkább szabadságként élné meg: már úgy lehetne Henna, hogy nem kellene folyton visszafele tekintenie vagy valakinek az elvárásaival szemben meghatározni magát. Persze ez csak elmélet, emlékeztette magát. Ha a képembe kapnám, hogy tényleg ez történt, lehet, hogy sírnék mint valami kisgyerek.

– Utolsó jelzés – hallotta Ronald hangját. A férfival kapcsolatban is úgy volt, mint az anyja esetleges elvesztésével: az elmúlt hónapokban az élete részévé vált, de ha egyszer leszállnak, túllép rajta és többé már nem fogadja el olyannak, aki irányíthatja. – A diagnosztika mindent rendben talált, de még egyszer nézze át mindenki, amit tud, ne legyenek rögzítetlen dolgok.

Az első generációhoz hasonlóan utazhatnának a konténer dokkolóállomásában ülve is, a mintegy tízezernyi első telepés is így érkezett meg a Karbonra – igaz, az egyes és kettes konténer külön ehhez volt kialakítva és biztosítva. Most, hogy ilyen kevese voltak, a konténer belül az orbitális egységben utaztak, amit az automatika leszállás közben is ki tudott lőni a dokkolókapun, ha a konténerrel valami gond mutatkoznék. Mindent duplán, de inkább háromszorosan biztosítani: kezdettől fogva ez volt a karboni alapítvány hozzáállása.

Henna sem szeretne egy lapra feltenni a dolgait és mindig fenntartott magának egy B-tervet. Vagy többet is.

Zuhantak és újra olyan könnyűnek érezték magukat, mint mikor az *Anyahajó* mikrogravitációs konténereiben vagy gerinccsatornájában dolgoztak. Hennának kellett egy kis idő, amíg megszokta ezt az érzést és csodálta Lorant, hogy szinte azonnal természetesen mozgott és kezelte a manipulátorkarokat, pakolta a konténereket, kiigazodva a fent és lent semmit sem jelentő fogalmai között. Jó, persze nem mutatta ki, hogy a fiú el ne bízta magát, de nem bánta, hogy vele dolgozhat együtt. Annyira más volt, mint a bátyja, de Marenhez hasonlóan őt is szerette a közelében tudni, jelentsen ez bármit is. Most is, hogy az otromba konténerben, az izzó hőpajzs védelmében belezuhantak a Karbon pizsokosszürke légkörének gomolygásába, nem bánta, hogy a fiú itt ül mellette és leérkezve és minden bizonnyal mellette fog maradni, nem a mérnökökkel.

– Aerodinamikus fékezés terv szerint – jelentette valaki. Az egység képernyője megnyugtató zöldben pompáztak. A légkörben száguldó konténert körbevetett a súrlódástól kialakult plazma, teljesen elvágva a külvilágtól, a maradék kapcsolatot is elveszítve a Karbonnal. A térképen mozgó ikon csak számított értékek alapján rajzolta ki a rendszer.

– Indul a fékezőhajtómű.

Henna úgy érezte, mintha valaki hátba rúgta volna. Majd még egyszer. Két képernyő átment narancssárgába.

– Két pár nem indult be. Tartalékokat kapcsol. Tartalék rendben!

Újabb rúgás, majd Henna érezte, hogy nekifeszült a felsőteste a hevedereknek. A bal melle valahogy a szíj alá szorult és a fájdalom a gerincéig elmart. Ahogy fel akarta emelni a kezét, hogy igazítsa rajta, ólomnehéznek érezte karját. Csendben szitkozódott.

– Túl magasan vagyunk!

Az egyik képernyő már vörös volt. Henna végre odébb tudta húzni a hevedert, a fájdalom alábbhagyott. Próbálta kivenni, mi történik, de nem értett semmit a jelzésekből. Ha értett is volna, akkor sem tehetett volna semmit, a konténernél nem is létezett a kézi vezérlés, a repülésirányító mérnök csak kommentálhatta az eseményeket. Újabb rúgás, ezúttal oldalról és érezhetően megdőltek. Látta, hogy Loran felé fordítja a fejét, de a sisak üvegén keresztül nem nagyon tudta kivenni az arcát. A fiú felemelte a kezét, mintha nyugtatni akarná. Vagy épp segítséget kérni, mindkettőt el tudta képzelni róla. Lassan bólintott felé. Nem, semmiképp nem hagyja ezt a fiút a mérnökökkel, ha a leszállás után szétválnak. Marennek és Laurának is tartozik ennyivel.

A konténer végül néhány durva manőverrel rátalált a kívánt siklópályára és intenzív lassítás után még kilebegnie is sikerült, mielőtt beleereszkedett a fennsík letarolt erdejébe, majd mikor próbálta stabilizálni magát, megcsúszott a kidőlt és félig elszenesedett zsurlótörzseken és egy kisebb teknőbe érkezett, kitorve két támasztólábát is. Majd csend lett. Henna is csak a saját zihálását és szívdobogását hallotta sokáig.

– Mindenki rendben van? – kérdezte Ronald.

Mire a többiek sorban jelezték, hogy nem esett bajuk, Henna már ki is oldotta a hevederét és intett Lorannak is. Majd levette a sisakját.

– Kimegyünk körülnézni – mondta határozottan. Látta, hogy Loran is a sisakjáért nyúl. Néha rettentően bamba tud lenni, de azért ha kell, helyén van az esze, gondolta.

– Mármint... – fordult felé Ronald, sisakján a vörösén villogó képernyők fénye tükröződött. – Még le kell futtatnunk pár tesztet, mielőtt...

– A Karbonon vagyunk – jelentette ki Henna. – Kimegyünk körülnézni.

Ronald felemelte a kezét, hogy helyre intse, de a mozdulat félbemaradt.

A dokkolóállomás ajtaját a vésznyitóval tudták csak működéssre bírni, a túl nagynak ítélt dőlésszög miatt a diagnosztika először nem akarta engedni. Az ajtó az égre nézett: vörös, komor, idegen égre. Loran mászott fel először, majd lenyúlt, hogy segítsen Hennának. A lány először nem akarta elfogadni, de aztán félretette a büszkeségét és hagyta, hogy Loran felhúzza a zsilip szélére. A peremen sikerült megvetniük a lábukat.

– Mit szólsz? – kérdezte Loran.

Mintha egy idegen bolygóra érkeztek volna. Idegen volt a szag, a fény, a levegő íze, a látóhatárig tartó kidöntött és megperzselt zsurlóerdő látványa.

– Azt, hogy rohadjanak meg – felelte Henna és próbált nem törődni azzal, ami a torkát szorongatta.

18. Túlélők

– Biztos nem hallottad?

Henna próbált higgadt maradni és megőrizni a méltóságát még ami megmaradhatott a korábban felépített képéből Loran szemében, de egyre nehezebbnek találta. Gyaloglásuk első estéjére eljutott odáig, hogy legszívesebben sikoltozva elrohant volna valamerre, ha lett volna olyan valamerre, ahol a koromsötétben nem sejtett óriás szitakötőket, avarlárvákat vagy ember nagyságú bábokat vagy akármit, amit ez a rohadt kivégzett zsurlóerdő csak fel tudott okádni magából.

– Hallottam – felelte sokadszorra Loran és Henna meg tudta volna tépni azt a göndör haját, amiért ilyen nyugodt tudott maradni. – Egy erdő sosincs csendben. Még ez se. Semmi olyat nem hallok, ami miatt aggódni kellene. Az egész bolygón nem él semmi olyan, ami miatt aggódnod kellene.

– Kurvára megnyugtató – morogta Henna. Kényszerítette magát, hogy lekuporodjon a zsurlólevelekből rakott tűz mellé, vékony, ezüstösen csillogó túlélőtakaróját szorosan magára vont, mint a hidegen kívül bármitől is megvédte volna. Remélte, hogy a tűz ropogása elnyomja majd a kidől fatörzsek közül érkező neszeket, de már annyira rágörcsölt, hogy talán akkor is ilyeneket hallott volna, ha hirtelen megsüketül.

– Kiskorom óta járom az erdőket – hallotta Loran hangját is.

– Tudom – morogta. – Sajnálom. Próbálom összeszedni magam.

– Most alszol először kint?

– Fogjuk rá.

– Én úgy befostam annak idején, hogy Marennek az éjszaka közepén haza kellett vinnie – mesélte Loran. – Gondolhatod,

miket mondott nekem útközben. Szóval te tök jól csinálod, ha ez az első.

– Hány éves voltál?

– Talán húsz.

– Most aztán nagyon felvidítettál, hetvenöt évesen jobban nyomom, mint egy húsz éves. Kösz, Loran.

Kínjában felnevetett, kis tétozás után Loran is csatlakozott hozzá. Mikor abbahagyták, a hangjuk mintha még sokáig keringett volna körülöttük, a kidőlt és megperzselte törzsek és a mindent beborító finom porréteg fölött. Most nevetünk először, mióta leszálltunk, villant be Hennának.

Túl sok nevetnivalójuk nem akadt: kiderült, hogy az elrontott fékezés miatt az automatika nem ott tette le őket, ahol tervezték, hanem keresett egy hasonló landolási terepet, jóval távolabb Zónavárostól, a Karbonon talált pusztítás pedig felülmúlta azt, amire számítottak. Még ennyire messze a nagyobb becsapódási krátertől is teljesen letarolta a zsurlóerdőt a lökeshullám és valami fel is gyújtotta, ha elégetni nem is tudta. Az egyik mérnök szerint a becsapódás törmeléke lehetett, egy izzó kövekből álló szőnyegbombázás. A közvetlen hőhatás nem érhetett el idáig, ha elért volna, akkor meg nem csak megperzseli a kidöntött törzseket.

A rádiókapcsolatukat is elvesztették, de a mérnökök nekiláttak egy új, földfelszíni adót beüzemelni, amivel szerették volna elérni a zónavárosiakat. Henna közben átválogatta az orbitális egységhez tartozó túlélőcsomagot, majd Loran kissé kiigazította az elképzeléseit, hogy mit érdemes vinni és mit nem. Henna lenyelte az első reakcióját és elfogadta a fiú véleményét, hiába szokott minden ilyesmit első reflexből lesöpörni. Később nem győzte vállon veregetni magát ezért. Azért is, hogy megvárta, amíg beüzemelik az új rádiót és azzal sem érnek el senkit, és csak ekkor jelentette be, hogy Lorannal

gyalog elindulnak Zónaváros felé. Nagy vitára és akár többre is számított, de nagy meglepetésére Ronald néhány aggodalmaskodó kör után jóváhagyta a dolgot és másnap reggel útnak indultak a furcsa, borús derengésben, ami újabban a nappalt jelentette a Karbonon.

Mikorra a tűz elhamvadt, Loran felállította a sátrat, amit a túlélőcsomaggal hoztak. A kidőlt zsurlótörzsek között kialakított egy viszonylag sima és védett helyett, kidobálta az avarban talált férgeket is Henna kedvéért. Némi vitatkozás után Henna elfogadta azt is, hogy nem fognak felváltva örködni, mert minek. Mielőtt elvonultak volna aludni, rádión bejelentkeztek a mérnöksapat felé, akik örömmel újságolták, hogy több hellyel is sikerült felvenniük a kapcsolatot, áttételesen még Zónavárost is elérték, lejelentve nekik az érkezésüket. Ronald indítványozta, hogy forduljanak vissza, de Henna másképp gondolta. Élvezte, hogy végre a maga ura lehet, még a letarolt dzsungel és Loran ellenére is. Abban is biztos volt, hogy gyalog előbb jut majd el haza, mintha a konténer mellett ülve várna. A zónavárosiak, ha van egy kis eszük, nem embereket fognak furikázni a korlátozott szállítóeszközeikkel, hanem mondjuk az élelmiszercsomagokat, amiket lehozta az *Anyahajóról*. Más szállítmányokról nem is beszélve.

Az apró buborékhoz hasonlító sátorban alig fértek el ketten, Loran ki sem tudott nyújtózkodni, a térde állandóan Henna lábához ért. Most valahogy idegesítette a fiú közelsége és annak az egyszeri alkalomnak az emléke még fent az *Anyahajón*, ami kimondatlanul is ott feszült köztük.

– Te sem tudsz aludni? – kérdezte egy idő után. Figyelte Loran légzését és biztos volt benne, hogy nem alszik.

– Ö... nem – hallotta a fiú hangját. – Pedig nagyon fáradt vagyok.

– Holnap már lehet, hogy újra ágyban alszunk – ígérte Henna. Olyan érzése volt, mintha időtlen idők óta küzdötték volna előre magukat ebben a halott erdőben, figyelve az iránytűt, a digitális tájolót és a térképasszisztenst, néha kerülgetve a kidőlt törzseket, néha átmászva rajtuk, mert a dőlés iránya persze nem arra mutatott, amerre menniük kellett volna. Pedig csak egy nap volt, emlékeztette magát. Ugyanezt érezte odafent is, mikor elkezdtek a sötét konténer mikrogravitációjában dolgozni: mintha minden más megszűnt volna, annyira leuralta.

– Az jó lesz – hallotta a fiú hangját.

Csendben feküdtek egy darabig, hallgatva egymás szuszogását. Ahogy Loranra gondolt, vele kapcsolatban is azt érezte, mint az erdővel vagy a súlytalansággal: mintha mindig is az élete része lett volna, hogy ott van mellette. Ott van mellette és figyelnie kell rá, mert... Miért is? Ráadásul itt az erdőben ez megfordult és Henna csodálkozott is magán, hogy milyen könnyen elfogadta azt, hogy Lorant követi, Loranra hallgat és mikor elkeveredik két embermagasságú zsurlótörzs között, Lorant keresi és megkönnyebbül, mikor megtalálja. Eszébe jutott az a pillanat, mikor kiment elé Laura kérésére és egyből kiszúrta a tömegben, nem a személyleírás, hanem a szerencsétlen, elveszett nézése alapján. Hova lett ez a nézése, töprengett. Hol hagyta el?

– Figyelj, Loran – szólalt meg halkan. – Fent vagy még?

– Ja.

– Szóval... Azt hiszem, bocsánatot kell kérnem – mondta Henna.

– Miért?

– Amikor ott fent... a hajón... amikor becsapódott ez a vacak... Nem akartam, hogy az legyen belőle, csak annyira egyedül voltam azzal a helyzettel...

Henna mintha kívülről hallotta volna amiket mond és már rég nem érezte magát ennyire szánalmasnak. Nem is bánta, hogy teljesen sötétben fekszenek, mert nem bírt volna Loranra nézni. Legszívesebben kitörölte volna az elmúlt egy percet.

– Nincs miért bocsánatot kérned – hallotta Loran hangját. A fiú is zavartnak tűnt. Mennyivel fiatalabb nálam, huszonöt évvel?, gondolta Henna. És itt égetem magam szénné előtte. A legszenesebb dolog leszek ezen a bolygón.

– Azért kell bocsánatot kérnem – magyarázkodott és közben azon töprengett, elérte-e már a szánalmasság legalját vagy még van pár emelet, amit zuhan –, mert nekem ez... mást jelentett, mint neked. Mást jelenthetett.

– Neked... – szólalt meg Loran. – Neked mit?

– Nekem csak egy... Mint mikor szomorú vagy és keresel valamit, hogy ne érezd annyira... Iszol valamit. Hogy ne érezd annyira egyedül magad.

– Értem – felelte végül a fiú.

Henna még sokáig feküdt a vaksötétben, hallgatva a megperzselt avarban mozgó férgek neszezését odakint és Loran lélegzetvételét idebent. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy most bántotta csak meg igazán.

Másnap délután túljutottak a hegygerincen és a táj hirtelen megváltozott. A letarolt részt maguk mögött hagyva egy szinte érintetlen erdőbe ereszkedhettek le, amit csak helyenként téptek meg égett felszínű foltok. Loran a szemközti hegyvonulatra mutatott, hogy szerint az árnyékolta le a lökéshullámot és védte meg a völgyet. Mielőtt bevetettél volna

magukat az élő, de a szürke égtől és a minden belepő finom szemcséjű portól komor zsurlórengetegbe, rutinszerűen végigfuttatták a csatornákat a magukkal hozott rádión. A mérnökcsapatot hamar elérték, nem tudtak beszámolni semmiféle változásról, de bejelentkezett egy tanyaközpont is, amit a térképen is megtaláltak. Az épen maradt völgy alján kanyargott egy kisebb folyó, aminek a felső szakaszán tenyésztettek édesvízi halakat és hosszúférgeket. A folyómederben felnyomuló sós tengerár tönkretette a halastórendszerüket, de halálos áldozat itt sem volt, már a Zónavárosból ide kitelepített csoport is visszaindult tőlük. Sőt, egy pillanatra mintha még a zónavárosi adók közül is elcsíptek volna egyet, de az a kapcsolat hamar megszakadt.

– Én nem tudom, mit bénáznak ezek – morogta Henna. – Nekik kellene a legerősebben adniuk, erre minden koszfészket el lehet érni, csak őket nem.

Loran morgott valami egyetértésfélét. Reggel sem volt túlságosan beszédes, pedig alapállapotban be nem állt a szája. Henna nagyon nem is erőltette a dolgot. Ismerte a férfiak gondolkodását és biztos volt benne, hogy Loran titokban arra számított, hogy most, hogy kettesben maradtak, egész mással töltik majd az éjszakát. Henna azonban egyrészt nem volt ilyesmire hangolva újabban, másrészt nem akarta még nehezebbé tenni az egészet Loran számára. De valójában magán sem igazodott ki. Mikor végre elaludt, hamar felriadt és mintha valami olyat álmodott volna, amiben Loran bicepsze és hasizma is jelentős szerepet játszott, néhány halvány álomkép alapján más részei is, de... Mindegy.

Kora délutánra kiértek a folyó partjára. A víz már rég visszatérhetett a medrébe, de hiába teltek el hónapok, a mederben felnyomuló tengerár pusztítása még nem gyógyult be: a partvonalat több tíz méter szélességében letarolta a sós,

mindenféle törmelékkel magával rántó cunamiág, nehéz szagú, süppedős, hordalékot, néha takonyra emlékeztető felbomlott lárvakolónia-pocsolyákat maga mögött hagyva. Pár helyen a folyó mintha eltört volna: a becsapódás okozta földrengés kirakós-darabokká tördelte a keményebb rétegtáblákat, az ágak újra utakat kellett keressenek egymáshoz.

A vízhez érve Loran felkapaszkodott egy félig az iszapba süllyedt zsurlótörzsre és Hennát is felhúzta maga után.

– És most? – kérdezte a lány.

– Itt vagyunk – mutatta a táblagép térképasszisztensén. A Karbon körül nem keringtek műholdak, mint a Földön, hogy az ottani filmekhez hasonlóan egy érintésre megkapják a pontos pozíciójukat, de a részletes térképek, az égtáj- és mozgásérzékelő és a felszíni formákat azonosítani tudó kamera segítségével elég pontosan tudtak tájékozódni. – Zónaváros a hegyvonulat mögött van, a tábor pedig, ahova kitelepítették a lakosságot, ennek a folyó völgynek a végén, úgy arra... Követhetjük a folyót, de ebben a trutyiban rohadt szívás lenne haladni.

– Akkor hogy?

– Összeeszkábálunk valami tutajt, vagy visszamegyünk az erdőbe és itt kicsit kerülünk, itt meg levágjuk azt a kanyart. Látod? Melyik legyen?

Henna örült, hogy Loran végre többet beszél és próbált annyira kedves lenni, amennyire csak tőle telt.

– Rád bízom – felelte. – Én hülye vagyok ezekhez az erdei dolgokhoz.

– Úszni tudsz?

– Persze.

– Akkor lehet, hogy érdemes lenne megnézni, össze tudok rakni-e egy tutajt.

– Csináltál már ilyet?

– Láttam egy filmet.

Mindkettőjük szerencséjére nem kellett kipróbálniuk Loran tutajépítési tudományát. Az alkalmasnak tűnő zsurlótörzseket sikerült összeválogatniuk a folyóparti hordalékból és nagy nehezen egymás mellé is vontatták őket, a túlélőkészletben pedig hoztak magukkal pár száz méternyi vékony, de nagyon erős zsinórt. Az eget borító szürke felhők miatt teljesen elvesztették az időérzésüket és miközben a különféle csomókkal szerencsétlenkedtek, észre sem vették, hogy rájuk szakadt az éjszaka: mintha semmi átmenet nem lett volna a nappal borús derengése és az éjszaka komor vaksötétje között. Felkapcsolták a lámpáikat, hogy az erdő szélén tábor verjenek. Loran tüzet gyújtott, Henna kicsomagolt két adag ételt.

– Az ott mi? – kérdezte Loran, mikor nekiláttak. Henna utálta a dehidratált és ki tudja milyen módon tartósított szeleteket, amiket még a Földön gyártottak le, de tudta, hogy a következő hónapokban-években nagyobb szerepet fognak ezek a vackok játszani az életében, mint szeretné, így kénytelen lesz valamennyire megkedvelni őket. Jelenleg még a szagukat sem bírta, azt a semmilyen, mégis átható és természetellenes száraz szagot, aminél még a hónapok óta rothadó lárvák kocsonyáit is elviselhetőbbnek találta itt az erdőben.

– Mi mi? – nézett fel tele szájjal. Azt is utálta, hogy olyan sokáig kellett csócsálni ezeket a préselt ízeket, hogy annyira átnyálasodjanak, hogy le lehessen nyelni őket.

– Ott a vízen. Az a két fénypont.

– Ó. – Henna felpattant és a lámpájáért nyúlt. – Az egy hajó. Gyere, siess!

Átküzdötték magukat a hordaléksávon, a sötétben mindenféle undorító szagú és még undorítóbb állagú dolgokba lépve és

merülve bokáig-térdig, végül felkapaszkodtak a tutajkezdeményre és hadonászni kezdtek a lámpáikkal. Loran ordított. Henna nem is gondolta volna, hogy ilyen erős hangja van a fiúnak.

A fénypontok végül irányt változtattak és közeledni kezdtek.

19. Lassú háború

– Nem olyan rossz a helyzet, mint amilyennek látszik – mondta Raol, ahogy leugrottak a teherautóról és arcul csapta őket Zónaváros látványa.

Henna elhúzta a száját.

– Ha te mondd...

Újra a kidöntött zsurlóerdőben érezte magát, csak itt most a törzsek simábbak voltak, de össze-vissza feküdtek, nem úgy, ahogy a lökéshullám kidöntötte őket, hanem ahogy a tenger fölé magasodó platóra felcsapott a cunami. Ahol az alapkőzetig mosta el a talajt a víz, ott a becsapódás okozta rengések törésnyomai látszottak, némelyikbe belefért volna a teherautó kétszer is.

– A kikötőből semmi nem maradt, mintha soha nem is létezett volna – magyarázta Raol. – Ehhez képest az, hogy a város egy személtlerakónak látszik, nem is olyan rossz.

A hajó, amit a folyóparti éjszakán vettek észre, félbeszakította az útját és visszavitte őket a zónavárosi evakuációs táborba, ahova a lakók egy részét telepítették a becsapódás idejére, a másik részüket szétszórták a közeli tanyaközpontokon és kistelepüléseken, amik elég messze feküdtek a tengertől és a lehetséges vízbetöréses helyektől. Jó esély volt rá, hogy a magas platóra épített fővárost nem éri el a tengerár, de mégis az evakuáció mellett döntöttek és jól is tették. A cunami önmagában nem ért volna fel Zónavárosig, de a öbölben, aminek a végén a város feküdt, feltorlódott a víz és a második árhullám ezt a feltorlódott vizet még magasabbra lökte és kétszer átbuktatta a platón. Addigra a szárazföldről elsodort törmelékekkel is telítődött és így letarolta a város

zsurlótörzsekből épített házainak nagy részét, még az egyik konténert is kimozdította a sziklaalapzatáról, ha a falát nem is tudta áttörni. Egy másik konténer alatt megrepedt a kőágy és félig a megnyílt mélységbe csúszott, amit aztán hamar fel is töltött az áradás szemete.

A kevés halálos áldozat, akik közvetlenül a becsapódás miatt vesztették az életüket, szinte mind azok közül került ki, akik a polgári védelem utasítása ellenére a városban maradtak – köztük ketten a tanács tagjai közül is. A természeti törvények fölé nem sikerült helyezniük magukat, gondolta Henna. Ha még blogger lett volna, elég kegyeletsértő cikket írt volna ebből.

A letarolt épületeknél nagyobb gondnak bizonyult az, hogy a sós, piszkos tengerár tönkretette a város mellett a tengerbe zúduló folyóra épített erőművet. A napelemek töredék teljesítményt adtak csak le a légkörbe jutott por és füst miatt, az etanolhelyzet pedig már a becsapódás előtt is rossz volt és a bábok továbbra is jöttek mindenre, aminek köze volt az alkoholhoz. Henna és Loran is csak azért kaptak helyet a felszerelést szállító teherautón, mert az ideiglenes tanácsnak szüksége volt rájuk az utolsónak leszállított konténer miatt, egyébként még a korábbiaknál is szigorúbban szabályozták, mire adtak az egyre szűkösebb keretből. Henna felbukkanása azonban felülírta a korlátozásokat és pár órával az evakuációs táborba való megérkezésük után már fel is bukkant Raol, hogy minél előbb Zónavárosba vigye őket.

A polgári védelem konténere előttük magasodott, a tenger felőli falánál feltorlódott a törmelék, a másik oldalán viszont szinte teljesen épen maradt a sportcsarnok fémvázak épülete, amit most szükségsszállásként üzemeltettek. A tenger felé vezető sugárutat két ember szélességben megtisztították, egy kisebb brigád most a tanács konténere felé vezető úton

dolgozott kéziszerszámokkal. Henna megállt egy pillanatra és rácsodálkozott a szokatlan látványra.

– Gyertek! – sürgette őket Raol. – A leltáradatok biztos nálatok vannak?

– Ja – mutatta fel Henna a táblagépét. – Hirtelen milyen sürgősek lettünk.

– Mire gondolsz?

– Még pályára sem álltunk, már rádióztunk.

– Látod, hogy néz ki – mutatott Raol a védelmisek konténerére.

– Szerinted mi maradt az úrkommunikációból? Amit tudtak, azt elcsomagoltak, a maradék meg...

Henna vállat vont.

– Egy tanyaközponton keresztül elértük a táborotokat, de nem nagyon törte magát senki, hogy komolyabban foglalkozzon velünk.

– Ezt nem tudom, miért – vallotta be Raol. – Én jöttem, amint szóltak.

– Oké, nem téged cseszegetlek... – vett vissza egy kicsit Henna. – Örülök, hogy jól vagy meg hogy anyámra is ránéztél. Ha tudod, leadhatnád neki a drótot, hogy ha itt végeztem, akkor megyek hozzá.

– Persze – mondta Raol, majd Loranra nézett. – Örülök, hogy veled is találkoztam.

– Én is – mormolta Loran. Henna végigmérte a fiút és megállapította, hogy megint pont úgy néz ki, mint amikor először meglátta Zónavárosban.

– Körülbelül te voltál az utolsó, akire most számítottam – közölte Henna Oskarral. Az *Alternatív Karbon* főszerkesztője most elegáns öltönyt viselt és a szokásosnál is fontosabb arckifejezéssel méregette őket.

- Szia Henna, én is örülök, hogy épségben látlak – mondta. – Ő kicsoda?
- Loran Milner – felelte Henna. – Űrhajós. Vele rakodtuk át a konténereket. Amúgy Maren öccse.
- Értem. – Oskar komolyan a fiú szemébe nézett és kezét nyújtott neki. – Oskar Sheden vagyok, most éppen nem főszerkesztő, hanem tanácsi megbízott. Köszönjük azt a hősie munkát, amit odafent végzetetek. Most, ha nem haragszol, Hennával lenne megbeszélhiválóm.
- Valami hivatalos? – kérdezte Henna. Már akkor kezdett rossz érzése támadni, mikor beültették őket ebbe a kopár irodába azzal, hogy mindjárt jön egy tanácsi megbízott. Mikor meglátta Oskart, már azt is tudta, miért.
- Persze. Hivatalos minőségben vagyok itt, nem csevegni. Azok az idők már elmúltak, hogy mi csevegünk, értett egyet magában Henna.
- Akkor Loran marad – közölte Henna. – Ő is hivatalos minőségben van itt. A rakodócsapat helyettese. Oskar kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de mikor Henna szemébe nézett, inkább meggondolta magát. Intett, hogy üljenek le.
- Jó messze szálltatok le – tért rögtön a lényegre. – A szállítókapacitásunk eléggé meg van lőve, úgyhogy ez most nagyon nem jött jól, pedig kellene egy csomó minden a konténerből.
- Az automatikát marasztaljátok el – mondta Henna hűvösen. – Behalt a fékezőhajtóművek egy része. Ehhez képest egyben tette le a cuccot.
- Hoztátok a rakományleltárt? A valósat, a pakolás utáni. Henna kitette az asztalra az *Anyahajón* használt táblagépet.
- Ez nem semmi – vette a kezébe Oskar. – Igazi retró darab.

– Még annál is retróbb, mint gondolod – bólintott Henna. – De ami kell, rajta van.

Egyre rosszabb érzése támadt és továbbra sem tudta megindokolni, miért. Már ha kell indoklás akkor, ha Oskar benne van. Szokatlan szagot is érzett, talán illatnak szánták, mint valami férfiparfüm, ami nem sikerült és határozottan az egykori főszerkesztőjéből jött. Raol mesélte, hogy az *Alternatív Karbon* nagyot ment még azután is, hogy ők elindultak az *Anyahajóval*, hogy amikor elindultak a kitelepítések, szinte nullára zuhanjon az olvasottsága. A csúcson hagyjuk abba, jutott eszébe a régi beszólás. Hivatalosan nem mondták ki, de a Henna egykori blogjából kinőtt lap gyakorlatilag megszűnt, Oskar pedig a vele szerzett ismeretségét és kapcsolatait másfajta karrierré konvertálta.

– Ezt így... – Oskar próbálgatta a menüt, de végül nem volt szüksége kérdésekre, hamar kiismerte magát rajta. – Jónak néz ki. Igen. Ö... Igen. – Kitette a táblagép mellé a mobilját és összenézett valamit a két képernyőn.

– Pár cucc odafent maradt – jegyezte meg Henna. – Mert lehoztuk mindkét orbitális egységet.

– Nem baj.

Henna összenézett Lorannal. A fiú még alig szólalt meg, mióta beértek Zónavárosba. Illetve azóta, hogy a sátorban beszélgettek, vagy próbáltak legalábbis... De most, szemben ülve Oskarral, aki láthatóan csak a rakománylistára volt kíváncsi belőlük és az egész útjukból, ami során megkerülték a Karbon csillagot, ütközőpályára állítottak egy konténert egy aszteroidával szemben és leszálltak az utolsó konténerrel a becsapódás után megnémult bolygóra, most valahogy mintha újra ugyanarra gondoltak volna. Egy pillanatra megérintették egymást a tekintetükkel.

- Amúgy – tolta félre a két gépet Oskar és újra Hennáékra nézett –, mondott nektek valamit Raol a bábokról?
- Nem beszélgettünk olyan sokat – felelte Henna. – Mit kellett volna mondania róluk?
- Rájöttünk valamire velük kapcsolatban – mondta Oskar. – Amire talán sose jöttünk volna rá, ha nem szeditek össze azokat ott fent a hajón.
- Loran akadt rájuk – szúrta közbe Henna. Oskar elismerően bólintott egyet Loran felé, a fiú alig észrevehető biccentéssel fogadta.
- A biológusok szétkapták azokat, amiket leküldtetek – folytatta. – Azt is, amit élve küldtetek le, elég hamar megdöglöttek itt lent. Kinézetre nem sok különbséget találtak, de a genetikájuk elég érdekes dolgokat mutatott.
- Ugyanaz a faj? – kérdezte Henna.
- Igen is meg nem is – sejtelmeskedett Oskar. – A vezető genetikus szerint épp úgy, mint ahogy mi egy faj vagyunk a földi emberekkel. Mondjuk a fickó leginkább állatgenetikával foglalkozik, aminek mindannyian ismerjük a sikerességét errefelé, így akár kételkedni is lehetne benne, de hajlok rá, hogy igazat adjak neki.
- Most ezt nem értem – mondta Henna. – Hogy kerültek abban a meteoritban az Anyahajóra a bábok, és akkor most mik ezek konkrétan? Fáradt vagyok a találgatáshoz, Oskar, se odafent, se idelent nem voltak laza napjaim. Szóval?
- Oké, nebántsvirág – dobta vissza a labdát Oskar. Újra úgy beszélünk, mint régen, gondolta Henna és nem is bánta. – A lenti bábok meg a fenti bábok rokonok. A labor szerint egyik sem származik a másiktól, hanem van valami közös alapjuk és azt módosították a környezetnek megfelelően.
- Módosították? – húzta fel a szemöldökét Henna.

– Mint ahogy minket is módosítottak – bólintott Oskar és egy pillanatra Loranra nézett, aki némán figyelte őket, fiatal homlokára ráncok gyűltek. – Mesterségesen. A géntérképek szerint nagyon hasonló módon. Ha nem kellett volna evakuálni a várost, megpróbálták volna rekonstruálni az eredeti fajt a két mintából, bár a labor sértetlen, így amint helyrehozzuk az energiaellátást...

– Kik módosították? – szakította félbe Henna.

– Mit tudom én? – tárta szét a kezét Oskar. – Ha tippelnem kellene, azok, akik a kisbolygót hozzánk vágták. A gyűrűsök. Mert ezzel az utolsó információval, hála nektek, összeállt a kép.

– Milyen kép?

– Milyen kép, Henna, milyen kép? – forgatta a szemét Oskar. – Amit már rég tudunk és végre ki is fogunk mondani, hogy megtehessük a szükséges lépéseket. Nem vagyunk egyedül a bolygón, az a kép. A Karbon nem üres föld, ahogy otthon az alapítványnál terjesztették. A bábok, vagy akárkik, akik a bábokat irányítják, itt laknak alattunk és valószínűleg kint is laknak, a külső bolygókon, aszteroidákon, a gyűrűben, amit láttunk, akárhol. Könnyen lehet, hogy ők is máshonnan jöttek ide és nagyon nem örültek neki, amikor mi is felbukkantunk. A pályaszámítások szerint az aszteroidát lehet, már akkor kimozdíthatták az eredeti pályájáról, mikor az első generáció leszállt a Karbonra. Az etanolellátásunkat akkor kezdték tönkretenni, amikor a kiürítések miatt a legnagyobb szükségünk lett volna a mobilitásra. Érted már, Henna? És te, ö... fiú?

Henna megrázta a fejét, pedig értette.

– Pedig minél előbb szembesülnöd kellene vele – mondta Oskar. – Hamarosan bejelentjük a lakosságnak is. Háborúban

állunk, az a nagy bűdös helyzet. És itt az ideje, hogy mi is felvegyük a kesztyűt.

Henna nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy mindez legalább annyira felvillanyozza Oskart, mint amennyire nyomasztja őt.

Mikor kiléptek a polgári védelem megviselt konténeréből, Henna egy pillanatra úgy érezte, mintha a romos város ráborulna és meg akarná fojtani. Próbált mélyeket lélegezni, de a sós ízű levegő nyúlós masszává változott és eltömte az orrát, a száját. Idegese mozdulattal a homlokához kapott, hogy hátrasimítsa a szemébe lógó zilált, vörös fürtjeit, de hirtelen kifehéredett minden és a tenger morajlása közel jött, túl közel.

Aztán valami arcon csapta.

– Hé!

– Henna? Mi a franc van veled?

Újabb csapás. Henna kinyitotta a szemét és a valóság fájdalmasan körülölelte. A feje lüktetett, a torka kiszáradt, minden lélegzetvétel végigperzselte a torkát, a légcsövét.

– Ha még egyszer megütsz, kinyírlak – közölte Lorannal.

– Bocs – mondta Loran. A konténer tövében ült, Loran fölötte térdelt és tartotta a hátát. Henna kiegyenesedett és eltolta magától a fiú kezét. Észrevette, hogy pár nézik őket néhány lépésről, köztük egy polgári védelmis bevetési ruhás nő is, de a bámészkodáson kívül nem tesznek semmit. Még szerencse, gondolta. Minél gyorsabban el akart tűnni innen.

– Engem mindig pofozgattak, mikor elájultam – magyarázkodott Loran, miközben talpra segítette Hennát. – Csak gondoltam...

– Oké – hagyta rá Henna. – Nem ájultam el.

– Nagyon úgy tűnt.

– Húzzunk el innen! Mondjuk arra.

Az „arrát” csak találomra mondta, mégis jó iránynak bizonyult a nagyobb, valamennyire kitakarított tér felé, ahol Raolt hagyták. A fiú ott várta őket a teherautók mellett, mikor meglátta őket, felugrott és eléjük sietett.

– Mi történt? – kérdezte.

– Elájult – közölte Loran.

– Nem ájultam el – közölte Henna. – Miért nem mondtad, hogy Oskarral fogunk beszélni?

– Nem tudtam, hogy...

– Raol, sose tudtál átverni, ne most akard elkezdni. – A korábbi gyengesége már teljesen elmúlt és valami zsigeri düh vette át a helyét, Henna alig várta, hogy valakire rázúdíthassa.

– Oké – emelte fel a kezét Raol megadóan. – Nem voltam benne biztos, hogy vele fogtok beszélni. Azt tudtam, hogy ott lesz és... Mindegy. Elájultál?

– Nem ájultam el – szögezte le Henna. – Hányini szívesen hánytam volna, azt elismerem. Miért nem szóltál a bábokról?

– Oskar elmondta, hogy...?

– Na jó, hagyjuk. – Henna kifújta a levegőt, majd lassan belélegzett, majd újra. Oskarból már akkor elege lett, mikor a gyűrűről még azt sem tudták, micsoda és eszükbe sem jutott, hogy az *Anyahajón* bábokat fognak találni. Vagy valami bábszerűséget. Vagy akármit. Ahogy próbálta végiggondolni, megint úgy érezte, mintha valami fojtogatni, mintha örvénybe került volna és ne tud semmihez sem kapni. A rohadt életbe, gondolta, csak Raol előtt ne. – Azt mondtad, utána elviszel anyámhoz.

– Igen – bólintott Raol és látszott a szemén, hogy tudja, valami nincs rendben Hennával. – Menjünk?

20. Hidegháború

– A legjobbkor keltél fel – mosolygott rá anya.

Henna nem érezte fáradtnak magát, de ennek ellenére úgy érezte, mintha száraz szivaccsá vált volna az agya, végtagjai elszenesedett zsurlótörzsekként lógnának túl magas és túl sovány és túl görnyedt testén és láthatatlan köteleken vonszolna maga után valamit, amit meg sem akart nézni. Igen, a legjobb pillanataim, gondolta.

– Szia, anya – erőltetett magára egy mosolyt. Anya a kétszázhoz közeledve is jobban nézett ki, mint Henna a leszállás óta és látszott a tekintetén, hogy ennek tudatában is van.

– Menjünk fel a teraszra. Most először lehet látni a napot.

– Most először?

– Azóta.

– Aham.

Örült, hogy végre leült az egykori rakodókonténerből kialakított kis lakás még kisebb konyhájának a sarokasztalához és fel sem akart addig kelni, amíg legalább három kávé nem esik túl, de ha anya azt mondta, hogy fel kell menni a teraszra, akkor fel kell menni a teraszra.

Felmentek és a nap, amit azóta először lehetett látni egy halványvörös pacának tűnt, ami átderengett az eget befedő undorító árnyalatú komorságon. A vakító ragyogás után, amit az *Anyahajón* megszoktak a központi csillagtól, szájalmasnak tűnt. Egyszerűen szájalmasnak.

– Mikor tisztul ki? – kérdezte Henna.

– Két év – felelte anya. – Utána pedig nagyon meleg lesz.

– Remek. Kávé van még, ugye?

Visszamentek a lakásba. Az *Anyahajót* indító alapítvány annyi bőrt húzott le a szállítókonténerekről, amennyit csak lehetett. A leszállókonténerek a hajó gerince alatt függve hordozták a karboni kolónia elindításához szükséges dolgokat és a bolygóhoz érve leszállóegységként a felszínre is tették őket. Ezután kibeleztek őket és a belső tárolórendszer rekeszfalai átalakultak szintekké és válaszfalakká, az első nagy épületeket képezve a landolási zónában, a későbbi zónavárosban. A rekeszfalakban lehozott kisebb konténerek, amiket már könnyen szállíthattak akár nagyobb távolságokra is, szintén házakká, raktárakká, műhelyekké alakulhattak, miután kiürítették őket. Zónaváros első utcáit ezekből a kisebb konténereket felsorakoztatva alakították ki, hogy később zsurlótörzseket használva építőanyagként bővítsék ki őket. A nagyobb szorzóval rendelkező tulajdonosaik számára sokszor a társadalmi szintjük jelzéseként szolgált, hogy a régi konténert elszállították és teljesen karboni anyagokból építettek házat maguknak. Henna családja is egy ilyen zsurlóházban lakott, amíg a szülei el nem váltak és az apja nem költözött délre, hogy a második legnagyobb város, Gondwana vezető tanácsosává váljon. Anya pedig átköltözött egy konténerlakásba, ami bőven elég volt neki és az alkalmi kapcsolatainak. Ennek köszönhette, hogy ő azon kevesek közé tartozott, aki a saját otthonába térhetett vissza a becsapódás után, ráadásul a lezárt konténer a ráakódott sártó és szeméttől eltekintve sértetlen maradt.

Henna kíváncsi volt, hogy anya most épp egyedül él, vagy csak a rá való tekintettel nem mutatkozik az aktuális partnerével.

– Nagyon büszkéek voltunk rád – jegyezte meg anya, miközben Henna a forró kávét próbálta megszelídíteni. Jó, hogy még nem tudta inni, mert biztos félrenyelte volna, annyira ritkán hallotta ezt anyától. Ha hallotta már egyáltalán. – Hogy úrhajós lettél.

Kár, hogy nem tudtátok eltéríteni, de hát biztos nem rajtad múlt.

– Biztos – mormolta Henna és óvatosan megpróbálkozott az első korttyal. – Hol van Loran?

– Az ki?

– Loran – nézett anyára Henna. – Az a fiú, akivel érkeztem. Akivel fent voltunk az Anyahajón.

– Ja, az. – Anya vállat vont. – Nem tudom, elment, amikor elaludtál.

– Hova ment el? – Hennát hirtelen megrohanta a harag, szinte beleszédült a hirtelen löketbe. – Nem is idevalósi. Nincs itt senkije. Mondtam, hogy a barátom és figyelj oda rá!

– Amikor elaludtál, itt téblábolt, aztán mondta, hogy elmegy. Tartottam volna vissza erővel? Különben is, mondtam már, hogy már fel kellene hagynod az ilyen barátokkal. Ez még szinte gyerek. Remélem nem vele akarsz családot alapítani. Mert persze jó lenne, ha végre, csak hát egy ennyire...

– Ó, anya, a... – Henna összeszorította a száját, mielőtt valami nagyon ideillőt, nagyon csúnyát mondott volna. – Lorannal együtt voltunk odafent, mi ketten pakoltuk át az összes rohadt konténert. Együtt szálltunk le a Karbonra és ő kísért végig azon a szétcseszett dzsungelen, hogy hazaérjek. És teljesen mindegy, milyen baromságokat gondolsz, megkérdlek, hogy figyelj oda rá és mondjuk megmutathattad volna neki ezt a kanapét, hogy ő is tudjon végre aludni egy kicsit. Szerinted csak én voltam tiszta hullá? Ehelyett kidobod ebbe a trutyiba, ami odakint van?

– Nem dobtam ki – közölte anya.

– Nem, biztos nem. A jó...

– Nem hiszem, hogy így indulatoskodnod kellene – közölte anya. – Főleg ebben a helyzetben. Egymásra vagyunk utalva, jobban mint valaha. Nem ez a megfelelő idő, hogy ilyen... fiatal fiúkkal legyél együtt.

Henna némán megitta a kávé, nem törődve azzal, hogy még szinte égette a nyelvét és a torkát. Semmi kedve nem volt újramezdeni a régi vitájukat. Anya még ötven sem volt, mikor megszülte az első gyerekét. Aztán sorba a többi, elválva, újrահázasodva Henna apjával, és egy újabb három gyereket kihordva. Utána pedig úgy döntött, hogy megtette a kötelességét és most már szeretne élni is. Nem én tehetek róla, hogy nem lett boldog ettől a döntésétől, gondolta Henna. Nem én tehetek róla, hogy bármit teszek, a saját elcsesztett életét vetíti bele. És még van képe nekem felhánytorgatni Lorant az ő fiatal fiúi után!

– Este átjön az öcséd – közölte anya. – Most dolgozik, be van osztva. Nemsokára te is be leszel, gondolom.

Henna vette a célzást. Anyának joga van úgy élni, ahogy, mert már két házassággal és hat gyerekkel megtette a kötelességét. Henna még nem érdemelte ezt ki és botrány, hogy mégis úgy él, ahogy.

– Megkeresem Lorant – állt fel. A szűk konyhából nem tudott anélkül kimenni, hogy ne kellett volna anyja zömök, de sportos testéhez préselődnie. Egy pillanatra anya mintha ellentartott volna neki, de végül engedett.

– Nem biztos, hogy ma visszajövök – szólt még vissza Henna az előszobából.

A polgári védelem konténere mellett álló sportcsarnokba indult, amiről tudta, hogy szükségszállásnak rendezték be. Az utcákat folyamatosan takarították, egyszer még egy traktort is látott, ami egy nagy tolólappal törte az utat a törmelékben, mellette szorgosan lapátoltak az emberek, akik a mindent belepő finom portól, a nedves iszaptól és a derengő napfénytől teljesen egyforma lényeknek látszottak; embernek a legkevésbé. Újra

eszébe jutottak a bábok és amiket Oskar mondott róluk. Nem tudott még napirendre térni fölötte, bármennyire is logikusnak tűnt és ha nem Oskartól származott volna az értelmezés, talán ő is erre a következtetésre jut. Ahogy a takarítással foglalkozó embereket kerülgette, fájdalmasan belémart a vágy a régi világ után, amikor Oskar még nem volt ennyire hülye, csak annyira, hogy elvállalja a főszerkesztőséget, amikor együtt volt a nagy csapat Laurával és Raollal, még Maren is a maga pszichopata jellegével milyen sokat tett hozzá, hogy aztán felbukkanjon a kisbolygó az öccse észleléseiben, megkegyeljenek a bábok és minden elcsesződjön. De minden.

Meg kellett torpannia, mert két középkorú férfi elállta előtte az utat, lapát volt náluk, de inkább csak kapirgálták az összeállt kövekből és zsurlómaradványokból álló masszát az egykori út helyén. Mikor észrevették Hennát, valamit odasúgtak egymásnak, abbahagyták a munkát és jól megnézték maguknak, a tekintetük semmi jót nem ígért. Henna először azt hitte, hogy mint nőt nézik meg, bár a nyílt utcán ilyenekkel még nem találkozott, csak szórakozóhelyeken, ahol egyesek többet ittak, mint amire hitelesítve voltak. Nem szerette az ilyen helyzeteket, de rutinból le tudta őket kezelni. De a két férfi tekintete most valahogy más volt és nem csak az etanol hiányzott belőlük, hanem más is. Aztán rájött, hogy az úrhajós kezeslábasát nézik, amit ugyan le akart már cserélni, de anya nem törte magát azzal, hogy tiszta ruhát készítsen ki neki, így maradt ez. Fel se tűnt, mert az elmúlt hónapokban szinte mást se viselt és mást se látott maga körül, de itt lent.

Ha el tudtuk volna téríteni, jutott eszébe anya megjegyzése. Akkor díszmenetben vitték volna őket végig Zónaváros érintetlen főutcáján. Így meg... Dacosan állta a tekintetüket, készen arra, hogy szembeszálljon velük, ha kell. Mindkettőnél

legalább egy fejjel magasabb volt és tudta, hogy a férfiak ezt hogy élik meg.

Végül az egyikük nem bírta tovább, lesütötte a szemét és kicsit odébb húzódott. A másik kis késéssel követte. Henna átment rajtuk.

A sportcsarnokba lépve visszahőkölt, mintha egy láthatatlan falba ütközött volna. Már az előtér is tele volt rakva rögtönzött ágyakkal és mindenféle tárolóalkalmatosságokkal, inkább egy szeméttelep, mint egy szálláshely benyomását keltve. Az energiahány miatt a szellőzés sem működött és a tömény emberszag már az ajtóban körülfonta. Nyelt egy nagyot és próbált nem foglalkozni azzal a késztetéssel, hogy megforduljon és elrohanjon. Ismerős arcokat keresett és Loran után kezdett kérdezősködni. Sokszor nagyon kelletlen válaszokat kapott és furcsa pillantások kísérték. Végül kigombolta és a derekára hajtotta az overallja felső részét, az úrhajós ruha alatti szürke, testhezálló póló már nem árulta el, hogy ő is azok között volt, akik megmenthették volna a Karbont és kudarcot vallottak. Néhány arcot szívesen felpofozott volna.

Néhányan emlékeztek egy Loranhoz hasonló alakra, aki furcsán beszélt, esetlenül mozgott és rögtön jelentkezett a legszemetebb munkára is, amivel a védelmisek előálltak. Valószínűleg most is kint van, tudta meg Henna. A kint akárhol lehet. Próbálják beindítani a kikötőt, legalább a személyforgalomnak, de a lépcsőt is szétcsapta az árhullám. Az erőműnél is sok munka van. A csatornarendszer is tele van hordalékdugókkal. Akárhol lehet.

Henna végül leült az előtérben, hogy megvárja. Sokáig nem hagyták békén, senki sem húzhatta ki magát a munka alól. Hamarosan egy asztal mellett találta magát egy táblagéppel és szörnyű kézírással telefirkált rostpapírok halmával és adatokat

vitt be a rendszerbe és közben próbált nem gondolni semmire, főleg nem azokra a dolgokra, amik az adatok mögött rejtőznek. Szerencsére pont felnézett akkor, amikor a sokadig visszaérkező csoportban felfedezte Lorant. Majdnem feldöntötte az asztalt, ahogy felugrott, hogy elkapja.

– Loran! – szólította meg egész közélről a portól és olajtól mocskos arcú fiút. Nem érdekelte a kosz vagy a szag, megragadta a kezét. – Húzzunk el innen a francba!

Végül Raolnál kötöttek ki, aki egy csoportvezetővel osztozott meg a polgári védelem épületében egy kis szobán, de a csoportvezető kint volt terepen pár napig. Lorant elküldték zuhanyozni, Raol pedig szerzett nekik pár jellegtelen ruhadarabot a tartalékkészletekből.

– A fejekben nagyobb kavarc van, mint az utcákon – közölte Henna, miután átöltözött. Raol kis gondolkodás után bólintott.

– Te mire gondolsz? – kérdezte.

– Nem áll össze, hogy most mit is csinálunk – mondta Henna. – Anyám eléggél a kis konténerében, mint azelőtt. Két utcával odébb katasztrófa sújtotta övezet van. Láttam az ipari konténer tetején üldögelni és iszogatni pár arcot, alattuk meg majdnem befogtak kényszermunkára. Végül mondjuk be is fogtak.

– Mire?

– Adatfeltöltés a csarnokban. Na azt se kellett volna látnom. Rohadtul nincs semmi rendszer benne, mintha mindenki fontoskodna a saját területén, de amikor próbáltam magasabb szinten értelmezni a dolgokat, hát semmi. És akkor az a bábos dolog még sehol sincs, amit Oskar mondott. Most így néz ki egy társadalom, ami éppen rájön, hogy megtámadták és el akarják pusztítani? A tanács megvan még egyáltalán?

– A kérdés jó – ismerte el Raol. – Te is ismered, kikből állt a tanács.

– Állt? – csapott le a szóra Henna. – Miért csak állt?

– Ugye ketten meghaltak itt a városban. Többen kitelepültek kisebb helyekre és azok közül sokakkal nem sikerült még felvenni a kapcsolatot, mondjuk annyira nem is erőltettük, mert elméletileg nekik kellene jönniük és beállniuk a helyükre, de szerintem direkt lapulnak. Mondjuk úgy a fele van meg és ez így ugye döntésképtelen.

– És akkor? – kérdezte Henna. – Essünk szét még jobban, mert pár trottyos öregnek nincs kedve előbújni valami érintetlen, nyugis farmról és végre csinálni is valamit a címe mellé?

Raol széttárta a kezét.

– Most tőlem vársz választ? Mondtam már, hogy te is tudod, kikből állt a tanács. Kurvára nem kellett komoly döntéseket hozniuk, ezt az egész karboni rendszert nem arra találták ki, hogy kemény helyzetekkel foglalkozzunk. Ideküldtek egy üres földre, semmi ellenség, még egy veszélyes ragadozó sincs a dzsungelben se, szűz földek, dupla annyi felszerelés, demokrácia, egyenlőség, ősök és a haladás tisztelete egyszerre, meg a többi szép dolog. Te is tudod. Meg hogy milyen tanács lehet az, amit általános szavazással választunk, mégis kábé kihalásos alapon cserélődik, mert a szavazók nagyjából arra se veszik a fáradságot, hogy szavazzanak, annyira nincs jelentősége. Most ezeknek az arcoknak kellene szembenézni azzal, ami odakint van. A polgári védelem meg szó szerint elúszott. Egyik nap még eltévedt kirándulókat mentenek az erdőben, a másik nap meg fejükre szakad az ég. Szerinted van erre kapacitásuk?

– Továbbra sem látom át, hogy akkor most mi lesz – közölte Henna. – Mert hogy jó vége így...

Loran kilépett a zuhanyfülkéből. Henna hirtelen elhallgatott, nem azért, mert bármit is el akart volna titkolni előle, hanem mert meglepte, hogy milyen emberformája lett annak a piszkos

alaknak, aki nemrég eltűnt a fürkében. Az elmúlt napok kavargó élményei és érzései után jobban hatott rá a látvány, mint szeretete volna, főleg hogy csak egy kis törülközőt tekert Loran a dereka köré, megmutatva az izmai, amiket eddig inkább csak tapintott, mint látott.

– Hoztam ruhát – bökött a Henna melletti kupacra Raol. – Aztán ha éhes vagy, ehetünk valamit.

– Kösz – mondta Loran. Egyik kezével a törülközőt tartotta, a másikkal esetlenül próbálta megragadni a ruháit, de nagyon szűk volt a hely és mintha kínosan ügyelni akart volna arra, hogy még véletlenül se érjen Hennához. Végül a lány segített neki.

– Ne zavartasd magad – nézett fel Loranra. – De ha akarod, elfordulunk.

– Ö... – A fiú alig észrevehetően elpirult, majd kis tétozás után öltözni kezdett. Henna nem is nagyon titkolta, hogy nézi. Raol mobilja hirtelen jelzett.

– Oskar az – nézett Hennára. – Raol, szia. Ö... igen, pont itt van. Nem, nemrég futottunk össze. Azt nem tudom. Oké. Henna felé nyújtotta a készüléket.

– Neked nincs mobilod? – kérdezte.

– A kilövés előtt leadtam – vette át a mobilt Henna. – Engem?

– Ja.

– Henna, tessék.

– Henna! – dörrent rá Oskar hangja, szinte látta maga előtt a vörös fejét, ahogy ordít; látta már így párszor. – Nem tudom, hogy hol vagy de azonnal gyere ide!

– Ó, hát ha ilyen kedvesen hívsz, mi mást tehetnék? – felelte Henna. – Bár lendíthetne az ügyön, ha elárulnád, mit takar az, hogy „ide”...

21.

Becsapódások

Oskar a polgári védelem épületének tetején állt, ahonnan az orbitális egységeket is indították annak idején, még egy másik világban. Az indítóállást most fémlemezekkel fedték le és zsurlótörzsekkel is megerősítették, hogy jobban bírják a három rakodókonténer súlyát.

– Szerinted mi van ezekben? – kérdezte Hennától köszönés helyett.

Henna végigmérte a fiatal, polgári védelmis egyenruhát viselő fiút, aki Oskarhoz kísért. A fiú zavartnak tűnt. Oskar végül intett neki, hogy leléphet. Nocsak, gondolta Henna.

– Még nem sikerült röntgenszemet mutálnom magamra, Oskar – mondta végül. – Szerinted honnan tudjam, hogy mi van három random elem vágott konténerben?

Oskar az egyik nyitott rakodónyílás mellé lépett és a benti sötétségre mutatott.

– Egy bányagép van benne – jelentette ki. – Egy automata, mélyművelésű bányagép vagy mi a tököm, amivel fosszilis tüzelőanyagot lehetne bányászni. Érted, szenet. Szenet! Ezen az egész rohadt bolygón pár millió év múlva lesz is valami szénszerűség, úgyhogy rohadt jó, hogy ezt lehoztátok!

Henna csak állt és nézte, tapasztalatból tudta, hogy Oskar akkor hergeli fel magát igazán, ha valaki segít neki benne. Nem tette meg neki ezt a szívességet.

– Mit mondasz erre? – kérdezte a férfi kicsit később, mikor már zavaró lett a csend.

– Legyen tizenöt – mondta Henna.

– Mi legyen tizenöt? – csattant fel Oskar.

– Tizenötmillió év – pontosította Henna. – Olvastam egy tanulmányt régebben, hogy pár tőzegláp Gondwana körül addigra esélyesen átalakul lignitté.

– Te teljesen hülye vagy? – Oskar felemelte a kezét, mintha meg akarná ütni, de a mozdulat félbemaradt, bár Henna ösztönösen megfeszítette az izmait, nem volt biztos benne, hogy mivé fajul a dolog. – Mi a francról beszélsz? Külön konvojjal idehozattam ezt a három kibaszott konténert, hogy egy millió évek múlva hasznos fémhulladékot kapjak? Ezt magyarázd meg nekem!

– Oskar, szerintem próbálj kicsit konkrétabb lenni – kérte Henna nyugodtan. – Tegyél fel például igazi kérdést, mert nem látom, hogy miért nekem kellene megmagyaráznom azt, amit te tettél.

– Oké, bébi – bólintott Oskar. Mélyeket lélegzett, hogy kicsit összeszedje magát. – Ebben a konténerben nem az van, aminek lennie kellene.

Henna felhúzta a szemöldökét.

– Minek kellene benne lenni? – érdeklődött.

Oskaron látszott, hogy számol magában, mielőtt megszólalna. Ügyes, fejlődőképes, nyugtázta Henna.

– Az mindegy, minek kellene lennie benne – felelte végül. – De nem ennek.

– Miért nem néztétek meg, mielőtt felrángattátok ide? – kérdezte Henna. – Mennyi etanol ment rá erre? Meg nem is tudtam, hogy működik a teherlift is ebben az épületben.

– Henna, ne szórakozz velem! – lépett kicsit közelebb Oskar. – A digitális címke alapján másnak kellene lennie ebben a konténerben. A Karbon története során soha nem volt gond a konténerek címkézésével. De most, pont ezzel...

– Hibátlan rendszerek nem léteznek – vont vállat Henna.

– Igen – értett egyet vele Oskar. – És azt is tudom, hogy a hibák jelentős része emberi tényezőre vezethető vissza. Úgyhogy mint a pakolást irányító csapat vezetőjét kérdezem, egyelőre csak mint... barát: mi történt és hol van az eredeti konténer?

– Oskar, kedves – lépett egyet közelebb Henna is. – Két rohadt nagy manipulátorkarral rángattunk ide-oda konténereket töksötétben és mikrogravitációban. Minden manővert naplófájlban rögzítettünk és meg tudod nézni. Úgy gondolom, a manipulátorkarral nem tudom még szándékosan sem átkarcolni a konténerek digitális kódját, úgyhogy nem én vagyok az embered. Ha meg valakire csak ki akartad önteni a frusztrációd, akkor meg ismersz annyira, hogy ebben az esetben meg rohadtul nem én vagyok az embered, mert nem viselem jól az ilyesmit. Van még kérdésed?

Oskar összeszorította a száját.

– Nincs – mondta végül. – De rajtad lesz a szemem.

– El is várom – bólintott Henna.

– Oké Raol, Loran, most mi vagyunk a csapat. Visszakaptuk végre a mobiljainkat és egyelőre nem rúgtak ki minket az épületből. Úgyhogy munkára!

A két fiú a két ágyon ült, Henna az ablakot imitáló világítófalnál állt, mint ahogy régen, a szerkesztőségi üléseken, amikor valami nagyobb és fontosabb projektnek futottak neki.

– Egy óra múlva mennem kell – közölte Raol. – Teherautót vezetek a kettes táborba.

– Remek – mondta Henna. – Akkor van egy óránk és utána legfeljebb beteget jelentesz. Nem, nem rinyálunk. Ez most sokkal fontosabb.

– De miről van szó? – kérdezte óvatosan Loran.

– Ezt akarom összerakni – felelte Henna. – Utána meg kitalálni, mit kell kicsit megmozdítani, hogy ne a legnagyobb gödörbe álljunk bele a végén.

– Továbbra sem értem, de esetleg ha leosztod, mivel kezdjem... – húzta a száját Raol.

– Mi sem természetesebb. Úgy állunk neki, mintha egy nagyobb cikkhez keresnénk az anyagot, még azelőttől, mikor a polgári védelem átvette a boltot és Oskar ilyen nagy ember lett. Egész pontosan Oskar az, ami nekem nagyon gyanús és kicsit mögé akarok ásní.

– Ha balhétok van, abba ne keverj bele – állt fel Raol. – Nem akarok senki oldalára sem állni.

– Ülj vissza! – szólt rá Henna, de Raol nem mozdult. A lány sóhajtott egyet. Ahogy Loran nézte őket azokkal az értetlen, szinte bamba szemeivel, még szánalmasabbnak tűnt a helyzet, ha megpróbálta kívülről elképzelni. – Nincs semmi személyes balhém Oskarral. Egyelőre, legalábbis, bár már kószolhat. Viszont bedobott pár olyan dolgot, ami gyanús és mivel többek közt azért hagytam ott az *Alternatív Karbont*, mert elegendő lett abból, hogy milyen manipulatív stílust vett fel, jó okom van most is gyanakodni. Főleg, hogy azt látom, egyre több szál fut össze a kezében.

– Ami nem is baj – közölte Raol. – Te nem voltál lent, amikor történtek a dolgok. Már a becsapódás előtt akkora töketlenkedés volt, amit el se hinnél. Ha az embereknek nem lett volna meg a maguk józan esze, nem pár tucat áldozat lett volna, hanem több ezer vagy akármennyi. A becsapódás utánról pedig nem is beszélve. Ha Oskar nem lép oda, akkor fogalmam sincs, hol lennénk most. Ezt a várost is alig akarták kiüríteni, szavazni akartak róla! A polgári védelem, tisztelet a kivételnek, egyszerűen alkalmatlan erre a helyzetre.

– Mint ahogy az egész karboni rendszer alkalmatlan erre a helyzetre – értett vele egyet Henna. – Ami engem most érdekel, az az, hogy mi igaz a bábokkal kapcsolatban.

Raol hallgatott egy kicsit, majd leült.

– Minden igaz, amit hallottál – mondta halkabban.

– Tehát a bábok valami intelligens faj, akik háborút indítottak ellenünk? – kérdezte Henna. Loranra nézett és újra azt a hitetlenkedést látta az arcán, amit első alkalommal, mikor előkerült a téma. – Sőt, egyenesen egy úrjáró faj, akik nem is innen származnak, csak épp olyan genetikailag módosított telepesek, mint mi? És képesek kisbolygókat olyan pályára állítani, hogy becsapódjanak a Karbonba?

– A föld alatt élnek – mondta Raol. – És csak nagyon közvetve szorulnak rá a napfényre. Vagy egyáltalán nem, nem tudjuk biztosan. Tehát nekik meg sem kottyan, ha ilyen becsapódásokkal kiirtják a bioszféra egy részét, ha abban az egy részben mi is benne vagyunk.

– A francba, Raol – csattant fel Henna, csípőre téve a kezét. – Láttál te már bábokat közelről? Nagyon szép meg logikus meg akármi, csak ott esik pofára az egész elmélet, ha ránézel ezekre a dögökre. Egy lárva értelmesebb lénynek látszik, mint ezek az... izék.

– Ez így van – szólalt meg Loran. Egész eddig egy szót sem szólt, csak némán gubbasztott az ágyán a mobilja sötét képernyőjére bambulva. Most megtelt étellel. A tenger fölé magasodó sziklaplatóra épült Zónaváros lakói nem sok bábbal találkozhattak, mert az alapkőzet túl kemény volt a bábok számára, de Loran egy vidéki farmon felnőve látott helyettük is eleget. – Tényleg rettentő primitívnek néznek ki. De olyan dolgokat csinálnak, amihez muszáj, hogy eszük legyen.

Henna leült Raol mellé.

– Például? – kérdezte.

– Például úgy ástak járatrendszert, hogy apám véletlenül se tudja az új traktort rávinni a földjére. Ja, és a régi traktort meg csapdába csalták.

– Csapdába csalták? – húzta fel a szemöldökét Henna. A bábok?

– Amit meséltem – bizonygatta Loran. – Vagy négy járatot egybenyitottak a föld alatt ott, ahol a traktor menni szokott. Apám beszakadt, majdnem ott is maradt. Két nap múlva meg eltűnt a traktor, fémkeresővel sem találtuk. Kint volt a polgári védelem is. Azt hittük, valami szerencsétlen baleset, hogy pont így ástak, de...

– És ahogy rácsaptak az etanoliparra? – dobta fel Raol. – Gyakorlatilag az egész kontinensen, összehangolva. Betettek a kitermelésnek, a tartályfarmoknak, eltörtek csővezetékeket, aláástak és elárasztottak átfejtőterminálokat. Én se csináltam volna jobban, ha meg kellett volna terveznem. Csak mivel azt hittük, tudjuk mik ezek, gondoltuk, a szokásos vadkár, csak kicsit nagyobb mértékben. Szakadj le Oskarról és nyisd ki a szemed, Henna! Semmi köze hozzájuk. Nem ő találta ki. Sőt, mikor a genetikusok előálltak ezzel az elmélettel, ő volt az, aki a legjobban cáfolni akarta.

Henna összenézett Lorannal. A fiú szemében korábban nem látott tűz lobogott. Henna furcsa ízt érzett a szájában, valami keserűt. Szerette volna a belül feszülő indulatot valakire ráereszteni, mondjuk Oskarra, nem pedig ezekre a formátlan, akármilyen akármicsodákra, de...

– Még sincs ezzel tele a sajtó – mondta végül. – Sőt, olyan benyomásom volt, mintha titkos infó lenne. Mintha Oskar is tesztelte volna, hogy te elmondtad-e nekünk, meg te is óvatoskodtál.

– Nem hiszem, hogy titkos infó lenne – vitatta Raol. – A tanács biztos nem titkosította, mást se nagyon csináltak, amihez egy

kis mersz kellene. Egy elmélet. Nyilván nem állnak elő vele mindenhol, kitörne a pánik. Már ha elhinnék egyáltalán. Tudod mennyi elmélet forog mostanában?

– Nem kellene tudnunk, hogy háborúban állunk? – kérdezte Henna.

– Figyelj, ha tényleg ez a helyzet, akkor gyakorlatilag az első generáció óta háborúban állunk, csak nem vettük észre. Különbösen is, mi a fenét tudnánk tenni hirtelen azon kívül, amit eddig is tettünk? Úgy tűnik, a bábok lassan csinálnak mindent. Először össze kell szednünk magunkat és ki kell találni, hogyan harcoljunk velük úgy, hogy mi nyerjünk. Ha mindenki kimenne a mezőkre meg az erdőkbe bábokra agyonvágni, nem lennénk előrébb.

– Te utánajártál a genetika elemzéseknek? Leellenőrizted azokat, akik elvégezték őket?

– Szerinted? – kérdezett vissza Raol.

Henna bólintott. A régi csapatban Laura volt a legalaposabb adatgyűjtő és szemlésző, de ha valaminek a mélyére kellett ásni, Raol állt bele.

– És akkor most mennem kell – állt fel újra a fiú. – Ha visszajöttem, játszok veled oknyomozósdit, de szívesebben tenném a régi felállásban.

– Én is – mormolta Henna. – Hidd el, én is.

Kettesben maradt Lorannal és a sűrű, kínos, tehetetlen csönddel.

Este újra jelentkezett Oskar és ismét behívta Hennát. Megint azok a rohadt konténerek, gondolta a lány és próbált megszabadulni a dologgal kapcsolatos kétségeitől. Tudta, hogy jól döntött, akkor is, ha a végén kiderül és el kell vinnie a

balhét. De biztos volt benne, hogy még nem derült ki. Az is lehet, hogy sohasem fog.

Mielőtt elindult volna az Oskar által megjelölt tárgyalóba, anya üzenetet küldött neki, hogy mikor megy már haza. Visszaírt, hogy elkészítette-e már Lorannak a helyet. Ezután anya már nem írt. Henna nem is bánta.

Oskar viszont nem egyedül várta, hanem a tanács három tagjával és a gondterheltségük ellenére barátságosnak tűntek. Henna gyanakvását azonban nem sikerült feloldaniuk.

– Nem tudom, hogy találkozta-e már ezekkel a számításokkal, Henna – mutatott az adaternyőn bonyolultnak tűnő képleteket és számsorokat az egyik tanácsos.

– Nem – felelte Henna.

– A csillagászati egységünk dolgozott rajtuk, nemrég véglegesítették az Anyahajóval visszaérkezett adatok alapján. A lényege az, hogy kiszámolták, hova csapódott volna be a kisbolygó, ha ti nem próbáljátok meg letéríteni a pályájáról. Zónaváros száz kilométeres körzetébe.

Henna az adatsorokat nézte és arra gondolt, hogy amennyit ért hozzá, akár az aranycsinálás képlete is lehetne.

– Ezt így ki lehet számolni? – kérdezte.

– Mindent ki lehet számolni, ha van elég adat és elég idő – bólintott a tanácsos. – Tehát a lényeg az, hogy az Anyahajó útja megmentette Zónavárost: ha ide csapódott volna be egyben a kisbolygó, nem csak az emberi életben szenvedtünk volna el hatalmas veszteséget, hanem megsemmisült volna a Karbon ipari és szellemi kapacitásának nagy része is, mert a leszállókonténereket nem tudtuk volna innen elvinni, ha az embereket szét is telepítettük volna a kontinensen. Úgy vélem, igazságtalanul bántunk mindazokkal az űrhajósokkal, akik bármelyik szakaszban odafent dolgoztak és szeretnénk megfelelő elismerésben részesíteni őket.

Henna gyanakvása inkább csak nőtt. Sohasem tartotta magát olyannak, akit bármivel is le lehetne kenyerezni. Színpadiasan körbenézett.

– Úgy emlékszem, nem csak én voltam odafent a hajón – közölte. Láta, hogy egyedül Oskar érti, mire akar célozni és azt is, hogy nagyon nem tetszik neki Henna reakciója. Mégsem reagált semmit némi szemforgatáson kívül.

– Ez így van, Henna – mondta a tanácsos, aki eddig is beszélt vele. – Mert még nincs itt az ünneplés ideje. Úgy tudom, már hallottad, mi a helyzet a bábokkal.

Henna bólintott.

– Nehéz volt elfogadni, de minden jel arra mutat, hogy ez a tényleges helyzet – folytatta a tanácsos. – Sok kérdésünk van és ahogy több mindent tudunk, úgy lesz egyre több, ez pedig egy olyan helyzet, amivel nem hogy a Karbon, de az egész emberiség történetében nem kellett senkinek szembenéznie. De ennek ellenére magunknak kell megoldanunk. A földi adás továbbra sem működik és ha működne is, még tanácsot is csak nagyon későn kapnánk, konkrét segítséget pedig egyáltalán nem remélhetünk, még ha rögtön indítanának is egy hadihajót.

– Amivel amúgy se mennénk sokra – jegyezte meg egy másik tanácsos.

– Azért azt a gyűrűt levadászhatnánk vele, ami idehozta az aszteroidát – tette hozzá Oskar.

– Most nem ennek van itt az ideje – zárta le az a tanácsos, aki eddig is beszélt Hennával. – És talán nem is nekünk kell ebben döntenünk. Henna, a mérnökök azért nincsenek itt, mert dolgoznak: az orbitális egységek rádióit használva kommunikálnak az Anyahajóval, ami távközlési műholdakat fog pályára állítani, hogy helyreállítsuk az összeköttetést az egész Karbonon. Nem használtuk ezeket a műholdakat, mert nem tudjuk őket karbantartani és pótolni, de most pár évig

kelleni fognak. Az alapítványi szabályzatban is vannak részek globális vészhelyzetekre, ezt próbáljuk meg alkalmazni, bár egy idegen civilizációval való háború fel sem merült az alapítókban. Akárhogy is, ki kell alakítanunk egy központi kormányzatot a válság idejére, ami teljesen idegen attól, amit a Karbon eddig megszokott és képviselt.

Henna újra Oskarra nézett. Eszébe jutott az az este abban a közösségi házban, ahol Maren majdnem összebalhézott a biztonsági őrrrel a faragókése miatt és ahol Oskar kifejtette, hogy az a baj a Karbonnal, hogy hiányzik az éhség, a drávj, az akarás. Hát most örülhetsz, Oskar, gondolta. Hamarosan lesz itt minden.

– Hamarosan helyreállítjuk a globális kommunikációt – folytatta a tanácsos –, és megerősítjük az új irányítás alkotmányos kereteit és határait. Ezután a tanács a jelenlegi formájában felosztatja magát és felhatalmazást kér egy szakértői irányító csoportnak, amit nevezhetnénk kormánynak is, de nem fogunk, mert a Karbon nem erről szól. Ezzel kapcsolatban szeretnénk egy megbízást adni neked.

– Nekem? – húzta fel a szemöldökét Henna.

– Az édesapád Gondwana helyi tanácsának meghatározó embere.

– Ó. – Hennát szinte arcul csapta a felismerés. Hirtelen nem is tudott mást mondani.

– Gondwana a második legnagyobb város a bolygón és a csapás szinte teljesen érintetlenül hagyta. Bizonyos keretek között mindig is volt egy kis rivalizálás Gondwana és Zónaváros között, de semmi sem indokolta, hogy ez túl jelentős legyen. Most azonban ebből komoly probléma lehet, főleg, mert teljes egységben kellene fellépünk. Szeretnénk megbízni azzal, hogy közvetítsél ebben az ügyben.

– Nem vagyok túl közeli viszonyban apával – közölte Henna. – És nem hiszem, hogy nagyon meghatná, ha megjelennék. Mióta lelépett, háromszor ha keresett, akkor is... Mindegy.

– Még így is te vagy a legjobb jelöltünk – mondta a tanácsos és látszott rajta, hogy komolyan is gondolja. – És mellette úrhajós is vagy. Erre is építhetünk.

– És konkrétan mit vártok tőlem? – kérdezte Henna.

– Az egység megerősítését – felelte a tanácsos. – És édesapádat szeretnénk a szakértői testületben látni. Akár az elnökeként is. De ezt nem lehet rádión megtárgyalni. Nem hivatalos felkérés, csak... puhatolózás. Holnap reggel indultok repülővel. Remélem számíthatunk rád.

Apa vagy Oskar, gondolta Henna. Legszívesebben keserűen felnevetett volna, de megfegyelmezte magát. De a döntés nem volt kérdéses, egy pillanatra sem. Összenézett Oskarral és állta a tekintetét.

– Igen – felelte. – Kivel megyek?

– A polgári védelem egy tapasztalt munkatársával, akinek a felesége délen ragadt. Újabb összekötő kapocs, ha így tekintjük. Remek pilóta. Át fogtok repülni a becsapódási zóna fölött is.

Henna bólintott.

– Én is vinnék még valakit – mondta.

22.

Családi minták

– Ha ez egy értelmes faj – mondta Henna a mikrofonba, a mellette ülő pilótára sandítva –, akkor mielőtt durván háborúzni kezdünk velük mi is, nem kellene megpróbálni tárgyalni?

– Mégis hogyan? – kérdezte Bart. Henna először nem örült neki, mikor megtudta, hogy ő lesz a pilóta, aki elviszi délre, mert Bartot azzal a korszakkal kötötte össze, mikor Oskar elkezdett meghülyülni. De aztán túllépett ezen az érzésen. Ha belegondolt, Bart a fess polgári védelmis egyenruhájában és a gondosan pár milliméteren tartott borostájával mindig is profi módon végezte a dolgát. Ha ez a dolog az volt, hogy Oskart és az *Alternatív Karbont* a tanács (vagy a védelmi főnökség?) manipulatív szócsövévé torzítsák, akkor azt, nem ő találta ki a parancsát.

– Nem tudom, hogyan – vallotta be Henna. – De ezt is nyitva kellene tartani. Legalább annyi energiát kellene ennek a kitalálásába befektetni, mint abba, hogyan intézzük el őket.

– Ha bármi ötleted van, ne tartsd vissza – vonta meg a vállát Bart. – Látjátok a krátert?

A látási viszonyokat nem lehetett megszokni a becsapódás óta. Mintha állandóan szürkület lett volna, a Karbon csillaga vörös, elmosódott foltként vándorolt az égen, mikor a sötét felhők látni engedték. A repülőgépből még zavaróbb volt. Henna régi emlékei alapján arra számított, hogy a buborékkabinon túl kinyílik majd a világ, a látóhatár, a végtelenbe nyúló zöld karboni táj erdőkkel és méregzöld mocsarakkal, rétekekkel. A zöld szín mostanra szinte teljesen eltűnt, a zsurlóerdők és lápréteg bebarnulva, portól lepve haldokoltak, a korábban

elpusztíthatatlanul nyüzsgő rovar- és lárvatömeg szinte teljesen eltűnt az egyre sűrűbb avarrétegben és a föld alatt. Csak a bábok aktivitása nem változott, áttetsző, kemény, zselészerű testük nem igényelte sem a napfényt és nem hatott rájuk a lehűlés sem.

Bart lejjebb ereszkedett és kicsit megdöntötte a gépet, lusta fordulót írva le. Kezével előre bökött.

– A perem – mutatta. – A geológusok szerint a becsapódás után egy kis ideig magasabb volt a legmagasabb karboni hegységnél is.

– De durva – hajolt előre a két ülés között Loran is.

Átbújtak két gyászszínű felhő között és a légkörben lebegő porrétegen átsejlő fényben feltárult előttük a nagyobbik becsapódási krátert körülvevő peremfal. A levegőből jól látszott az íve, amit a meredek hegylánchoz hasonló formáció követett, körbevéve a tengervízzel megtelt krátersebet, amit a becsapódás a bolygó testébe vágott. A körív vége a kráter fölött lebegő ködpárába és a borús félhomályba veszett. A külső részét letarolta és sötétszürkére égette a robbanásban felszabaduló energia, a látóhatárig húzódott a sötét, űrbéli táj.

– Leszállunk – közölte Bart.

– Leszállunk? – kérdezte Henna. – Ide?

– Van egy kutatótelep a perem mögött. Illetve volt, mert már kiürítették. De a leszállópálya meg valamennyi hátrahagyott készlet még megvan, abból megtankolunk. Kicsit több súllyal jövünk, mint terveztük.

Hátrafelé bökött, ahol Loran a kabintetőre tapadva figyelte a tájat. Henna bólintott. Senki sem értette, miért akarja Lorant is magával hozni, talán csak Oskar, ő meg nem beszélt róla, bár a háttérben biztos próbálkozott valamivel. De mikor a többi tanácsos – mit többi tanácsos, Oskar nem is tagja a tanácsnak!

– látta, hogy Henna hajthatatlan, rábólintottak. Bart viszont

csak az induláskor tudta meg és nem örült neki. De a parancs az parancs és Bart profi egyenruhás. Henna is erre számított és be is jött a dolog.

De az nem töltötte el különösebb örömmel, hogy oda fognak szállni, ahol alig egy éve több millió atombombának megfelelő energia lobbant el egy pillanat alatt.

Átrepültek a peremen és elmerültek a kráter belsejében hullámozó víz fölött ülő párában.

– Majdnem száz kilométer az átmérője – mondta Bart. – Több mint a fele a szárazföldre robbant bele, a perem pedig elzárta a tengertől. De már szinte teljesen feltöltődött vízzel, pár méter lehet már csak a különbség.

– És mi ez a pára? – kérdezte Loran. – Még mindig ilyen meleg a becsapódástól?

– Nem attól, hanem a Karbon belső hőjétől – felelte Bart. – Állítólag kifordította a földköpenyt a becsapódás és a kőzetlemez darabokra szakadt. Eleinte olyan volt itt minden, mint a pokol. A bolygó túloldalán egy új vulkán jelent meg a lökéshullámtól.

A meredek oldalú perem eltűnt mögöttük, csak a vizet, a szürkén derengő eget és a mindenfelől körülölelő párát látták. Henna úgy érezte, mintha a semmi közepén lebegnének és nem haladnának semerre.

– És most? – kérdezte, mikor már majdnem negyed órája küzdötték előre magukat ebben a semmiben. – Most hova megyünk?

– A belső peremen van a bázis – mondta Bart nyugodtan. – Mindjárt ott vagyunk, ne aggódjatok.

– Belső perem?

– Két koncentrikus sávba dobta ki az anyagot – magyarázta Bart és egy térképvázlatra mutatott, amit a műszerfalra

csíptetett. – Volt egy központi kúp is, de az hamar összeomlott. Amúgy a víz itt alattunk húsz kilométer mély.

Egyre alacsonyabbra ereszkedtek és végül felbukkant alattuk egy újabb íves kiemelkedés a vízpára fölött. Nem tudták semmihez sem viszonyítani, így a valódi méreteit csak akkor kezdték sejteni, mikor Bart még lentebb vitte a gépet és a barnás–szürkés massza teteje eltűnt fölöttük a félhomályos borongásban. Végül felbukkant egy kisebb terasz-szerűség ott, ahol a meredeken a vízbe szakadó hegyoldal kicsit lankásabbá vált és valami éles fénnel villogni kezdett a végén.

– Az automatikus irányfény, reméltem, hogy még működik – jegyezte meg Bart.

A meggyötört felszín egyre közelebb került.

– Nem tetszik – közölte Bart, átpörgetve pár ikont az elhagyatott kutatóépület számítógépén. A repülőgép az épület mellé telepített tartálynál állt és a pumpa egykedvűen zúgva töltötte fel üzemanyaggal.

– Mi nem tetszik? – érdeklődött Henna.

– Öt fokot dőlt a legutóbbi leolvasás óta – magyarázta Bart. – Az durva. Hamarosan az egész terasz belecsúszik a kráterbe. Pár kilométerrel odébb vagy egy köbkilométernyi szakadt bele nemrég, úgy kicsapta a vizet, hogy majdnem elvitte az egész bázist. Azért is ürítették ki.

– Akkor nem kellene lépünk? – érdeklődött Henna.

– Azért nem mennek ilyen gyorsan a dolgok – próbálta megnyugtatni Bart. – De ha helyzet lenne, rögtön indulunk. Amúgy is, mindjárt kész vagyunk. Loran hol van?

– Megnézem.

A fiút a leszállópálya szélén találta meg, ahova a furcsa szagú és tapintású köveket halmozták fel a kutatók, az a pár

megszállott, akit a tanács nagy nehezen kiengedett a becsapódás vizsgálatához a világvége után nem sokkal. Bart elmondása szerint akkor még sokkal durvább volt a helyzet, a tenger még nem öntötte el ennyire a krátert és a föld szinte még izzott a lábuk alatt. Később több helyen áttörték a tenger felőli peremfalat a megzavart áramlatok és a bolygón többször körbefutó, egyre szelídülő cunamilökések és a bezúduló tengervíz tette a dolgát, egy időre elüldözve a védőruhában dolgozó kutatókat. Mikor valamennyire lehültek a dolgok és a peremfalakról is leszakadtak a több tíz kilométeres mélységbe a lazább részek, kezdték el építeni az állomást a belső gyűrűn, néhány drónt és egy felfújható csónakot is telepítve, amikkel rengeteg mintát vettek és mindenféle megfigyeléseket végeztek, amíg ki nem kellett üríteni a helyet.

– Minden rendben? – kérdezte Henna. Loran bólintott, de nem fordult meg, a mélybe nézett, ahol a vízpára néha annyira eloszlott, hogy lehetett látni a vizet.

– Figyelj, Loran, mondanom kell valamit – lépett még közelebb Henna.

– Mégpedig? – kérdezte Loran, továbbra is a vízre bambulva. Henna felsóhajtott. Valahol megértette a fiú viselkedését és abban is biztos volt, hogy már jóval több oka van annak, mint az a szerencsétlen este ott fent az *Anyahajón* a becsapódás éjszakáján. Amióta leszálltunk, Loran a semmi közepén lebeg, gondolta Henna. Nincs hír a családjáról, nem ismer senkit, nincs semmije, csak amit úgy kap pár ismeretlen arctól és az egyetlen ismerőse én vagyok, akit meg a legszívesebben elfelejtene. Ráadásul rángatom magammal ide-oda. Mégis mi többet tudnék kezdeni vele jelenleg?

– Rövid leszek, mert Bart mindjárt végez. De itt most nem hall senki. Figyelj, Loran, amikor fent helyet készítettünk a második orbitális egységnek, kicseréltem pár konténer kódját.

Egy csomó más rendes művelettel adtam be a programozóknak, fogalmuk sem volt róla, miket variálnak át. Azokban a konténerekben, amiket fent hagytunk az *Anyahajón*, fegyverek vannak a Földről. Kézifegyverek meg nehézfegyverek is. A tanács annak idején nem akarta lehozni őket, mert nem volt rájuk szükség és én nem akartam most se, hogy lekerüljenek.

– A bábok ellen pedig jók lennének – jegyezte meg Loran. Mintha kicsit megremegett volna a hangja, de Henna nem volt benne biztos.

– Kétlem – mondta. – Ha valaki használni akarná őket, az nem a bábok ellen lenne, azok ellen így is vannak hatékony eszközeink. Emberek ellen nagyon jók lennének és ebben a mostani helyzetben túl nagy lenne a kísértés. Ezért döntöttem úgy, hogy jobb, ha fent maradnak.

– Nincs több konténer – fordult Henna felé Loran. Tényleg mérgesnek tűnt. – Akkor most már fent is maradnak?!

– Ha nagyon akarják, az orbitális egységekkel is le lehet hozni dolgokat, van rakterük. De nem ez a lényeg. Nem akartam, hogy földi fegyverek legyenek a Karbonon.

– Marha jó. – Loran keze ökölbe szorult. – Kiderül, hogy egy idegen fajjal háborúzunk, fegyverünk rohadtul nincs, és ami lenne, azt meg direkt kipakolod. Az eszem megáll!

– Ott fent még nem tudtam – emlékeztette Henna. Szívesen leordította volna a fiú fejét, mert nagyon nem szerette, ha így beszélnek vele és volt már gyakorlata abban, hogyan reagálja le az ilyeneket, de meg tudta érteni Lorant és a közös dolgaik után nem akart volna nekimenni. De magyarázkodni is utált, szálnalmasnak tartotta. – Mindegy, most sem döntenék másként. A bábok ellen nincs szükségünk azokra a fegyverekre. És mindenki jobban jár, ha nincsenek most itt.

– És mi a fenéért mondod most ezt el? – kérdezte Loran. – Nem értek veled egyet. Nem hiszem, hogy találnál olyat, aki egyetért veled. Nézd meg, mit csináltak ezek a nyomorékok! Szívesen kipróbálnám, hogy mit lehet velük csinálni a földiek fegyvereivel. Rohadt szívesen.

– Azért mondom el – erőltetett nyugalmat magára Henna –, azért, mert Oskar első dolga az volt, hogy ezeket a konténereket Zónavárosba hozassa. Az utcákat lapátokkal takaríttatja, mikor egy tolólapos traktor fél óra alatt végezne az egészszel, de arra nem sajnálta az etanolt, hogy pár dögnehéz konténert elhozasson onnan, ahol leszálltunk. Gondolhatod, mit szólt, mikor egy bányagépet talált bennünk.

– Nem vágom, mi bajod van Oskarral, de nem találom viccesnek a dolgot – mormolta Loran. – Szerintem nem vagy normális.

– Ezzel nem vitatkozom – simította hátra az egyik vörös fürtjét Henna. – Zónavárosnak a közelében sincsenek bábok, kábé az az utolsó hely, ahol ellenük kellene valami. Mindegy. Azért mondtam el neked, mert te vagy a másik, aki részt vett a rakodásban. Úgy intéztem a dolgokat, hogy te sem tudtál semmiről, de ha eldurvulnának a dolgok és téged is elővennének ebben az ügyben, akkor nem hinnék el, hogy nem tudsz semmit és mindenáron ki akarnák szedni belőled.

Loran szemében először hitetlenkedés, majd valami dac villant fel.

– Ha ez megtörténne – folytatta Henna –, akkor azt akarom, hogy rögtön mondd el nekik, amit most tőlem hallottál. Nem kell úgy érezned, hogy meg kell védened vagy falaznod kellene nekem. Mindent mondj el nekik és akkor remélem, békén hagynak.

– Ez most elég gáznak tűnik, amit mondtál – jegyezte meg Loran kis hallgatás után.

– Tudom – ismerte el Henna. Valójában a kódokat még jobban megkeverte és a fegyverek lent voltak a Karbonon, mert azért ő sem volt teljesen naiv széplélek. Nem érezte jobban magát attól, hogy hazudott Lorannak, de nem tudott jobbat kitalálni. Olyan felszerelés kódjai mögé dugta a konténereket, amik teljesen feleslegesegek lesznek az elkövetkezendő ötven évben, minimum abban. Addig meg csak kialakulnak a dolgok valahogy.

– Indulunk! – hallották Bart hangját a párán túlról.

Gondwana, a déli zsurlórengetegből kihalászott város lassan elúszott alattuk. Már amúgy is alkonyodott volna, mert a váratlan szembeszél lelassította őket és szinte az utolsó csepp üzemanyagukkal érkeztek meg a kivilágított leszállópálya fölé, de a porral telepumpált karboni ég szinte éjszakai sötétet borított rájuk. Mikor földet értek, a kifutópálya fényeit szinte azonnal lekapcsolták és csak a fogadóépületnél maradtak égve a lámpák. Bart odagurult a géppel és leállította a motort. Mikor kiszálltak, mellbe vágta őket a hideg, nedves szél, pedig már Zónavárosban sem volt melegük. Valami miatt azt hitték, hogy dél felé repülve jobb lesz a helyzet.

A kivilágított teraszon térdig érő kabátot viselő alakok várták őket. Bart jelentkezett náluk, majd a hivatalos körök után az egyik kabátos alak előrébb lépett és egy fiatal, száz év körüli nőnek bizonyult, aki nem hivatalosan átölelte és megcsókolta a polgári védelmis pilótát, aki idáig hozta őket. Larna, gondolta Henna. Bart nem beszélt sokat a feleségéről útközben, de Henna már akkor arra gondolt, hogy szeretné, ha egy nap így beszélne majd róla valaki, aki valamilyen formában a társa.

– Henna – hallotta meg apa hangját. A többi kabátos alak diszkréten odébb húzódott és inkább Barték köré gyűltek,

egyedül Loran maradt ott Henna mellett, nem tudva mit kezdeni magával.

– Szia, apa – bólintott Henna is. Kislányként mindig sóvárogva várta azokat a ritka pillanatokat, amikor apával lehetett, mindig várt valamit ezektől a találkozásoktól, amiket végül sohasem kapott meg. Kamaszként már ki tudta mondani, hogy hiába az apja, mégis idegen a számára, néha felbukkant, szinte tapintható volt a megvetés, amit anya iránt érzett, és a keserűség, amit anya érzett viszonzásul. S ott volt ő meg a testvérei, akik az egészet okozták: ha ők nem lettek volna, apának és anyának még annyit sem kellett volna találkozniuk. Úgyhogy Henna a magáévá tette mindkét érzést a szülei iránt, de az sem segített rajta. Ahogy az sem, hogy önkéntelenül is követni kezdte azt a mintát, ahogy anya élt, néha hasonló korú partnerekre akadva, sőt, egyszer, utólag kiderült, hogy némi időbeli eltéréssel ugyan, de sikerült ugyanazzal a férfival összejönniük. Mikor erre rájött, szinte sokkot kapott és teljesen elzárkózott egy időre mindentől és mindenkitől, majd hogy kimerészkedjen a csigaházából, írni kezdett, egy másik világban reménykedve. A blogjának azt a nevet adta, hogy *Alternatív Karbon*. Majd lettek olvasói, szerzőtársai és tényleg felépült valami más, hogy aztán ez a valami más egy sötét, komor, hideg világban visszalökje apa elé.

– Jól utaztál? – kérdezte apa, mintha érdekelné.

– Elmegy – felelte Henna. Érezte, hogy kezd átfázni. Gondwanára mindenki úgy gondolt, mint egy buja, trópusi paradicsomra a zöld dzsungel mélyén, egy kisebb tengernek is beillő meleg vizű, tiszta tó partján. Egy pillanatra még az is átfutott a fején, hogy valahol egészen máshol vannak. Vagy álmodik.

– A fiatalemberben kit tisztelhetek? – kérdezte apa. Henna értette a célzást és nem tetszett neki.

- Loran Milner – állt kicsit félre, hogy bemutassa őket egymásnak. – Úrhajós, fent szolgáltunk együtt az Anyahajón. Ő Jonnan Pizk tanácsos. Az apám.
- Örülök, hogy találkoztunk – nyújtott kezet apa. Loran esetlenül megrázta. – Már intézkedtem szállásról, gyertek velem!

23. Ellenlökés

– Az óceán partján biztos jobb a helyzet – hallotta apa hangját. Kint álltak Gondwana kikötőjében, két automata halászhajót néztek, amik visszatértek az éjszakai halászatról.

– Hát ép hajó nem nagyon maradt – jegyezte meg Henna.

– Itt meg a halakkal lesz gond nemsokára – mondta apa. – Sokkal gyorsabban hűl a tó vize, mint amire számítottunk, vagy mint amihez alkalmazkodni tudnának. A lárvafarmokat el kellett zárunk a fő víztömegtől és mesterségesen fűtjük.

– Mivel?

– Egyelőre etanollal. Nálunk közel van a városhoz minden, így a bábok nem tudtak benne kárt tenni.

– Értem.

Fázósan összehúzta magán a helyiektől kapott kabátot. Mintha kicsit szédült is volna. A hosszú repülőút is lefárasztotta és utána nem aludt jól, ráadásul először közös szobába akarták rakni Lorannal. Valószínű túlságosan ingerülten reagáltam, gondolta, de a hosszú nap végén mikor ezzel szembesült, nem tudott többet kihozni magából. Biztos volt benne, hogy megbántotta a fiút, újra megbántotta a fiút és mikor kicsit megnyugodott és felengedett a szobája magányában, elkezdte zavarni a dolog. Én is úgy el fogom rontani a kapcsolataimat, mint apa és anya? Nem emlékezett rá, hogy elaludt volna, inkább csak úgy reggel lett valahogy: komor, sötét, gyászos reggel. Állítólag itt délen még nem olyan magas a por koncentrációja a felsőbb légrétegekben, bár a szelek dolgoznak rajta szorgalmasan, de szabad szemmel nem látott semmi különbséget. Most, a szürke fóliának tetsző tó partján állva sem

látta a Karbon csillagát, csak az ég volt világosabb szürke ott, ahol az órája szerint az égitestnek járnia kellett.

– Anyád? – kérdezte apa.

– Megvan – felelte Henna kelletlenül. – A lakása is megúsza a cunamit. Amúgy meg... a szokásos.

– Öcséid?

– Ahogy kell. Ulrek fedezte fel elsőnek a kisbolygót, tudtad?

– Valamit hallottam – bólintott apa. – Te pedig felmentél, hogy eltérítsd.

– De nem jött össze – szúrta közbe Henna.

– Nem rajtatok múlt – mondta apa. – Tőlem meg azt akarják, hogy segítsek eltakarítani a romokat. Ez a kisbolygó szinte egy családi vállalkozás.

– Ezt akarják tőled? – nézett rá Henna.

– Miért, nem? – dobta vissza a labdát apa. – Ezért küldtek téged.

– Nekünk van egy kialakult rendszerünk, ami jól működik. Hogy Zónaváros környékén mi a helyzet, azt nem tudjuk, mert hol kommunikálnak velünk, hol nem. De abból, amit a vele elküldött levelükből kiveszünk, úgy tűnik, hogy komoly gondban vannak és ezért azt akarják, hogy mi is dobjuk félre azt, amit elértünk és rendeljük alá magunkat valaminek, amiről még nekik sincs konkrét elképzelésük, csak remélik, hogy majd lesz belőle valami.

Egy elegáns tárgyalóteremben ültek, szépen lakkozott zsurlótáblából épített asztal mellett, egyik oldalon Henna, Bart és szegény Loran, aki próbált komoly képet vágni, de látszott rajta, hogy nem nagyon érti, mit keres ő itt, a másik oldalon pedig az öt fős gondwanai tanács, középen apával.

- Zónaváros szorosabb együttműködést szeretne – pontosított óvatosan Bart.
- Igen – hagyta rá apa. – Sokféle módon meg lehet fogalmazni. Nagyon üdvözlendőnek tartjuk azt, hogy ha nem is végleges megoldásként, de kialakítjuk a globális kommunikációt. Úgy véljük, hogy majd ennek segítségével tudjuk átbeszélni a részleteket a zónavárosi tanáccsal.
- A zónavárosi tanács az egész Karbon tanácsa – emlékeztette Bart. Zavartnak tűnt, Henna még nem látta így.
- Természetesen – hagyta rá apa.
- Tehát... – mondta bizonytalanul Bart –, azok az... indítványok, amik a magunkkal hozott levélben állnak... Mi a helyi tanács álláspontja róla?
- Ötleteket, elgondolásokat olvashattunk – szólalt meg az apa jobbán ülő idősebb tanácsos. – Általánosságban jónak tartjuk őket. Az egész bolygóra kiterjedő választásokat, vagy bárhogy is nevezzük, egyrészt nehezen megoldhatónak, másrészt nehezen indokolhatónak véljük, de természetesen nem zárkózunk el a róluk való megbeszélésektől sem.
- A legfontosabb rész Pizk tanácsos felkérése a szakértői csoportba – próbált konkrét dolgokra kanyarodni Bart. – A tanácsos eredményei itt Gondwanán nagyon tiszteletreméltóak és a tapasztalatát az egész Karbon hasznára lehetne így fordítani. Ráadásul zónavárosi kötődésekkel is rendelkezik...
- Hogy ezt el ne felejtjük, elhozták a kedves lányát is – szúrta közbe egy másik tanácsos. Henna kezdte kényelmetlenül érezni magát.
- Nem szeretném, ha ez a személyemről vagy a családomról szóljon – szólalt meg apa és közben Hennára nézett. – Ha azok a műholdak működni fognak és helyreáll a globális kommunikáció, az adatlánc és a valós idejű hangátvitel segítségével bármikor készen állok tanácsokat adni, ha szükség

lenne rá. Ilyen formában nem számít, hogy viselek-e valamilyen hangzatos címet vagy akármit, sőt, talán még az sem, hogy itt vagyok Gondwanában, ahol otthon érzem magam, vagy Zónavárosban, ahol kevésbé. De mivel még semmiféle konkrét felkérés nem történt és úgy tudom, maga a karboni tanács sincs határozatképes formában, illetve maga a zónavárosi tényleges vezetés mibenlétét sem látjuk át teljesen... Szóval még nincs kérdés, amire választ adhatnánk. Igen, még a bábokkal kapcsolatban... Személyesen is szeretnénk köszönetet mondani a zónavárosi genetikusok felfedezéséért, nagyon sokat segített, hogy összerakjuk a képet és elkezdjük a hatékony fellépésen dolgozni.

Bart próbálta leplezni a feszültségét. Hennára nézett.

– Akarsz valamit mondani? – kérdezte.

– Nem – felelte Henna.

– Délután megmutatjuk, mit csinálunk a bábokkal – mondta apa, amikor kettesben maradt Hennával a tanácsépület folyosóján. – Ha meg akarjátok nézni. Bart már tegnap este tájékozódott a polgári védelemnél.

– Loran is jöhet? – kérdezte Henna.

– Persze. Úgy hallom, külön szobában vagytok.

– Mert nem a fiúm – tisztázta le Henna.

– Vagy úgy – bólintott apa. – Elnézést a félreértésért.

Henna összeszűkülte szemmel méregette a férfit. A kétszáz felé közeledve is jól tartotta magát, a haját nyilván festette, de a háta egyenes maradt és mozdulatai határozottak, erősek, magabiztosak. Sugárzott belőle valami, ami miatt jó volt a közelében lenni, főleg, ha helyzet volt. Ha nem érezné mindig azt a régi keserűséget, amikor csak ránéz, akár nagyra is tarthatná és büszke is lehetne rá, hogy valami köze van hozzá.

De apával kapcsolatban ezek a dolgok nem tudták felülírni az érzéseit.

A furcsán sikerült megbeszélés óta nem látta Bartot, délután sem került elő, mikor apa egy furgonnal várta őket a szállásuk előtt. Már annyira sötét volt, hogy fel kellett kapcsolni a jármű fényszóróit. Meghagyta nekik, hogy jól öltözzenek fel, így mindketten alaposan beburkolták magukat jó néhány extra ruhába a kölcsönkapott kabátjuk alá, Henna egyenesen elnevette magát, mikor meglátta Lorant kilépni a folyosóra.

– Te sem nézel ki elegánsabban – közölte vele a fiú.

– Tudom – felelte Henna. – Ez benne a vicces.

Beültek apa mellé és a kocsi nekilódult. Gondwana egy tóparti kis halásztelepből nőtt ki és folyamatosan berágta magát a sűrű zsurlódsungelbe, ami körülvette, ledarálva és etanollá erjesztve a biomasszát a környékén, majd pókhálószerűen utakat és körutakat vágott a rengetegbe, újabb kis telepeket, lárvafarmokat, üzemanyaggyárakat telepítve a kereszteződésekhez. Sem a lakossága, sem az ipara nem vetekedhetett Zónavároséval, legalábbis a cunami előtti Zónavároséval, de a déli földrészen messze a legnagyobb volt és ezt természetes úton érte el, az alapítványi elveknek megfelelően. Központi támogatással kis telepeket, farmokat alapítani minden alkalmasnak tűnő helyen és hagyni, hogy azok a maguk természetes módja és üteme szerint fejlődjenek vagy akár megszűnjenek: így népesíteni be emberekkel az üres földet, amit Karbonnak neveztek el.

És ami annyira nem is üres.

– A bábokkal harcolni kicsit olyan, mint bányászni – mondta apa, mikor leparkolta a furgont egy tisztáson. Néhány zsurlótörzsből ácsolt épület állt a tisztás szélén, kicsit odébb egy nagy, lécvázás torony, pár másik jármű és tartály. – Persze nem akarunk semmit kihozni a föld alól, pont azt akarjuk, hogy

ami ott van, az maradjon is ott örökre. De a technológiája hasonló. Örömmel hallom, hogy lehoztátok a bányagépeket is az Anyahajóról.

Henna remélte, hogy ez nem célzás volt.

– Majdnem mindent lehoztunk – jegyezte meg Loran.

– Igen, hallottam – nyugtázta apa. Henna megfigyelte, hogy Lorant is komolyan veszi, nem tesz célzást arra az esetlen téblábolására, amit a megérkezésük óta előad, de ha néha mond valamit a fiú, apa nagyon odafigyel rá. Akkor is, ha lényegében semmit sem mond, mint az előbb. – Mi sok hasznát nem látjuk majd, mint azt már megszoktuk, nehezebb dolgokat Gondwanába szállítani igencsak kihívás. Bár a becsapódás napján nem bántuk, hogy nem a tengerpartra épült a város. Erre gyertek!

Páran eléjük siettek. Henna észrevette, hogy fel vannak fegyverkezve, karboni módra, a férfiak oldalán hálópisztoly és elektromos sokkoló lógott. Apa figyelmét nem kerülte el, hogy Henna felfigyelt erre is, egy pillanatra össze is néztek.

– Ezzel a műveleti központtal számoljuk fel a városhoz legközelebbi bolyt – magyarázta apa, miközben biccentett az öröknek, akik kinyitották előttük az ajtót. – Gyakorlatilag ugyanazokat az eszközöket használjuk, mint korábban, a háború előtt, csak céltudatosabban és nagyobb volumenben. Nemsokára lesz egy újabb csapásmérés, reményeink szerint az utolsó.

Végigsétáltak egy keskeny folyosón, ami mély hangon zúgott, Henna arra tippelt, hogy egy vagy több aggregátor dolgozik a zsurlőtörzsekből összeállított fal túloldalán. Végül beléptek egy kisebb terembe, aminek a közepén egy nagy hologramasztal állt, pont olyan modell, amit az úrhajós kiképzésen is használtak a raktárkonténerek leképezéséhez és a felépítésük megtanításához. Itt egy bonyolult, érrendszerhez hasonló

térbeli ágrajz derengett a vetítőernyő fölött, különféle színekkel jelölve, a színes ágakon piros pontok haladtak lassan az ernyő felé. Néhány férfi és nő állt az ernyő körül, táblagépekkel a kezükben. Apát látva tisztelettudóan üdvözölték, apa pedig bemutatta őket egymásnak, gondosan kerülve a „lányom” kifejezést, bár az azonos családnevet hallva Henna látta rajtuk, hogy mindenki képen van.

– Ez a boly járatainak képe – mondta apa. – Nem teljes, mert csak a nagyobbakat képeztük le, nekünk az is elég. A vörös pöttyök a vakondrobotok, amiket már vezetőszállal irányítunk, mert a vezetékek nélküli kapcsolat ilyen mélyen már nem működik.

– Milyen mélyek ezek a járatok? – kérdezte Loran. Sokkal magabiztosabbnak tűnt a hangja, mint eddig bármikor.

– Még nem tudtuk feltérképezni. Milyen mélyre jutottunk eddig? – fordult apa az egyik benti irányítóhoz.

– Majdnem nyolc kilométer – felelte a nő. – De az még közel sem volt a vége, csak elvesztettük a kapcsolatot a robottal. De a mérések alapján az utolsó pozíciónál jóval melegebb volt, mint csak a mélység alapján lennie kellett volna, így a modellek szerint akár tizenöt kilométeres mélységből is érkezhettek fel valamilyen gáz, ami felfűtötte a járatot.

– Szóval nagyon mélyek – nézett Loranra apa. – Itt viszonylag vékonyabb a Karbon földkérgé a tó medencéje miatt, úgyhogy könnyen lehet, hogy a kéreg alsó határáig is leásták magukat. Ismered a bábokat?

– Farmon nőttem fel – közölte Loran.

– Melyik farmon?

– Milner.

– Milner? Ami két hegylánc találkozásánál épült, ugye?

– Igen.

– Akkor ismerem az édesapádat. Sőt, a nagyszüleidet is ismertem. Még mikor a Szövetkezetnél dolgoztam, többször találkoztunk. Lehet, hogy téged is láttalak. Vagy a testvéredet? Van bátyád?

– Van. Maren Milner.

– Lehet.

Henna újra keserűséget érzett, ami a szájpadrására tapadt és sehogy sem bírta lepiszkálni onnan. Legszívesebben összetört volna valamit, amikor az „édesapa” szót hallotta apa szájából. Mintha anya beszélne a szűziességről, gondolta.

– És mit gondolsz erről, amit most látsz? – kérdezte apa. – Gondoltad volna, hogy ilyen mélyre ásnak le?

– Én valahogy máshogy érzem – közölte Loran, majd elhallgatott, mintha rászóltak volna.

– Hogy érzed? – kérdezte apa.

– Úgy... Mikor kint láttam őket... Például egy földünkön, ami egy olyan medencében feküdt, amit hegyek vettek körül, amik alatt biztos nem ássák át magukat ezek a zselék... Szóval bennem egy idő óta az a kép él, hogy a bábok nem a mélybe ássák le magukat, hanem a mélyből ásnak fel hozzánk.

– Hm.

Henna figyelte, ahogy apa és a többi gondwanai egymásra néz.

– Érdekes – mondta végül apa. – Nem tőled hallom ezt először. Mire alapozod?

– Semmire – vágta rá gyorsan Loran, mintha valami butaságot mondott volna és most ki akarna farolni belőle. – Csak egy megérzés.

24. Érintés

– Már korábban is kísérleteztünk velük – magyarázta apa, miközben a piros pöttyök lassan elfoglalták a tervezett helyeiket. – Az állandó magas nyomást és hőmérsékletet elég jól bírják. Ha tényleg olyan mélyen is aktívak, akkor muszáj is nekik. De a hirtelen nyomásváltozást rosszul viselik. Úgyhogy a jól bevált járatrobbantás ér valamit. De egy idő óta arra is rájöttünk, hogy kezdenek átverni minket.

– Hogy érted? – nézett rá Henna.

– Többször észrevettük, hogy eljátszották, hogy meghaltak. Egy csomó felesleges kört futottunk, mire rájöttünk. Például egy csomó egyed, egymástól teljesen független kísérletekben felfüggesztette az életfunkcióit intenzívebb földradarbesugárzásra. Gondolhatjátok, mennyire örültünk, ennél jobb védelem nem is kellene az objektumainknak. Aztán kiderült, hogy csak átverték és kutya bajuk sem volt, de beetettek vele. Ez még a genetikai elemzések előtt volt, tudjátok, amiket odafent találtak. Nehéz elfogadni, hogy gondolkodnak, de muszáj. Szerencsére a darabokra szakadást nem tudják imitálni. A hologram felé bökött.

– Hamarosan telítődik a koncentráció – jelezte az egyik irányító. A vakondrobotok a magukkal húzott csöveken és a fenti befúvórendszer elkezdte robbanóeleggyel feltölteni a járatrendszert. A hologram ágai-bogai egyre vörösebb árnyalatot öltöttek.

– És most! – mondta apa, amikor a számláló elérte a nullát.

A hologram egy narancsos villanással kikapcsolt és mintha kicsit megrázkódott volna a föld a lábuk alatt.

Aztán semmi.

– És most? – kérdezte Henna.

– Ennek a bolygnak annyi – felelte apa. – Persze nincsenek illúzióink, lehet, hogy visszaássák majd magukat, de nyertünk egy kis időt. Talán nem is olyan keveset. Másra számítottál?

– Nem számítottam semmi konkrétúra – zárt be Henna.

– Ennyit tudtunk nyújtani – ismerte be apa. – Loran, szerintem beszéljess egy kicsit Orsulával és Anrew-val a bábokkal kapcsolatos tapasztalataidról. Henna, járunk egyet?

Henna megvonta a vállát.

– Azért küldtek téged ide, mert félnek tőlünk – közölte apa.

A tisztás szélére ácsolt toronyban álltak, amiről kiderült, hogy fúrótorony és a vakondrobotokat eresztették le a boly egyik ágába rajta keresztül. A robbantás eltörte a mélybe vezető csövet, de más kárt nem okozott, bár a tornyot úgysem tudták tovább használni. Kilátónak még jó volt: apa felkapcsolta a belső világítást és a létrákon felmásztak a tetejére. Már teljesen besötétedett. A Karbon csillaga körüli út óta Henna rendkívül nyomasztónak találta a bolygó csillagtalan éjszakáit és nem tudta, hogy valaha megszokja-e majd őket. A torony tetejére érve és a vékony zsurlótörzsekből összeállított korlátba kapaszkodva egy pillanatra úgy érezte, mintha a semmi közepén lebegne, mintha újra a raktárkonténerben lenne a mikrogravitációban, egyedül a földiek dolgaival és a valószerűtlen helyekről előpörgő bábokkal.

A távolban látszottak Gondwana fényei és a visszatükröződések a tó sima víztükrén. Ezekbe a halvány fényfoltokba kapaszkodott a tekintetével és próbált nem fájni.

– Azért küldtek, mert félnek? – ismételte meg apa szavait.

– Igen. És nem hiszik el, hogy nincs rá okuk.

– Miért félnének? A báboktól?

– Félhetnének akár a báboktól is és az jogos is lenne – hagyta rá apa. – Sajnos én is arra jutottam, hogy ha ezek tényleg értelmes lények, vagy valami közülük van értelmes lényekhez, akkor nincsenek túl jó esélyeink. Nem sietnek, nem kapkodnak, nem foglalkoznak a veszteségeikkel, csak jönnek és jönnek és lehet, hogy csak pár száz év múlva, de vagy eltörölnek minket vagy visszalöknek az őskorba és mi leszünk a karboni fauna első szárazföldi gerinces állatai, pár nyomorult vadászó-gyűjtögető klánocská az erdőkben, a bábok meg nyugodtan csinálják azt, amit az érkezésünk előtt is csináltak, akármi is legyen az.

– Tényleg így gondolod? – kérdezte Henna.

– Tényleg.

Henna úgy érezte, mintha az erő lassan kicsepegne a tagjaiból.

– De a zónavárosiak mégsem ettől félnek?

– Ez messze van. A mostani válsághelyzet és mindaz, amit Gondwana képvisel, az viszont közel.

Henna kicsit igazított a sálján, hogy a poros hideg ne találjon olyan könnyen utat befelé.

– Mit képvisel Gondwana? – érdeklődött.

– Mit képvisel Gondwana? – ismételte meg apa. – Természetesen ugyanazt, amit Zónaváros és az egész Karbon, mármint ami az értékeket illeti. Akárhogy is nézzük, a Földön, az alapítványnál nagyon jól összerakták a dolgokat még annak idején és az, hogy most itt állunk, ez is ezt mutatja. A Földről egy személyzet nélküli hajó indult el egy rakás felszereléssel és pár ezer lefagyasztott embrióval, amit abban a formában nem neveznék értelmes életnek, most pedig a dőd- és ükunokáik egy egész bolygót urálnak. De az egész koncepció arra épült, hogy a föld, amire érkezünk, üres és semmi más dolgunk nincs, csak szaporodni és sokasodni és az uralmunk alá hajtani.

– Fázom – közölte Henna, pedig nagyon ritkán szokott panaszkodni. – És most olyan érzésem van, mintha az Alternatív Karbon valami gyengébb cikkéből idéztél volna. Nem akarok türelmetlen lenni, de nem kell a körítés.

– Oké. – Apa mintha mosolygott volna és ez újabb vegyes érzelmeket öntött Hennára. – Mi sokkal gyakorlatiasabbak vagyunk, az a helyzet. Zónaváros és minden telep, falu, tanyaközpont és farm arra épül, hogy a földi technológia kipótolja mindazt, amiben nem gyakorlatiasak vagy nem előrelátóak. És ez eddig működött is. Remek gépgyáraik vannak, nagyszerű automata eszközeik, végtelen erdők, amiket be lehet darálni és etanolt erjeszteni belőlük, hogy az utazás és a szállítás se legyen gond a szanaszét szórt, önmagukban életképtelen telepek fenntartásához.

– Amik később városokká nőnek majd – szúrta közbe Henna.

– Vagy nem – vont vállat apa. – De az se baj. Ott van ennek a Milner-gyerekek a családja. Ismertem a nagyapjukat. Nagy tervei voltak, egy egész kisvárost képzelt el, amiben az unokái lesznek a tanácsosok. Nem jött össze és utánanéztem, nem költözött oda melléjük senki hosszabb időre. Talán még egy generációjuk van ott, aztán bezárják a boltot. De nem gond, ezt simán elhordozza a zónavárosi modell, hogy mennyi erőforrást, etanolt, gépet, akármit locsoltak rá erre a telepre, az nem tényező, mert van elég. Volt elég, pontosabban. Mielőtt ki nem derült, hogy a Karbon messze nem üres föld és ráadásul hamarosan az egész ökoszisztéma összeomlik.

– És Gondwana?

– Mi természetes módon jutottunk el oda, ahol vagyunk. Organikusan, ha jobban tetszik. Ide nem tudtak könnyen gépeket meg üzemanyagot szállítani, repülővel nem lehet nagy terheket mozgatni, szárazföldön túl messze vagyunk, az óceánnal nincs összeköttetés. Abból építkeztünk, ami van és

csak az elméleti tudást és kisebb technológiákat vettük át. A telepeket olyan messzire tesszük csak le, hogy be tudjanak kapcsolódni a természetes vérkeringésbe. De ami a legfélelmetesebb: olyan vezetőink vannak, aki a napi nehézségek megoldásaival bizonyítják a rátermettségüket.

– Ezért akarnak téged megnyerni maguknak – mondta Henna. – Hogy segítsd ki őket.

– Az az Oskar gyerek, ugye? – bólintott apa. – Ismered.

– Vele csináltuk a Karbont.

– Igen, persze. Figyelemre méltó fiú. Pragmatikus. Nincs semmi titulusa, soha nem szavazott rá senki, de mivel tökösebb, mint az egész ottani tanács együtt, már ő viszi a boltot. A városlakók kézzel lapátolják a trutyit, pedig korábban még a saját lakásukat is robotgéppel takarították, nagyon ügyes. Oskar tudja, milyen az, ha belép a képletbe egy igazi nagyfiú. Szerintem tényleg azért akarja, hogy odamenjek, mert vágyik a tanácsaimra?

– A tanács szeretné – pontosított Henna.

– Persze, persze – hagyta rá apa.

– Oskarral tudnál együtt dolgozni? – kérdezte Henna. Apa felnevetett.

– Mint mondtam, figyelemre méltó fiú. De ha odakerülnék, az első dolgom lenne, hogy kivonjam a forgalomból. Az én ízlésemnek túl manipulatív. Szerintem összerakod a többi, Henna. És elmondod majd nekik, hogy mi eddig is megvoltunk magunkban, ezután se vágyunk másra. És hogy itt van rám szükség.

Lefelé menet pár bábbal találkoztak, amik a meredek lépcsőn küzdöttek felfelé magukat.

– Ezek a dögök mindenhol ott vannak – mormolta apa és lerúgta az első a mélybe. Mikor a másodikat is a lenti sötétségbe akarta küldeni, Henna megállította.

– Mi az? – kérdezte apa.

– Újra ugyanaz a kérdés – mondta Henna. – Ha ez egy értelmes faj vagy egy értelmes faj akármije... Miért nem próbálunk meg tárgyalni velük? Lent élnek a mélyben, mi itt fent. Semmi gondunk nem kellene, hogy legyen egymással...

Apa keserűen felnevetett majd megragadta az egyik öklömnyi bábót és Hennának nyújtotta.

– Tessék – mondta. – És mindenképp szólj, ha rájöttél, hogyan kell vele kommunikálni. Mi is próbálkoztunk már, de sose lehet tudni...

Nagyon furcsákat álmodott, de a világ akkor sem lett egyszerűbb és érthetőbb, mikor a vendégház éjszakai ügyeletes felébresztette. Először fel sem fogta, hogy kopognak az ajtón, a bábok, amik körülvették és elborították, mindenféle furcsa hangot adtak ki, recsegték, szipogtak, szörcsögtek, kerregtek és kopogtak. Testükön különféle nyílásokat formáltak és tátoztak velük, a nagyobbak ujjakat növesztettek és Henna keze, hasa, melle és nyaka után kaptak, mintha simogatásokkal és szorításokkal akarnának mondani valamit, az egyikük hosszúkás alakká hengeredett és Henna nem értette, mit akar, csak akkor világosodott meg, mikor furcsa formát öltött lény az ágyékára fordult és megpróbált belé hatolni.

Majd kopogtak.

– Mi az? – kérdezte Henna, mikor ajtót nyitott. Tudta, hogy a hülye álmoktól gyűrött arccal, kócosan, szánalmasan áll az ügyeletes nő előtt, aki úgy nézett ki, mintha most lépett volna elő egy divatoldalról. Sejtette, hogy apának köze ehhez a nőhöz. Is.

– Pizk tanácsos küldött – mondta a nő és a hangsúlyból, ahogy apa nevét mondta, Henna biztos volt benne, hogy jól sejt, amit sejt. – Szeretné, ha odakísérnélek.

– Hajnalodik – mondta Henna. – Valami gond van?

– Nem tudom – felelte a nő.

Abba a tárgyalóba érkeztek, ahol már korábban is megfordultak. Most egész más hangulat fogadta őket. A középén egy hologramos kivetítő működött, furcsa, összevissza ábrát mutatva. Gondwanaiak állták körül és arcukat idegenné tette a hologram zöldessárga fénye. Apát rögtön felismerte köztük, apa mellett pedig Loran állt, kócosan de halálosan komoly képpel. Két tanácsost is felismert, de Bartot vagy Bart feleségét nem látta.

– Henna – nézett rá apa. – Szeretnék mutatni valamit.

– Mi történt? – kérdezte Henna. Egyre rosszabb érzése támadt. Az asztal fölött lebegő vonalak nem mondtak neki semmit.

– Csak szeretnék mutatni valamit – ismételte meg apa. – Nincs semmi gond. Csak kíváncsiak vagyunk. Készen állsz?

– Mire? – nyögte Henna. Nem volt benne biztos, hogy még nem álmodik-e mindig.

– Figyelj és mondd meg, mi jut eszedbe róla!

Apa odabólintott valakinek és az asztal fölött lebegő hologram kilencven fokban elfordult, a levegőbe emelkedett és Henna felé igazodott.

– Mi a fene ez? – kérdezte Henna.

A vonalak, ábra, vagy akármi legyen is, szabályos kört formáltak, belül pedig össze-vissza kavartak, valahogy szabályosan, de mégsem adta ki semmit az ívekkel, hurkokkal, néha egyenesen futó vonalakkal.

– Mi jut eszedbe róla? – ismételte meg a kérdést apa és Henna tudta, hogy eszébe kellene jutnia valaminek róla, de ha belenézett, csak valami kavargást látott, amibe leginkább csak beleszédülni tudott.

– Őszintén szólva semmi – mondta Henna. Látta, hogy apa Loranra néz és Loran csalódottnak tűnik, de közben majd szétrobban valamitől.

– Nézd meg ezt – nyújtott Hennának egy papírlapot apa. – Ezt az ábrát átkonvertáltuk két dimenzióba és kinyomtattuk. Így se?

Henna átvette a lapot és ahogy ránézett, Zónaváros szagát érezte, Oskar kisugárzását érezte, azt a furcsa bizsergést érezte, amit akkor...

– Ez Maren rajza – szakadt ki belőle.

Látta, hogy szinte mindenki Loranra néz és Loran nem lesz tőle nyugodtabb.

– Folytasd! – mondta apa.

– Ez Maren rajza – bólintott határozottabban Henna. – Emlékszem rá. Ez itt egy szomorú tekintetű báb a közepén. Ez a nagy egy... etanolmolekula stilizált rajza, mintha a bábok járatai lennének, olyan tipikus formákból rakta össze... Az *Alternatív Karbonnak* rajzolta, amikor kezdődtek a problémák az etanoliparral. Oskar utálta és visszadobta. Igen. Szóval, mi ez az egész?

Leengedte a papírlapot és körbenézett. Még soha nem hallott ilyen intenzíven süket csendet. Csak a tekintetek cikáztak ide-oda. Loran őt nézte és egyszerre tűnt boldognak és kétségbeesettnek.

– Ez egy járatrendszer, amit olyan tíz óra alatt fúrtak Gondwana egyik külső része alatt a bábok – mondta apa. – Nem sokkal a robbantás után kezdték. Még soha nem láttunk ilyen gyorsan dolgozó bábokat, a földradar képalkotója alig tudta követni. Ha szélesebb járatokat vájnak és közelebb a felszínhez, berogyaszthatják az egész területet és egyértelmű, hogy meg is tudnák csinálni, rengetegen vannak. Elkezdtek az ellenfúrásokat, hogy berobbantsuk, amikor valaki azt mondta, hogy ez sokkal szabályosabb minta, mint amiket eddig látott. Megkérdeztük Lorant, aki látott már más tájakon fúró bábokat, hogy mit gondol és ugyanazt mondta, mint te. Hogy ez olyan, mint a bátyja rajzai.

A csend még áthatóbbá vált.

– És akkor... – törte meg végül Henna. – Ez most mi?

IV.

MAREN

25. Utolsó napok

Maren visszaigazította a lárvatartály fedelét, majd sóhajtott egyet és megtörölte a homlokát. Az évszakhoz képest szokatlanul meleg volt aznap, az ég szinte giccsesen kékek feszült felettük, sehol egy felhő, csak a Karbon csillagának vakítóan fehér fénye.

– Mindegyik rendben van – szól oda apának. Az öreg egy létrán állt és rendületlenül csavározta fel az újabb és újabb zsurlórudakat a lárvaházat védő tartóoszlopokra.

– Remek – mondta apa. – Este beüzemeljük a három utolsó tartályt is. Add fel azt a zöld dobozt!

Maren megkereste az újabb doboz csavart és felmászott a létrán addig, hogy apa elérje a felé nyújtott utánpótlást. Hiába mondta neki, hogy majd ő felcsavározza a rudakat, amivel meg akarták erősíteni a lárvaházat, de apa nem akarta rábízni a dolgot. Helyette előszedette Marennel az összes tartalék lárvatartályt, még a tavaly kiselejteztet is átmosták és kijavították, hogy a legjobb tenyészkészletekből átcsoportosítva ezeket is termelésbe fogják.

– Ránk fog rohadni a sok dög – morogta maga elé Maren, miközben lefelé mászott a létrán. Apa persze meghallotta.

– Inkább rohadjanak ránk, mint hogy éhezünk! – szólt utána ingerülten. – Lehet, hogy évekig nem fogunk tudni aratni.

Maren a vakítóan kék égre nézett, majd a lárvaház mellett hullámozó búzamezőre, ami már nem fog beérni és nem mondott semmit.

Laura a konyhában ült egy valószínűtlenül nagy halom félig érett paradicsom mögött és egykedvűen pakolta az újabb és újabb adagokat a darálóba. Mögötte a Polgári Védelem felkészülési ajánlása függött a falra szúrva, amit apa vagy öt példányban kinyomtatott és a farmjuk összes fontosnak vélt pontjára kiszögeztetett. Az elmúlt hetekben komolyabban vették a védelmisek pontjait, mint a tízparancsolatot, pedig ez utóbbit se hanyagolták, mióta apa egyre öregebb és szentimentálisabb és egyre rendszeresebben ivott. Élelmiszerkészletek és ivóvíz felhalmozása... Meleg öltözet és legalább egy helyiség fűtési lehetőségének biztosítása... Óvóhely kialakítása... Kritikus épületrészek megerősítése... Kommunikációs és segítői lánc kialakítása... Kitelepítettek fogadásának előkészítése... Rengés- és tűzveszély kockázati felmérés...

– Hogy álltok? – kérdezte anyja, mikor Maren belépett a konyhába.

– Ha a lárvákra esne a kisbolygó, szerintem visszapattanna róluk az űrbe, úgy megerősítettük – közölte Maren. Észrevett egy félig érett almát a paradicsomhalom mellett, de amikor érte akart nyúlni, Laura elzavarta mosakodni. Maren nagyot sóhajtott és elindult a fürdő felé.

– Délután fel kell szednetek a csicsókát! – kiáltott utána anyja. Maren hátán újabban a hideg futkározott, mikor anyja elővette ezt a parancsoló hangját. De fogalma sem volt, hova menekülhetne előle.

– Apa azt mondta, a csicsóka marad a földben – szólt vissza.

– Semmi sem marad a földben! – csattant fel anyja. – Mindent el kell tennünk!

– A csicsóka a telet is bírja – közölte Maren, mert ugyanezt a kört nemrég végighallgatta apától és és már nagyon elege volt a témából. – Úgyhogy ott hagyjuk a francba.

– Még csak az hiányzik, hogy...

Belépett a fürdőbe és bevágta maga után az ajtót. Nem volt kíváncsi arra, mi hiányzik.

Miután az összes éretlen gyümölcsöt és zöldséget is elrakták és a hűtővermeket és a vákuumtárolókat is telerakták különféle állagúvá darált és szárított lárvákkal, nekiálltak dobozolni. Maren azt hitte, hogy a befőzésnél nincs lejjebb, de ahogy a várható lökéshullám elől biztonságba akarták helyezni az egész addigi életüket, még inkább elszabadultak az érzelmek. Mind saját becsléseik, mind a polgári védelem felmérőlistája alapján a farm épületeinek nagy része nem fogja kibírni a becsapódás lökéshullámát és a földrengések sorozatát. A lakóépület mögötti domboldalba vájt hűtőház előterét kezdték el berendezni óvóhelynek és ki tudja mennyi ideig ideiglenes lakásnak: a házhoz képest nyomasztóan szűkös tér pedig senkinek nem használt. A túléléshez szükséges dolgokon kevés vita volt: az élelmet anya tartotta kézben és ott nem is volt gond a tárolókapacitással. A báboktól nagy nehezen megvédett külső etanoltartályokból lefejtették a megmaradt üzemanyagot és amit tudtak, azt a föld alatti, rugalmas falú tartályokba tárolták el, majd megtöltöttek minden felszabadítható kannát, hordót, zárható edényt és a traktorral kiástak nekik pár új vermet a domboldalban, hátha ott megússzák majd a becsapódást. De míg így is maradt valamennyi, amivel nem tudtak mit kezdeni. A traktort is csurig töltötték. Azt az etanolt, amit sehogy sem tudtak megóvni, végül kilocsolták egy szántásra, próbálva bevezetni pár ismert bábjáratba, majd felgyűjtották. Félelmetes látvány volt a majdnem színtelen lángok fölött remegő levegő.

A személyes dolgok ügye nehezebb volt. Anya minden bútort be akart zsúfolni, az sem zavarta, hogy így inkább egy bútorraktárnak, mint életre alkalmas helynek tűnt volna az óvóhely. A családi emlékekkel ugyanígy volt. Maren hiába próbált érvelni, hogy a házuk jó eséllyel épen marad, ha meg a fejükre esik a dolog, akkor úgyis mindegy, de anyának nem volt mindegy. Apa sokáig nem akart beszállni a dologba, csak amikor a helyzet már annyira elmérgesedett, hogy ő sem maradhatott kívül – használni nem használt az újabb résztvevő megjelenése. Laura kevés dologgal érkezett és a család vitáiból sikeresen kihúzta magát. Maren végül rájött, ha minden színpadiasan ráhagynak az anyjára, ő maga fog egy idő után mértékletességet gyakorolni és saját magával futja le a köröket. Az óráikon beállított visszaszámláló már csak öt napot mutatott, nagyjából sikerült mindent elrendezniük odafent és odalent, még a traktorról leválasztott ásókarnak is találtak helyet, amit arra az esetre vittek le maguk mellé, hogy ha a domboldal rácsúszna a hűtőház bejáratára a földrengéstől. Megerősítették és körbeárkolták a szellőzőcsövek fenti koszorúit, az egyiken kivezették a rádió antennájának drótját. Az adások egyre inkább megritkultak és egyre gyengébbé váltak, ahogy a Zónavárosi központi adót kikapcsolták és a sziklahát vízesésére telepített erőművet is leállították, leszerelték, megpróbálva biztonságba helyezni a mozgatható részeit, a becsapódást követő lehetséges szökőárra gondolva. Ami adást sikerült fogniuk, az is érdektelenné vált: a korábbi hetek lázas szervezései, a polgári védelem által kitalált újabb és újabb hasznos túlélési és felkészülési tanácsok, a Zónavárosból és a folyók alacsonyabb területeiről kitelepítettek elosztásának szervezése lassan elhalt, ahogy az utolsó napokhoz érve mindenki a saját szűkebb környezetére koncentrált. Egy ideig szó volt arról, hogy a Milner farmra is kitelepítenek pár tucat

embert, de végül a távolság miatt letettek róla. Az öreg Milner pedig már a becsapódás után felvirágzó kisvárost látta a lelki szemei előtt, amit a család mindig is szeretett volna, de elmaradtak a várt beköltözők. Nem kaptak magyarázatot: egyszerűen elmaradt a téma. Maren szerint rájöttek arra, hogy a Milner farm túl messze van és a folyók, jobban kiépített utakhoz közelebbi farmokra, telepekre irányították inkább az embereket. Az igazi probléma talán nem is az volt, hogyan jutnak ki ide a kitelepítettek, hanem az, hogyan jutnak majd innen vissza a becsapódás után.

Már ha ez akkor még egyáltalán felmerül majd a kérdések között.

– Szép – jegyezte meg Laura.

A Karbon csillaga egyre magasabbra emelkedett a giccsesen kék égen, a gyenge, szinte simogató szél látványos hullámokat vetett a kavicsfüves mezőket pettyező zsurlóligetek lombjaiban, köztük néhány színes szitakötő táncolt. Kint ültek a Milner-farmtól jó félórányi járásra, Maren régi, kedvenc merengőhelyén, ahol egy sziklaoromról lábat lehetett lógatni az alul nyújtózó fák hegye fölé és messzire ellátni, mintha egyedül lenne az ember az egész világon.

– Most utoljára ilyen szép – közölte Maren és valami kaparta a torkát.

– Te néha nagyobb csapás vagy, mint egy kisbolygó – állapította meg Laura.

Némán ültek egy darabig. Maren néha az órájára pillantott, ami már rég nem az időt mutatta, hanem a becsapódásig maradt időt. Immár csak órákat, ha még két számjeggyel is. A szüleinek csak üzenetet hagytak, hogy kimennek még egyszer sétálni, elengedni biztos nem engedték volna el őket és az

öreges valami miatt még mindig abban éltek, hogy Marennek bármihez is szüksége van az engedélyükre.

De most, hogy kint ültek azon a helyen, ahol annak idején annyit ült, rajzolt, hallgatott vagy éppen ábrándozott – kamaszként még a szerelemtől is –, most annyira üresnek és hiábavalónak érezte az egészet, hogy szinte még lélegzetet venni is terhesnek tűnt. Azt sem bánta volna, ha az a kisbolygó egyenesen a fejükre esik. Szinte vágyott rá.

– Nem hiszem el, hogy utoljára – törte meg a csendet Laura később.

– Nem hit kérdése – mondta Maren.

Laura most már nem vette fel.

– Te ugyanazt érezted a tenger mellett? – kérdezte inkább.

– Mire gondolsz? – kérdezett vissza Maren.

– Amikor kint ültél azon a magas sziklán a jeladó tornya alatt és órákig nézted a hullámokat.

– Mit éreztem ugyanazt? – értetlenkedett Maren.

– Amit most én – magyarázta Laura. Maren felsóhajtott. Soha nem értette, miért gondolják azt a nők, hogy ki kellene találnia a gondolataikat. És persze megbántódnak, ha nem találja ki őket. – Hogy olyan szokatlan, idegen, de szép.

– A táj?

– A táj.

– Talán azt éreztem – hagyta rá Maren.

Már rég nem kaptak hírt Laura családjáról. Kitelepítették őket is, mint mindenkit a tengerpartól, bár a hírek szerint Zónavárosban nem ment könnyen a dolog. Sokan bíztak a magas sziklaplatóban, mások abban, hogy rosszak a számítások és az aszteroida mégsem fog becsapódni, lepattan a légkörről, mégis van benne egy űrhajó és csak pályára áll, vagy Isten eltünteti az egészet, úgy, ahogy van... Kevés részlet jött át a ritka, nehezen fogható adásokon, de Laura tapasztalatai alapján

ki tudták pótolni a hiányzó részeket. A tengerparti telepeknél nem is volt kérdés a dolog. Mikor még a Zónavárosi adó működött, Maren apja üzenetet küldött Laura családjának, hogy jöhetnek hozzájuk is, de valószínűleg az üzenet elkeveredett, mert mikor Laura apja egy rövid táviratot küldött a lányának, csak egy általános „minden rendben, jó helyen vagyunk” szöveg volt, mindenféle utalás nélkül a Milner-ajánlatra, márpedig Laura szülei kínosan ügyeltek mindig arra, hogy eleget tegyenek az udvariasság követelményeinek. Még pár nappal a világ vége előtt is. Laura szerint főleg ilyenkor. Így hát maguk maradtak, hiába álltak jól a felkészüléssel és értek el szinte maximális pontot a polgári védelem felkészülési önértékelési skáláján. (Maren elképedt, hogy az irányelvek mellett még valakinek egy önértékelési tesztet is volt ideje kidolgozni a védelmiseknél.)

Maren úgy érezte, hogy még így is sokan vannak. Laura volt az egyetlen ok, amiért még nem hagyta ott a fenébe az egészet. Igen, ott voltak a hangzatos gondolatok, hogy idősödő szüleinek most van rá igazán szüksége, ő az egyetlen támaszuk, Loran meg valahol odakint röpköd és apa szerint hős, pedig egy nagy nulla, amit sikerült elérnie, de hős, mindegy. Maren úgy érezte, hogy meg akarják fojtani és a fejükre eső úrbeli hegy csak egy újabb remek alkalom arra, hogy ugyanazt nyomassák neki, amit korábban, még nagyobb erővel. Mindenük megvan, gondolta. Földjük, házuk, vagyonuk, lehetőségeik, mégis sírnak és le akarnak rántani onnan, ahova indulnák.

– Hova indulnál? – kérdezte egyszer Laura, amikor egy kicsit megnyílt neki és próbálta megfogalmazni, hogy az apokalipszison kívül mi az, ami még nyomasztja.

– Mit tudom én, hova indulnék! – csattant fel Maren és már meg is bánta, hogy belekezdett. – Azt utálom, hogy még

álmodni sem merek, mert az is róluk szól, hogy mit nem akarnak.

– Kicsit túltolod, nem? – kérdezte Laura.

Maren csak legyintett és inkább elment létrafokokat csavarozni a hűtőház szellőzőaknájába, amit vészkijáratnak akartak használni. Harmadik fúrásnál belefúrt egy kicsit a kezébe is, akkor végre jól szétkáromkodta a keskeny fémcsövet, amiben kucorognia kellett és sikerült ettől kicsit lenyugodnia.

Most mindez ott lebegett köztük, körülöttük, bennük, ahogy az utolsó szép karboni napot nézték együtt. Ki kellene hoznom a terepjárót, gondolta Maren. Tele van rakva etanollal, meg ott a csomó kanna. Pár cuccot még bedobni, Laurát beültetni és nekiindulni a vadonnak, akárhova. Utolsó szemét lennék, hogy pont most hagyom magukra az öregeket, de mikor legyen utolsó szemét az ember, ha nem az utolsó napon? Nem én tehetek róla, hogy apámék rossz álmokat választottak maguknak és nem én akarok szívni miatta tovább. Ha az aszteroida nyom egy újraindítást ezen a szerencsétlen bolygón, nem a régi szart akarom tovább kevergetni.

A szitakötők egyre közelebb köröztek hozzájuk, talán éreztek valamit, talán sejtették, hogy nem röpködnek már sokáig. Maren felnézett a kék égre. Derült égből... A szeme sarkából látta, hogy Laura sír. Egy ideje minden nap sír.

Ránézett az órájára. Az öregek már biztos keresik őket és teljes frászban vannak. Hamarosan egy számjegyű a visszaszámlálás.

– Menjünk – mondta Laurának.

26.

Napkelettől napnyugatig

– Maren!

Mintha a túlvilágról jött volna a hang.

Valahol ez igaz is volt, a lezárt, óvóhelynek kinevezett domboldal alatti hűtőházat csak egy szellőzőcső kötötte immár össze a kinti világgal, egy hosszú, hideg szellőzőcső. De nem volt elég hosszú és anyja hangja így is utolérte Marent.

Kelletlenül a hajába túrt, majd megköszörülte a torkát és visszaordított.

– Mi van?

– Gyere le!

– Hagyjuk már ezt!

Hallotta, hogy anyja zsörtölődik valamit majd csend lett. Egy ideig, valószínűleg. Maren elgondolkozott azon, hogy lecsukja a nemrégiben felszerelt zárófedele a csőre, amire apával egy levegőzőt is szereltek, de végül nem tette: megígérte, hogy nem csukja le, amíg odakint van, csak maga mögött, amikor elindul majd lefelé. Az órájára nézett. Akármikor. Az égre nézett. Csak néhány felhő vonult lustán kelet felé, mögöttük már kezdett narancsszínűbe fordulni a horizont. Éjszaka lenne csak igazán látványos, gondolta. Annyira groteszknek tűnt, hogy majdnem hangosan felnevetett.

Hallotta, hogy valaki elindul felfelé a csőbe gányolt létrafokokon. Elöntötte a méreg, hogy anyja ennyire nem bírja ki és az ő alkatával és lábával még utána is mászik, de aztán a hangok üteme mást mondott. Sokkal nem enyhült meg így sem. Mikor Laura felbukkant a szellőzőcső végén, Maren egykedvűséget tettetve ült a domboldalon, kicsit odébb, egy hosszú kavicsfű kesernyés szárát rágszálva.

– Minden rendben? – kérdezte Laura félig a csőben állva, mintha nem merne kilépni a védelméből. Maren az egyre sötétebb vörösbe forduló ég felé bökött.

– Jelen pillanatban kicsit erőltetettnek érzem a kérdést – közölte hűvösen.

– Miért nem jössz be? Anyukád már szinte rosszul van az idegességtől.

– Máris egy ok – mondta Maren. – Ha lemennék, keresnie kellene egy újabb okot, amin parázhat, jó eséllyel megtalálja apát aztán újra nekikezdenének.

– Aggódik – mondta Laura.

– Ha ide esik, akkor tök mindegy, hogy itt ülök vagy bent. Látni akarom.

Laura kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de végül csendben maradt. Igen, látni akarom, ismételte meg magában a saját szavait Maren. Ha ez az utolsó dolog, amit látok, akkor inkább ezt lássam, mint az őseim szanaszét aggódott képét ott lent. Ha meg nem... Látni akarom a fényeit. A színeit. A formáit. Hogy soha ne felejtsem el.

– Értem – mondta Laura, mintha hallotta volna Maren gondolatait. Bizonytalanul lefelé nézett, majd az égre, majd vissza Marenre. Végül döntésre jutott. – Fent maradok akkor veled.

– Nem! – vágta rá egyből Maren.

Laura vonásai megkeményedtek, mintha a szája lefelé kezdett volna görbülni.

– Miért? Ha ide esik, nem tökmindegy?

– Nem azért – sóhajtotta Maren. Úgy érezte, hogy most nem bír Laurára nézni, nem bír senkire sem nézni az utolsó pillanatait élő természet helyett, az utolsó naplemente fényei és a levegőben remegő hamis béke zsongásától elfordulva. – Nem

tudom... Nem akarok most... Úgy akarom látni, hogy... Menj le. Kérlek!

Laura addig nem engedte el, amíg össze nem néztek. Akkor végre bólintott és óvatosan el is mosolyodott.

– Jó – mondta. – Vigyázz magadra! Maren tartott tőle, hogy még valami érzelmes búcsúölelést vagy többet is akar, de szerencsére nem tette; csak megfordult és elindult lefelé, a fémcső tompa kongása is hamarosan elhalt mögötte.

Maren egyedül maradt a katasztrófával.

Egy hosszú, öröknek tetsző pillanatig sűrű csend támadt. Maren visszatartotta a lélegzetét és a tüdeje szinte már széthasadt a fájdalomtól, de ez az érzés valahol távol maradt tőle, nem érte el azt a szintet, hogy foglalkozni akarjon vele, mereven, pislogás nélkül, szárazságtól égő szemmel meredt az égbolt sötétlilába fordult pontjára. Hirtelen minden kifényesedett és a domboldalon gubbasztó alakja elnyúlt, formátlan, remegő árnyékképet vetített a kavicsfüvekre.

Tüdeje majd szétpattant, ahogy a fájdalom engedett. Levegő után kapkodva, zavartan pislogva fordult meg és még pont látta egyben a nyugati horizont felett lebegő tűzgolyót, ami a következő pillanatban ezernyi darabra esett szét, lustán, lassan, mintha a Karbon ölelésébe fagyott volna. Majd a kisebb-nagyobb tűzgolyók elhalványultak, a nagyobbak eltűntek a horizont mögött, ami kicsit talán fényesebben derengett a késő naplementében, de az is lehet, hogy csak az izzás fénye ragadt bele Maren tekintetébe.

Zavartan kifújta a levegőt. Fémet ízt érzett a szájában. Mikor a nyelvét megmozdította, rájött, hogy ráharapott és most vérzik.

De ez a fájdalom is csak valami távoli és érdektelen információ volt, eltette félre, talán majd egyszer foglalkozik vele.

Ennyi lett volna?

Számok, adatok, képek kergették egymást a fejében. Ha valaki, akkor ő alaposan megnézte magának azt az aszteroidát, még térbeli modellt is próbált róla készíteni, fantáziával kipótolva a nem látszódó részeket. De az csak a forma, gondolta Maren. A méretet a csillagászok becslései adták, semmi más. Ennyire elnézték volna? Nem nézhették el ennyire. Ott ment el mellette az *Anyahajó* is, rajta a Loran gyerekkel. Vagy sikerült volna annyira eltéríteni, hogy...?

A feszültség végül kitört belőle, egyszerre érzett csalódottságot és megkönnyebbülést, hangosan belenevetett a megzavart alkonyatba, mint egy eszelős.

A következő pillanatban pedig vakító fehérré vált minden.

A levegőég megcsavarodott, a föld utána görbült, a vizek felforrtak és a tűz elborított mindent.

Maren azt hitte, hogy mindent lát és csak sokára döbbsent rá, hogy csukva tartja a szemét, szorosan leszorítva a szemhéját, de bőrén érezte távolban elvillant anyag energiáját és a bőrét behálózó vékony erek világítanak vörös nyalábokként csukott szemébe.

Mikor valami megragadta és durván megrázta, végre felnyitotta a szemét és egy pillanatra megszédült, megtántorodott. Az eget látta, ami már szinte teljesen sötétbe fordult, a magasban lebegő lila felhők szélén fénycsík derengett, ahogy lusta tömegként sodródtak az útukon. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha minden a régi lenne. Majd egy újabb rengés csapott végig a tájon, egy furcsa, komótos recsegő hang ölelte körül, mintha vastag szövetek hasadtak volna végig. Majd észrevette,

hogy a völgyben, a magára hagyott vetés közepén sötét árnyék nyílik szét a késő alkonyat derengésében, széles árok, egyik partja magasba törve.

A következő rengés a földre lökte, teljesen visszarántva a porszagú valóságba.

Felpattant, mint egy rugó. Szinte már érezte, mikor érkezik az újabb lökés, megrogyasztotta egy kicsit a térdét, hogy stabilabban álljon és körbefordult, szinte eszelősen keresve a becsapódás fényeit. Először a vörös háttérben, magasban lebegő izzó pontokat vette észre, amik mintha távolodtak volna, majd a hegyek mögött a csillagok felé törő, azokat eltakaró felhőt, ami maga is olyan volt, mint egy mindent túlemelkedni akaró, masszív tömeg, egyszerre volt gonoszul sötét és tiszta ragyogással izzó. Maren kitágult pupillával nézte, szinte megbabonázva, még arról is megfeledkezett, hogy a magával hozott táblagépen rögzítse az irányt és amit még lehetett. Fényképezni nem akarta, fel sem merült benne.

A felhőt egy idő után inkább sejteni lehetett, mint látni. A korábbi hőségnak már nyoma sem volt, az éjszaka hűvöse a ruhája alá férközött és csiklandozta, de nem foglalkozott vele.

A felhő hangját előbb érezte, mint hallotta. Érezte a remegést a gyomrában, mintha olyan mély lenne, amit emberi fül nem is hall, csak a belerezgő szövetek érzik. Majd mintha hegyek zuhantak volna hegyekre, tompán indulva de egyre élesedve és a hanghullámok ide-oda verődtek a környező hegyeken, követték az erdők hullámait, a földek szántásának ívét, lesimítva a kavicsfüvek már soha ki nem nyíló porzótokjait, hosszú formákba rendezve a sziklahátakon megült port. Maren önkéntelenül is a fülére szorította a tenyerét, de ez sem segített, de túrta a fájdalmat, hogy magába szívjon mindent, a szíven talált bolygó sikolyát, a természet rettegését és közben olyan képeket, faragásokat, mindenféle technikával készült

rajzokat látott a szeme előtt, amikről tudta, hogy soha nem lesz képes megalkotni őket. Sem megalkotni, sem elfelejteni.

Kinyitotta a száját, hogy enyhítse a dobhártyájára feszülő nyomást és talán együtt sikoltott a Karbonnal.

Csak akkor fordult a lejárati felé, mikor a furcsa, derengő sötétben meglátta a túlsó hegyeken átbukó gomolygó felhőt, ami mintha egyenesen felé rohant volna, hogy elnyeljen és magába olvasszon mindent.

– Megvan már? – kérdezte apa.

Maren az összefirkált térképlap fölé görnyedt, ceruzáját bizonytalanul forgatva. Szerencsére az óráján még időben elindította a rögzítőt és így, többször visszajátssza ki tudta számolni a hatások érkezését. De túl sok volt a bizonytalan tényező és a pontatlanság és a gondolatait sem tudta a kellő ideig egy irányba terelni. Végül találmára beiktatott egy pontot valahol Zónavároson túl, közel a tengerparthoz.

– Talán itt – mondta és már szabadulni akart az egésztől. – Elég messze.

– A város...

– Szerintem jócskán azon túl.

– Hála Istennek! – mondta apa és Maren valahogy nagyon idegennek érezte az egész megjegyzést. Milyen hála?

– Igyál valamit! – mondta Laura.

Apa a térkép fölé hajolt, mintha valami hivatalos jelentés lett volna és magában mormolva mindenféle mérlegelésbe kezdett. Nincsenek közvetlen veszélyben, nem is voltak, biztonságos távolságban voltak a becsapódástól és a tengertől egyaránt, a masszív hegyvonulatok is megvédték őket attól, amitől megvédezhették. Az első, durva rengések pár helyen megrepesztették az óvóhelynek használt raktár falát, de egyén

bajt nem okoztak, ahogy a lassan gyengülő többi lökéshullám sem, amik ki tudja hányszor kerültek már meg a Karbont. És még hányszor fogják – de már figyelni kellett ahhoz, hogy az ember észrevegye őket.

– Valami erőset – mondta Maren.

Laura forró teát készített és felöntötte bőven apa régi, de most előszedett pálinkájával. Az ital átjárta Maren belsejét és segített egy kicsit eltompítani az egymást kergető gondolatait. Már nagyon elege volt belőlük, legszívesebben kiszállt volna a saját fejéből. Hátradőlt a fentről lehozott fotelben és becsukta a szemét. Nem sokáig hagyták nyugton: anya szinte rögtön egy könnyű takarót terített rá.

– Mi az? – riadt fel Maren.

– Csak pihenj nyugodtan! – csitította anya, mintha valami gyerek lenne.

– Pihennék, ha nem piszkálnátok.

– Legjobb lenne, ha aludnál, már majdnem egy egész napja fent vagy...

Maren ledobta magáról a takarót és felegyenesedett. A hirtelen mozdulattól megszédült, meg kellett kapaszkodnia.

– Nem – mondta dacosan. Anya belekezdett valami sopánkodásba, de szerencsére hamar abbahagyta. – Körülnézek kint. Majd utána alszom.

– Még csak az kellene – riadt meg anya. – Még éppen csak...

– Kimegyek – közölte Maren.

Apa is felállt a térkép mellől és bólintott.

27.

Por és hamu

– A rohadt, bűdös...

Csak magában tudta befejezni a káromkodást, mert a kalapács csapása nyomán az utolsó fémkapocs is engedett és felülről égett szagú, púderszerű, de fájdalmasan karcos portömeg zuhant Maren izzadt, kínlódástól eltorzult képébe. Telement vele a szeme, orra, füle, lemart a torkáig, tüdejéig, hirtelen fuldokolni kezdett, mintha víz alá került volna. A porfelhő a mélybe zúdult a szellőző fémcsövében és letről ijedt kiáltozások törtek a magasba. Maren elejtette a kalapácsot, amit fémed dördülésekkel csapódott ide-oda a cső falán és a rágányolt létrafokokon. Most ez sem érdekelte, görcsösen kapaszkodott az utolsó létrafokba és várta, hogy végre levegőhöz jusson.

Majd hirtelen vége lett és az orrába ragadt égett szagon és szűrő fájdalomon túl végre lélegzethez is jutott.

– Maren, Maren! – sipítozott valaki odalentről. Maren nem tudta eldönteni, hogy anya vagy Laura, vagy mindketten egyszerre. Ahogy lenézett, csak a kavargó szürkeséget látta. Az egész óvóhelyet beteríthette ez a vacak, gondolta. Azt se tudják, mi van. Nem volt kedve kinyitni a száját, de végül köpött egy nagyot, látni nem sokat látott belőle, de biztos volt benne, hogy sötét színű, ragacsos undormány, majd rekedten visszaordított:

– Megvagyok! Alig bírtam kiszabadítani ezt a szart! De már nyitva!

– Maren, Maren! – folytatták odalent. Maren elnyomott magában egy újabb szitkot, krákogott, köpött még egyet, majd újra leordított. Ezt végre már meghallották.

– Kimegyek! – ordította még hozzá. – Megpróbálom kiszabadítani az ajtót!

Nem várta meg az újabb aggodalmaskodást és az életmentő jó tanácsokat. Pusztá kézzel átküzdötte magát a szellőzőajtó éles peremű maradványain, ruhája felszakadt, alatta a bőre is, a vérző sebbe rögtön beleragadt az égett szagú por és lezárta, fájdalmat nem is érzett akkor még. Ahogy végre a szabadba lökte magát, újabb adagot lökött a mélybe a szellőző köré gyűlt finom anyagból, nyilván ismét a frászt hozva a többiekre. A francba az egészszel!

Meglepetésként érte, hogy odafent hét ágra sütött a Karbon csillaga. Persze tudta, hogy mennyi az idő és milyen napszak van éppen, de a becsapódás emlékképeitől terhesen, az óvóhely mesterséges, pislá fényében kucorogva mégis teljesen kiesett az időből. Azt hitte, hogy egy sötét, halott világba érkezik majd, abba is érkezett, térdig gázolt a finom porban, amit a domboldal hajlatában összehordott a szél, pár lépés után nem is ment tovább, hanem egyszerűen összerogyott és a hátára fordult. Eggyé vált a seszínű, égett szagú felszínnel.

Odafent kéken tündökölt az ég, idelent egyenszínűvé vált a táj és a horizonton lassan, méltóságteljesen, megállíthatatlanul emelkedett a magasba egy sötétkék fal.

A fal megbabonázta. Nem annyira, mint a becsapódás fényei és formái, de épp olyan nehezen tudott elszakadni a látványtól. Jól számolhattam, gondolta, emlékezett az előrejelzésekre és a lehetséges forgatókönyvekre, amiket a polgári védelem kidolgozott és terjesztett. Szárazföldre vagy sekély tengerbe csapódott az aszteroida fő tömege, ha volt is víz ott, egy pillanat alatt semmivé vált, ahogy a föld maga is és most a becsapódásban porrá vált anyag a felszabadult hőtől hajtva a

magasba tör, megtámogatva a lángra gyúlt környék akár sok száz kilométeres tüzeitől, pernyéjétől. Maren is így számolt, jóval túl Zónavároson érintette hosszan a partot az a vektor, amit a látottak alapján rajzolt, szinte párhuzamosan futva a kontinens talapzatával sokáig. Hát valahol oda.

Mikor elszakadt egy kicsit a lassan, megállíthatatlanul emelkedő faltól, egy pillanatra a Karbon csillaga felé kapta a tekintetét. A fal az egész bolygót beborítja hamarosan, de az ő sávjukat biztosan, ahogy a magaslégkör szelei széthordják. Most süt utoljára. Meg kellene mutatni a lentieknek is.

Ez a gondolat végre beindított benne valamit. Feltápáskodott a porból, amit a becsapódás szele terített a farmjukra, hogy bizonytalan léptekkel elinduljon lefelé.

Az óvóhelynek kinevezett raktár bejáratához érve azt találta, amit várt: a sorozatos földrengéshullámok miatt megcsúszott a dombtető felső, löszös része és betemette a bejáratot: ha nincs a kialakított szellőző, talán sose ássák ki magukat. Gondolhattak volna arra, hogy... A fene tudja, mit tudtak volna csinálni ellene. A szellőzőt is rendesen befedte a szellőkések törmeléke, azzal is megszenvedett alaposan.

Apával már átbeszélték a dolgot, miközben a becsapódás óta magába szívott képek forogtak a szeme előtt, gépiesen nekilátott a teendőknél. Átvágott a farm külső épületei között, nem nagyon figyelve arra, milyen károk keletkeztek, sokat nem is látott: az egyik víztorony ledőlt és a lárva-farm tetején összegyűlt a seszínű, pörkölt bűzt árasztó törmelék. Ugyanaz, amit a traktor beállója elől kellett eltakarítania, hogy kiszabadítsa a gépet. Hiába zárták rá az ajtót, a finom port bent is beterített mindent, hosszú sávokat formálva a résektől, íves hullámokba rendezve a bolygót újra és újra megkerülő

rengéshullámoktól. Pár fokot felkapaszkodott a munkagép hágóján és a lámpájával körbevilágított: ahogy mozgatta a fényt, a porkígyók szinte életre keltek, mintha felé araszoltak volna, hogy elborítsák és lehúzzák. Egy pillanatra báboknak látta őket, hosszú, féregszerű báboknak, akik...

Akik?

Tényleg, nem is láttam bábokat idefent már egy ideje, gondolta. Lehet, hogy megéreztek valamit. Vagy egyszerűen elsöpörte őket ez az egész...

Kinyitotta a fülkét, a korábban beállított túlnyomás sziszegve engedett. Apa előrelátó volt, gondolta, odabent minden tiszta volt és csak a kijelzők fényei tükröződtek a hatalmas szélvédőtáblakon. Lefuttatta a diagnosztikát. A kenésnél jelzett pár kisebb problémát, de egyiket sem értékelte kritikusnak. Kézi vezérlésre állította, kihajtott a szürke farmudvarra, kiemelte a tolólapot az adattartárból és nekiállt, hogy eltakarítsa a megcsúszott lösztömeget az óvóhely bejárata előtt.

A fal lassabban emelkedett, mint várták. Még másnap is láthatták a Karbon csillagát, de az egyre erősebb, kellemesen langyos szél egyre több felhőt hajtott az égen. Sok hullócsillagot is láttak esténként, némelyik olyan fényes volt, hogy még napközben is látni lehetett. Laura arra tippelt, hogy a becsapódás után a törmelék egy része annyira kidobódott, hogy pályára állt a Karbon körül és most visszaesnek. Kíváncsiakunk valamit, jegyezte meg Maren szárazon, bár soha nem értette ennek a régi földi szokásnak az értelmét. Anya azt kívánta, hogy legyen minden olyan, mint régen, illetve hogy maradjanak bent az óvóhelyen. Apa viszont vissza akart költözni a házukba és Maren ezt támogatta: semmi értelme a föld alatt, a kényelmetlen és szűk raktárban nyomorogni,

semmi sem fenyegeti őket, amitől ott kellene védelmet keresniük. És a hullócsillagok? aggódott anya. Persze kiköltöztek: a farmot a poron és a törmeléken kívül meglehetősen kevés kár érte: a készleteik, a lávafarm, a termények mind érintetlenek maradtak. A termőföldek nem, bár apa próbaképpen elkezdte lesöpörni a port a növényekről, hogy aztán a szél visszahordja rá az egészset. Egyszer esett az eső is, nem sokat ért, csak minden ragacsos lett tőle. Előbb-utóbb eltűnik, morogta apa. Előbb mint mi, vagy utóbb? kérdezte Maren.

Beüzemelték a rádiót is, többet is, a fő egységet, ami a házhoz tartozott, a repülőgép régi vackát és a traktorét. Próbálták felvenni a kapcsolatot a szomszéd farmokkal, de nem kaptak választ tőlük. Fogni is csak pár zajos adást fogtak, amikből alig tudtak kivenni valamit. Az a csatorna, amit a polgári védelem megadott, teljesen süket maradt. Apa azon gondolkozott, hogy gyalog vagy az autóval el kéne menni Jozef bácsi telepére, ahova elhelyeztek pár külsős családot is, lehet, hogy bajban vannak. Végül elvetették, a polgári védelem iránymutatása szerint is a helyükön kellett maradnia mindenkinek, amennyiben ott nem fenyegette őket semmi és nem tudtak olyanokról, akiknek segítséget kell nyújtaniuk.

Pár nap múlva összezárult a fal felettük és kezdett egyre hidegebb lenni.

– Mi a gond? – kérdezte Laura.

Maren széttárta és összezárta az ujjait, behajlította és kinyújtotta őket, de az az idegesítő zsibbadás nem akart kimenni belőlük.

– A kezed? – kérdezte Laura.

– Csak az ujjaim – mondta végül Maren. Hagyta, hogy a lány mellé üljön és saját ujjait fonja a fahasogatástól sajgó büttyeire. A fűtőcsövekből kellemes meleg áradt. Legalább, gondolta Maren. Laura érintése is segített egy kicsit, legalábbis elnyomta a kellemetlen érzést egy másikkal.

– Reggel deret láttam pár helyen a kavicsfüvek tetején – jegyezte meg Laura. – Nem gondoltam volna...

– Egy darabig így lesz – mormolta Maren. – Pár hónap. Azután...

– Azután?

– Akkor is hideg, csak nem ennyire.

Általában etanollal és a szolárpanelekhez kötött hőtárolóval fűtötték a farm épületeit és a lárvafarm tartályait. Az etanol – amit meghagytak – most túl értékesnek tűnt és a szolárpaneleket is elfelejthették. A farm alatti hőközpontban biomasszával is tudtak fűteni, így Maren és apa kivonultak a legközelebbi zsurlóligetbe. A polgári védelem tanácsára korábban is halmoztak fel tüzelőt, de alábecsülték a lehűlés első szakaszát és apa nem akarta, hogy kifogyjanak. Inkább legyen több, mint kevés! Persze az lett belőle, hogy Maren dolgozott: az öreg amúgy se bírta volna már ezt a fajta munkát, de az estéket újabban a szintén bekészletezett töményeivel töltötte és majdnem délig a hatásuk alatt maradt. Anya ezen sopánkodott egy kicsit, de csak magában, vagy Laurának, Laura jobb híján továbbította Marennek.

– Mégis mi a franc egyebet csinálhatna még az öreg? – kérdezte Maren.

A széllökésekben megtépzott törzseket elektromos láncfűrészszel vágták fel, de a hasogatásra már nem akartak ilyen energiát pazarolni: maradt a jó öreg fejsze és a művészujjak leamortizálása.

Nekem is innom kellene rá, gondolta Maren.

Laura, miközben a sajtó ujjait masszírozta, közelebb hajolt a vázlatához, amin Maren az asztali lámpa fényében dolgozott. Napközben is olyan sötét volt, hogy lámpát kellett kapcsolniuk, de mikor az órák szerint beköszöntött az este és az éjszaka, a sötétség szinte nyúlóssá vált.

– Ilyen volt? – kérdezte a vázlat felé bökve az orrával. Maren még csak a főbb formákat skiccelte fel és néhány színt vitt fel, de az ujjai zsibogása folyton kizökkentette. Hiába akart visszakerülni azokba az időn kívülinek tűnő pillanatokba, ha becsukta a szemét vagy csak hagyta elhomályosulni a tekintetét, nem a magasba törő gonosz felhőt látta, hanem azokat a rohadt zsurlókuglikat és a fejsze tompán fénylő fejét, ami folyton beleszorult azokba a friss, zölden nedvedző göbökbe.

– Nem ilyen volt – mormolta. – Legszívesebben összegyűrném, de lehet, hogy soha nem tudok többet ilyen papírt venni.

– Szerintem nem rossz – mondta Laura. – Olyan mint egy... mint egy sikoltó fej.

– Hm – morogta Maren. – Ja. Csak nem ilyennek akar... Elhallgatott.

– Mi az? – kérdezte Laura.

– Nem hallottad?

– Mit?

– Ssh!

Mozdulatlanná dermedtek, levegőt se vettek. A szobájuk ablaka a farm épületekkel körbevett fő udvarára nyílt és bár szorosra zárták, sőt, a por ellen még egy ragasztószalagot is tapasztottak rá körbe, a kinti zajokat nem zárta ki. Ilyenkor, későn, a szél valamennyire enyhült, már jól ismerték a különféle szélerőhöz tartozó zúgást, ahogy örvénylett az épületek között, a tetőszerkezetekbe bújva, ahogy a távoli, tüzelőjelölt zsurlóliget susogását is közékük hozta.

Minden úgy hangzott, mint ahogy szokott, de...

És akkor újra meghallotta.

– Igen, valami... – kezdte Laura, de Maren felemelte a kezét, hogy hallgasson. A bizonytalan, köhögő hang mintha egy másik korból, egy másik világból érkezett volna. Először nem is tudta hova tenni, pedig nagyon ismerősnek tűnt azután beugrott.

– A furgon! – mondta Maren és már talpon is volt. Apát legutóbb a konyhában látta egy kis pohár és egy hosszú nyakú üveg mellett és biztos volt benne, hogy mostanra nincs olyan állapotban, hogy a furgon volánja mögött kellene ülnie. Miért akarna bármit is a furgonnal, hova akarna menni? De miközben ezek a gondolatok kergették egymást a fejében, a közlekedőbe kilépve meghallotta apa mély, piaízú dörmögését a konyhaajtó mögül. Végigfutott rajta a hideg és nem csak azért, mert a közlekedőt nem fűtötték.

Jobb híján az ezerszer elátkozott fejszét kapta fel, mielőtt kirentett volna az udvarra. A furgon épp lefulladt, egy ideje már nem is járaták át a motort és a mindent ellepő finom port sem pucolták még ki belőle. A garázs ajtaja félig nyitva állt, bent fénypázmák mozogtak.

A hideg szél Maren hajába túrt.

Ezt nem hiszem el, gondolta. Egy pillanatra megtorpant, fogalma sem volt, mit csináljon. Ezzel a rohadt fejszével még fenyegetni is nehéz! Mikor a furgon motorja újra beröffen, mégis megindult és pont akkor ért oda a garázsajtóhoz, amikor azt egy kendővel eltakart fejű alak kilökte.

– Hé! – ordított rá Maren és csak sikerült felemelni a fejszét.

Az alak is ordított valamit, majd hátraugrott. A furgon meglódult, majd alig egy méter után hatalmasat fékezett. A rohadt életbe, dübörgött Maren fejében, ez tényleg nem lehet... A kendős alak közben felugrott a platóra és a furgon hatalmas port kavarva elzúgott a sötét éjszakába. Maren a földhöz vágta a fejszét.

– Jozef farmjáról jöhettek. Oda telepítettek ki valami városiakat. Jozef bajban lehet.

Reggel lett, mire apa fel tudta fogni, mi történt az éjszaka, de akkor gondosan elzárta az összes italát egy fémszekrénybe és a kulcsot a feleségének adta. Mivel nem akarták a két nőt hátrahagyni, a szokásos zsurlóvágós–aprítás körük kimaradt és a fizikai munka, valamit az esti bekábulás ígéretének hiánya nem a legjobbat hozta ki az öregből.

Újra végigpróbálták az összes lehetséges dolgot a rádióval, de most is csak valami távoli, zajos és érdektelen adásokat fogtak.

– Szét van cseszve az egész légkör – lökte végül félre a beszélőt Maren.

– Érzem, hogy bajban van – közölte apa megnyúlt képpel.

– Jozef bácsi – egészítette ki Maren.

– Jozef – bólintott apa. – Azok a városiak... Ki tudja, mit csináltak vele. A térképeken raja volt a mi farmunk is meg ott is hallhattak rólunk... A nyavalyások. Oda kellene mennünk.

Anya aggodalmaskodva tördelte a kezét, de Maren látta az apján, hogy esze ágában sincs mozdulni. Ráhagyta volna az egészszet és a közelebbi problémákkal foglalkozott volna – miből tud összerakni valami riasztót és valami normálisabb fegyvert a fejsze helyett –, de anya persze nem bírta ki.

– Hogyan mennél oda, Maren? – kérdezte kétségbeesetten az öregebbik Marent. – Most lopták el a furgont!

– A traktorral – költözött egy kis tűz az öreg szemébe. – A traktorral. Felraknám rá a bálagyújtó adaptert, azzal a rohadt nagy bökövel, aztán próbáljanak csak velem szórakozni azok a rohadt városiak, hogy...

– Jozef bácsi tele van mindennel, az utolsó adásában mondta – jegyezte meg Maren. – Mindenkinek jut bőven, azért helyezték oda azokat az embereket. Miért akarnák elvenni, amit amúgy is jó szívvel ad nekik?

– A furgonját biztos nem adta oda.

– És hova a francba akarnának menni a furgonnal? A nagy sötét poros semmibe a biztos élelem meg szállás helyett? Hagyjuk már ezt!

– Márpedig ellopták a furgonunkat! – csattant fel apa. Jobban járnánk, ha inna, gondolta Maren. – Átgázoltak volna rajtad, ha ne ugrassz félre! Csoda, hogy nem gyújtották ránk a farmot! Csoda, hogy az asszonyokat...

– Na jó!

Maren felállt és a helyére kattintotta a hasznavehetetlen rádió beszélőjét. A többiek némán nézték, ahogy elpakolt, sóhajt egyet és elindul kifelé.

– Most mit csinálsz? – kérdezte anya. Laura is, de ő csak a tekintetével; nem szeretett beleszólni a családi vitákba, beszélgetni meg máshogy nem nagyon beszélgettek így négyesben.

– Körülnézek kint – mondta Maren. – És kitalálom, hogy mit csináljunk, ha vissza akarnának jönni. Ha valaki tudja, hol van a régi furgon túlélőkészlete, akkor segíthetne.

Az első napok döbbenete után a feszültség hamar enyhült. A furgon amúgy is csak a garázsban állt volna, nem volt hova menni, nem volt miért. Az elrablásához hasonló erőszakos cselekmények képei visszakerültek a régi földi filmekbe és

történetekbe, ahol, úgy tűnt, az ilyesmi mindennapos, míg a Karbonon soha nem hallottak hasonlóról. Ha volt is, csak részeg diákok csíntevése, amit a szüleik hamarabb lerendeztek, mint ahogy a polgári védelem kiért volna.

A szürke, nehéz felhőkbe és a ritkán felszakadozó felhőtakarón átóvatoskodó vöröses napfénybe burkolózó új Karbonon egy ideig ezek a földi dolgok közelebbinek tűntek, mint a régi Karbon unalmas, de kényelmes biztonsága. Azelőtt egy hátizsákkal és egy automata tájolóval akár egyedül, gyalog is nekivághatott bárki egy hetes útnak, hogy a folyó melletti kikötőhöz érve továbbutazhasson: a legtermészetesebb dolog volt, ha bírta a sétát, sem ember, sem állat, sem természeti jelenség nem fenyegette. Most a farmtól látótávolságra alig mertek eltávolodni, pedig a látótávolság is lecsökkent, és akkor sem egyedül és akkor sem fegyvertelenül. Maren traktorhoz való nagy anyacsavarokat hegesztett karnyi hosszú fémrudakhoz, karikát a másik végükhöz és ezekkel a rögtönzött bunkókat az övükre lógatva mászkáltak. A régi, használhatatlan repülőgép túlélőkészletéhez tartozó rakétapisztolyt is átalakította. Loran könyvei között talált egy régi földi fegyvereket bemutató képeskönyvet, annak a segítségével célzógömböt erősített a rakétapisztoly csövére és a rakétafejből kiszedte a töltet nagy részét, hogy akár közelre is lőhessenek vele anélkül, hogy a nagy fényerejű robbanás őket is megvakítaná vagy lepörkölné a hajukat. Anya persze meg volt győződve róla, hogy Maren fel fogja robbantani magát és/vagy a házat, de apa – aki továbbra sem ivott – támogatta. Két pisztolyuk volt összesen és nyolc rakétájuk, kettőt elrontott az átalakítás közben. Vékonyabb zsurlóágakkal is kísérletezett, hogy valami nyílféleséget eszkábáljon össze, de nem jutott túl a gyerekjátéknak való szinten. Ugyanez volt a gondja a hálópuskával is, amivel szitakötőket lehetett lőni: hiába

alakította át a lövedéket, hogy ne nyíljon szét, hanem egyben csapódjon be, a próbák során kiderült, hogy pusztán kézzel erősebben tud odavágni egy kődarabot, mint amit a légfegyver produkál.

Laura több sikerrel járt a riasztórendszer terén. Bizonyos időszakokban, mikor a tengeri férgek szaporodtak és a víztükör alá tapasztották a lebegő petecsomóikat, a tengeröböl csendes részét előszeretettel látogatták a vízibogarak, amik a víz felszínén terpeszkedve raboltak rá a petékre. Ezek ellen bójákat és a bóják közé vékony huzalokat feszítettek ki, gyengeáramú rendszerrel, ami távol tartotta a bogarakat és riasztott, ha nagyobb rajban próbáltak volna átjutni, átmászva az elzsibbasztott társaik testén. Kis kísérletezés és a traktor tartalék akkutelepei segítségével a farm köré is kifeszítettek egy hasonló rendszert, majd pár nap hamis riadókkal töltött nehéz éjszakái után sikerült annyira finomhangolni a beállításokat, hogy a szél és szél által hurcibált száraz növénydarabokat már helyén kezelje a rendszer.

Lassan kialakult az élet új kerékvágása. Egyszer elcsíptek egy védelmisnek tűnő adást, ami mintha azt mondta volna, hogy emberéletben kevés kár esett és mindenki maradjon a helyén, várja meg, amíg felkeresik, mennek sorban. A földeken a növények lassan haldokoltak, kisápadtak majd elbarnultak a kevés fénytől. Az egyik lárvatartály teljesen tönkrement, a bűzös, zselészerű lötyöt éjszaka engedték ki belőle, hogy reggelre elvigye a szagot a szél – nem vitte. A többi tartályt elkezdték óvatosan fűteni. Ha néha láttak egy repülő rovar, egész nap arról beszéltek: szinte minden eltűnt. Még a bábok is, Maren csak párral találkozott az etanoltartály körül, végre hasznát vette a bunkósbotjának.

Végül apa elkezdett újra inni és pár nap után Maren is leült vele egy pohárkára. Laura egyre többször emlegette a családját, hogy mi lehet velük.

Majd egyik éjszaka szólni kezdett a riasztó.

28.

Vétel, vétel

– Nálad legyen! – közölte ellentmondást nem tűrően Maren. Laura bizonytalanul meredt az ormóttan csövű rakétapisztolyra a kezében. – Lefelé tartsd! Nézed az ajtót és ha nem én lépek be rajta, odatartod és lősz!

– Odapörkölkök én nekik, a jó retkes... – dörmögte apa és megpróbált felállni a konyhaasztal mellől.

– Oda ne add neki! – szögezte le újra Maren. – Anya, zárkózzatok be! Laura, muszáj, érted!

Laura összeszorította a száját és bólintott. A halvány fényben is lehetett látni, mennyire sápadt.

– De te gyere majd be – kérte.

– Igyekszem – morogta Maren.

A kamrai ajtón keresztül ment ki, ami a főbejárattól balra nyílt, túl a ház sarkán. Tartott tőle, hogy figyelik az az ajtót. Laura rendszere két gyűrűben vette körül a farmot és a képernyőkön jól látszott, hogy a behatoló (vagy behatolók) célirányosan jönnek a farmház felé, mint a ismernék a járást az elszórt gazdasági épületek között.

Odakint az éjszaka a szokottnál is sötétebbnek tűnt. Maren összekucorodott a sarkon álló vízgyűjtő hordó takarásában és várta, hogy hozzászokjon a szeme a kinti fényviszonyokhoz. A szél egykedvű zúgása és a fülében doboló vér dübögése szinte megsüketítette. Kétségbeesetten kapaszkodott a rakétapisztoly rovátkolt markolatába, a műanyag nyirkos tapintása volt az egyetlen inger, ami eljutott hozzá, azon kívül mintha a semmibe ragadt volna.

Laura és a szülei pedig odabent figyelik azt a rohadt ajtót, gondolta. A szeme sarkában egy könnycsepp remegett, de

biztos csak a hideg szélről. Ott szemben mintha... Hiába meresztette a szemét, a lárva-farm mögötti partfal sötét tömbje ugyanolyan maradt, pedig az előbb mintha... A könnyecsepp egyre jobban idegesítette de nem merte elemelni a kezét a pisztolyról. Laura jutott eszébe és az elmúlt napok, hetek, hónapok és valami belecsavart Maren szívébe. Ő is ebben a hideg semmiben él, mióta engem választott és kihoztam ide a világ végére, kétszeresen a világ végére?

A partfal megremegett és egy ember formájú árnyék emelkedett ki belőle.

Maren elsütötte a pisztolyt.

A lövedék a partfalba csapódott, épp csak a homályosan sejlő alak mellett és a fénylobbanás egy pillanatra mindent kiélesített. Maren látta, hogy a vastag kabátot viselő, kapucnis alak megtántorodik és eldől, egy pillanatra mintha egy másik kabát is felbukkant volna mögötte, hogy fedezékbe rántsa. A riadt kiáltozás csak tompán jutott el Maren tudatáig, miközben szitkozódva kinyitotta a pisztoly még forró vetőcsövét és egy újabb rakétát tuszkolt belé, az ujjai alig akartak engedelmeskedni. Nagy nehezen a helyére kattintotta a csövet, érezte, hogy a bőréből is odacsípett egy darabot, de a fájdalom még messze járt. Újra felemelte a pisztolyt és az egyik nagykabátos alak már alig pár lépésnyire állt tőle, megtorpanva a farm udvarának közepén, kezében valami hosszúkás dolgot tartott és a fejét ide-oda forgatva kereste, honnan lőttek rájuk. Mikor Maren ráemelte a rakétapisztolyt, az alak megdermedt és ráordított:

– Hé, ne...!

A második rakéta nagy dörrenéssel kiröppent a csőből és az alak mellkasának vágódott. A behatolót hátravágta a

narancsszínű fényrobbanás és a kabátja lángra kapott, fájdalmas ordítása megrekedt a körben álló épületek között visszhangozva. Maren véresre harapta a száját, miközben egy újabb rakétát húzott elő az oldalán lógó táskából.

– Maren, te vagy az? – ordított rá valaki a sötétből.

Majdnem elejtette a rakétát. A női hang ismerősnek tűnt, de ugyanakkor embertelennek, torznak is. Ellopták a furgont, tele a vackainkkal, villant be Maren gondolatai közé, ott volt a nevem is, rohadékok, ezzel nem etettek meg... A rakéta a helyére csusszant, a cső a két gyors lövéstől már veszélyesen forrónak tűnt. Még a végén felrobban itt a kezemben ez a vacak!

– Maren, állj már le! Henna vagyok, hallod, te barom?!

A magas, valószínűtlenül karcsú alak kilépett a lárvafarm épülete mögül és kapkodó mozdulatokkal lecibálta a fejéről a vastag kapucnit, lámpával az arcába világított. Olyan volt, mint valami rég halott szörnyalak a torz árnyékokban és a izzani tetsző vörös hajával.

– A francba! – morogta Maren. A rakétapisztolyt készen tartva előlépett a fal mögül. – Hogy kerülsz ide?

– Hozzátok jöttünk! Hülye állat Maren, most lőtted le az öcsédet!

– Miért, szerinted nem akartunk ide szólni? Rádiózunk, mint a hülyék, de valami Jozef válaszolgatott csak.

– Na tessék, Jozef bácsi...

Loran magánál volt, de nem bírt megszólalni, csak némán hápogott. A szemöldökét és a haja egy részét lepörkölte a robbanás, de a vastag kabát megvédte a nagyjától és még időben eloltották a lángra kapott szövetet. Laura majdnem beléjük lőtt, mikor berontottak a házba, magukkal cipelve

Loran ernyedte testét, de aztán valahogy tisztázódtak a dolgok és anya először az aggodalomtól, majd utána az örömtől esett majdnem össze. De a védelmező ösztön erősebbnek bizonyult, Loran a saját ágyára fektették, levetkőztették és próbálták életet verni belé.

A nagy kavarodásban Maren csak később figyelt fel a harmadik alakra.

– Szia, Maren – mondta Bart.

– Ö... helló.

Bart fején egy véres seb nedvedzett, amit végül Laura látott el. Ő volt az első alak, akit Maren majdnem eltalált, egy felcsapódó kemény göröngy vágta fejbe.

– Apa, ő Bart a... – mondta Maren.

– Találkoztunk már – mondta Bart és kezét nyújtott.

– Igen, igen – bólogatott az öreg Milner. – Hát ez így most... Nem is tudom... Megkínálhatom valamivel?

– Nem rossz ötlet.

– Ő pedig Henna – folytatta Maren. – Zónavárosban dolgoztunk együtt. Laura barátja és...

Úgy tűnt, hogy Loran életben marad, sőt, egy korty pálinka után a hangja is megjött és fel tudott kelni, persze anya marasztalta volna.

Végül mindenki az étkezőasztal körül kötött ki és összerakták a részleteket.

– Valahol itt – mutatta Bart a gyűrött papírtérképen a kényszerleszállásuk helyét. – Valószínűleg a levegőben szálló por cseszte szét a motort és a diagnosztika azonnali leszállást rendelt el. Ja, ez a völgy, nagyon jellegzetes a formája.

– Karéj völgy – jegyezte meg Loran. Maren számára furcsának tűnt, hogy a mindig beszédes öccse most nagy ritkán szólalt

csak meg, akkor is röviden, fájdalmasan – talán a leégetett szájához van köze. De a szeme sarkából folyamatosan méregette. Őt is, Hennát is. Hogy megváltoztak. Talán mindenki megváltozott. Henna nagy annyira, de azért ő is és nem csak a szeme sarkában megjelent ráncok miatt. Lorant is nagyon meg kell nézni ahhoz, hogy azt a régi idétlen kölyköt lássa az ember benne. És ahogy egymás mellett ülnek...

Egyszer még Laurával is összenézett ez ügyben és látta rajta, hogy ugyanarra gondolnak. Az utolsó tippem lett volna, gondolta, hogy ezek ketten... Henna másfél fejjel magasabb, különben is. Kinél nem az, persze.

– Tájéolóval meg térképesszisztenssel jöttünk, meg Loran segített persze, de nem találtunk elsőre ide – folytatta Bart.

Maren inkább nem tett megjegyzést Loran segítségének értékére. Sohase tolta ki az orrát olyan messzire, főleg nem gyalog. Előbb jutott fel az ürbe, mint a Karéj völgyig. Csoda, hogy a nevére emlékezett.

– Három nap ebben a rohadt bakancsban – közölte Henna. – Az egyik vízhányagomat Marennek neveztem el, a rohadékot.

– Kösz – bólintott Maren. – Igazán megtisztelő.

– Csak hogy ne felejtsem el, ki miatt nyíratom ki magamat a lábamon keresztül – folytatta Henna. – Látom, a nézésed még a régi.

Maren is észrevette magát és próbálta kisimítani a vonásait. A szeme sarkából észrevette, hogy Laura jól szórakozik rajta.

– Miért miattam? – kérdezte végül Maren. – Nem Lorant hoztátok haza?

Henna Bartra nézett. Bart bólintott.

– Szerinted azért repülőt küldenek a világvége után Gondwanából két kísérvél, hogy egy kölyköt hazahozzanak?

– Gondwanából?

Maren a szüleire nézett. Apa tekintete egyre üresebbé vált, ahogy a régóta nélkülözött anyag újra elringatta. Anya a kezét tördelte és hiába ült a saját birodalmának közepén, a konyhában, végre az egész családdal és komoly vendégekkel – egyáltalán, akármilyen vendégekkel, mióta nem járt itt senki – együtt, elveszettebbnek tűnt, mint valaha.

– Szóval akkor miért? – kérdezte Maren.

– Ezért. – Bart komótosan egy erős fedelű mappába rejtett papírlapot vett elő, letörölte az asztallapot és Maren elé terítette.

– Akkor még egyszer – mondta Maren. A fejfájása immár több volt távoli ígéretnél és utálta a gyógyszereket, úgy érezte, most be kell majd rá venni valamit. Laura majd biztos ajánl egy jót, gondolta. Visszavonultak a szobájába, a dolgozóasztala mellé, ahol a becsapódást próbálta megfesteni. Henna meg is nézte a vázlatait és azt is, amit elkezdett kiszínezni, de nem mondott rájuk semmit. Jobb is, gondolta Maren. Én is tudom, hogy szánalmasak.

– Még egyszer – bólintott Bart. Látszott rajta, hogy mennyire fáradt, napok óta alig aludhatott, de a türelme ugyanúgy megmaradt.

– A bábok értelmes lények – kezdte újra Maren.

– Legalábbis most ez tűnik a legvalószínűbbnek – bólintott Bart.

– Én a magam részéről már itt elhagytam a realitás talaját, de jó, menjünk bele – sóhajtotta Maren. – Értelmes lények és gyakorlatilag azóta be vannak ránk pipulva, mióta a dédapáink leszálltak a Karbonra.

– Te is be lennél pipulva, Maren, ha valaki bejönne a házádba és azzal kezdené, hogy feltrancsírozná valamelyik

családtagodat – szólalt meg Henna. – Mert az öregek pont ezt csinálták velük.

– Most ezt hagyjuk – állította le Bart. – Maren, folytasd!

– Oké. Ki akarnak nyírni minket és mióta tudjuk, hogy ki akarnak nyírni minket, mi is ki akarjuk nyírni őket. A klasszikus sztori. Egyelőre ők állnak nyeresre, mondjuk az előnyüket tekintve az lenne furcsa, ha másképp lenne. Csak újra megjegyzem, hogy zselészelű hernyóutánzatokról beszélünk.

– Folytasd! – intett Bart.

– A gondwanaiak ipari méretben űzik az irtást, mire cserébe seperc alatt kiásnak valami járatrendszert, ami egyébként csak földradarral lehet észlelni és úgy se valami jól, de valakit ez arra a rajzra emlékeztet, amit valamikor régen és fél kontinenssel odébb rajzoltam és azóta már rég szét is rohadhatott, mert kivágtuk a francba, de mivel, gondolom mert a rajzon is báb van meg a járatot és a bábok rágták ki, Henna és Loran pont ugyanazt mondják, és erre kiküldik a kevés megmaradt repülő egyikét egy jól képzett polgári védelmessel és két úrhajóssal, hogy találjak ki valamit.

– Az egyik úrhajós az öcséd, a másik a barátod – szúrta közbe Laura.

– Ott a pont – hagyta rá Maren. – Még ha el is fogadom ezt a teljesen szürreális ízé... nevezzük úgy, forgatókönyvet, még ha el is fogadom, akkor is marad a nagy kérdés: mi a jó francot kellene nekem csinálnom?

Egy darabig nézték egymást. Henna végül felsóhajtott és hátradobta a szemébe lógó vörös tincseit:

– Mondjuk abbahagyhatnád a rinyálást, Maren, és rajzolhatnál valamit a báboknak, amitől kitörne a világbéke. Mit szólsz?

Bart átnézte és megjavította a rádiót. Kiderült, hogy az egyik jelerősítőben volt valami gond. Marenék kereshették volna akármeddig, de Bart egyből erre tippelt és igaza is lett. A rádió életre kelt és a világ nem jött közelebb, de Jozef bácsi farmjával fel tudták venni a kapcsolatot. Jól volt a családja és az oda telepített városiak is, de a fosztogatókkal ők is találkoztak, még hozzá valószínűleg Milnerék furgonjával érték el őket és üzemanyagot, tartósított élelmiszert vittek el. Az egyik várossal összeverekedtek és eltörték pár bordáját. Azóta folyamatosan őrt állnak és többet nem látták őket.

– Megáll az eszem – kommentálta Bart és pár tanácsot is adott, immár hivatalos polgári védelmi üggyé téve a dolgot.

Gondwanát vagy Zónavárost nem tudták elérni, de Bart azt is kitalálta, hogyan tudnák megnövelni az adó teljesítményét, hogy a megváltozott légköri viszonyok között is használni tudják. Szerette volna jelenteni a feletteseinek, hogy megérkeztek és megtalálták a célszemélyt, esetleg tájékozódni újabb fejleményekről. Pár adást azért tudtak fogni és azokból úgy tűnt, a helyzetet uralják a megtépázott emberi közösségek. Egyszer bejött a Gondwanai védelmi rádió is, ahol, különösebb indoklás nélkül, azt kérték, hogy a bábokat csak valóban szükséges esetben irtsák.

– Mi lehet a valóban szükséges eset? – kérdezte Maren.

Bart széttárta a karját.

Mindenki munkához látott a maga módján. Anya a kezdeti bizonytalankodás után magára talált és élvezte, hogy immár két „lánya” van, akikkel vitték a háztartást. Az idő kicsit enyhébbé fordult és könnyen be tudtak fűteni több helyiséget, bár Hennát és Lorant először ez szobába akarta elszállásolni, míg le nem tisztázták vele, hogy félreérti a helyzetet. Felmérték a használható élelmiszerkészletet és megpróbáltak változatos dolgokat kihozni abból, ami van. Apa kitisztította a

megbuggyant lárvatartályokat, újra beüzemelte őket és megpróbált új szaporulatot termelni velük. A konyhakertet is folyamatosan tisztogatta, a távolabbi földeket magukra hagyta: a porral lepett, alig pislákoló napfényben barnává váló növények haldoklását nézni sem akarta.

Loran elment Bartot kísérve a traktorral, hogy behozzák a repülőt, hátha meg lehet javítani, apa felajánlotta a régi gépük alkatrészeit is hozzá. A repülő rakterében egy műholdas rádió is volt, amit szintén üzembe akart helyezni, mert – állítólag – az *Anyahajóról* műholdakat állítanak Karbon körüli pályára, hogy segítsék a globális kommunikációt és ehhez a régi raktárból is előszedték a Földről hozott speciális adóvevőket. Valahogy mindenki talált magának tennivalót, majd újabb tennivalót, miközben a Karbon lassan, de biztosan haldoklott a poros, borús burkába zárva.

Maren pedig a rajzasztala mellett ült, a Gondwanán kinyomtatott régi skiccét nézegette és próbálta kitalálni, hogy mihez kezdjen.

A toll folyton kiesett a kezéből.

Egy bábót is akart szerezni, de most, hogy szükség lett volna rájuk, eltűntek teljesen. Emlékezett rá, hogy akkor is egy döglött bábbal szemezett, amikor ezt a régi rajzot összedobta, hogy azután Oskar kivágja az egészet a fenébe.

Úgy érezte magát, mint mikor hasztalan próbáltak kapcsolatba lépni a szomszéd farmokkal a hibás rádiójukkal.

Legszívesebben a csuklójába döfte volna a semmire sem jó tollát.

A traktor zúgását és a mögé kötött, a mélyszántó adapter szállítókeretéből rögtönzött utánfutó csörgését már jó előre hallani lehetett. Maren hallotta, hogy a nők mind kisietnek az udvarra, pedig nagy munkában voltak: újabb lárvatartályt kellett felszámolniuk, mert nem tudták olyan egyenletesen fűteni, mint kellett volna és apa gyorsdiagnózisa szerint a lárvák többségének csak pár napja volt már hátra. Inkább kiütötték az összeset egy sokkal és nekiláttak feldolgozni őket, hogy tartósítva eltegyék a kamra többi üvege mellé. Laura már hozzászokott ehhez a munkához, de Henna először a konyha közelébe sem akart menni, lárvával eddig csak fehérjepor formájában találkozott.

– Pár hét és ropogtatod a pörkölt lábaikat – közölte vele Laura.
– Tudom, miről beszélek.

Ha Henna idáig nem is jutott, de már ő is ott ült a magas munkaasztal mellett és méla undorral tépdeste ki a karmos lábakat az összegömbölyödött lárvatestekből. Nem bánta, hogy a traktor visszaérkezése kicsit kizökkentette őket.

Maren kis gondolkodás után otthagya az éppen aktuális semmire sem jó, sehova sem mutató vázlatát és követte őket. A rakétapisztoly táskáját, mint mindig, most is rutinszerűen a vállára akasztotta.

– Hogy állsz, Maren? – kérdezte Henna, mikor a fiú odalépett mellé.

– Soha sehogyanban – morogta Maren.

– Remek, titkon pont ezt reméltem.

Laura Maren vállához simult, belekarolt és a kezét kereste. Maren gyengéden megszorította a lárvapucolástól hideg, nedves kezét, de hiába bújtak egymáshoz, távolinak érezte magától a lányt, egyre távolabbinak.

A traktor végül becsörömpölt a főépület elé. A kiűzhetetlen finom port alaposan felkavarta, Maren érezte a

megszokhatatlan, utálatos ízt a szájában, még az orrával is szinte. Henna sötétet köpött oldalra. Laura köhögött egyet.

– Jól vagy? – kérdezte Maren.

– Ja, megvagyok – mondta Laura.

Rosszabbak vagyunk, mint apáék, gondolta Maren.

A repülőgép áramvonalas, beszürkült teste a szállítókerethez kötve remegett, hiába rögzítették ki hevederekkel, a karcsú, pengeszerű szárnyak szinte verdestek, alig akartak megnyugodni. A szokásos portól eltekintve épnek tűnt a szerkezet.

Bart kimászott a vezetőfülkéből és félúton leugrott a létráról.

– Micsoda remek egy járgány ez, Milner úr! – kiáltott oda vidáman apának. – Egész beleszerettem.

– Mondtam, hogy hívj Marennek – zsörtölődött apa, de végre nem csak az italtól mosolygott.

– Minden jól ment? – kérdezte aggódva anya.

– Persze, minden. Loran csinált szinten mindent.

Loran büszkén feszített odafent miközben úgy csinált, mintha nem az automatika állítaná le sorban a traktort rendszereit. Végül ő is lemászott, hóna alatt egy vászontáskával.

Maren elé lépett, miután mindenki üdvözölte.

– Ezt neked hoztam, bátyó – nyújtotta át a táskát. – Te adhatsz neki nevet. Én Buksinak hívnám, tudod, mint a régi kavicsbogarunkat, de rád bízom.

Maren nem felelt semmit. Kivette az alkarnyi méretű élő bábót a táskából és próbált nem undorodni az érintésétől.

29. Múza csókja

– Én azt hittem, hogy mindenhol eltűntek a becsapódás óta – közölte Maren.

A szobájában ültek az asztala körül, az asztalon egy üvegkádban a báb kuporgott, látszólag élettelenül. Loran korábban néha megbökdöste, mire kelletlenül gyűrűzött egy kicsit az áttetsző bőre alatti zselészövetével, erősebb bökdösésre kicsit odébb is ment, egyszer mintha megpróbált volna kimászni a függőleges üvegfalon. Végül Maren közölte Lorannal, hogy eltöri a karját, ha még egyszer a bábhoz nyúlt és azóta nem nyúlt hozzá.

– Elnevezted már? – kérdezte inkább.

– Nem – felelte Maren.

– Akkor lehet Buksi?

– Nem.

Bart kint dolgozott apával a régi repülőgépük hangárjában: azt kitolták, Bartét be a helyére és nekiláttak a két motor diagnosztikájának a polgári védelmis számítógéppel. Anya egyedül maradt a halálba sokkolt lárvákkal és miközben tovább tépkedte a lábaikat, amiket nem lehetett a testekkel együtt összefőzni és pépesíteni, a fiatalok bevonultak Maren szobájába, a fontos dologgal foglalkozni, legyen az a fontos dolog bármilyen megfoghatatlan is.

– Nem tűntek el – mondta Henna. – A leszállás után egy csomót mentünk mindenféle helyeken. Volt, ahol csak bábok voltak, minden más kihalt.

– Nem is emlékszem, mikor láttam utoljára szitakötőt – jegyezte meg Loran.

– Itt nincsenek bábok – mondta Laura, miközben a gumószerű vendégüket nézte. – Nem is hiányoztak. Épp elég volt belőlük előtte.

– Nyilván azt mondjátok erre, hogy ez se véletlen – sóhajtotta Maren. Ujjjaival idegesen dobolt az előtte heverő üres papírlapon. Barték pár csomag lapot és tollkészleteket is hoztak Gondwanáról, meg egy levelet Henna apjától, amit Maren gondosan elolvasott majd rögtön el is temetett az agya üres szócsépléseknek fenntartott fekete lyukába.

– Nyilván nem véletlen – mondta Henna.

– Túl sok minden mutat arra, hogy nem véletlen – erősítette meg Laura is. Most úgy beszélt, mint régen, mikor a szerkesztőségi üléseken a hideg tényekre kellett rámutatni a túlfűtött szerkesztőtársak egymásnak feszüléseiben. Mint amit Henna és Oskar tudott levágni. Talán nem is létezett az a világ. Maren hátán hideg borzongás futott végig.

– Tutit, hogy nem véletlen! – tromfolt rá Loran is.

– Figyelj, egyébként te mi a nyavalyát csinálsz itt? – nézett rá Maren. – Menjél anyának segíteni!

– Ugyanígy itt van a helye, mint nekünk – szólt rá rögtön Henna.

– Én is ettől tartok – hagyta rá Maren.

A báb halványan derengeni látszott a lámpa sápadt fényében, Maren direkt halványra állította, jobban szeretett félhomályban gondolkodni. Irritálta Loran jelenléte, a hülye beszólásai, az, hogy nem bír nyugton ülni, ha mást nem, az orrát vakarta, de tudta, hogy ha nem lenne itt az öccse, találna mást, ami idegesítené. Mint ahogy Laurát találta meg gyakran az elmúlt hetekben, hónapokban, mióta rájuk záródott a hideg, borús szürkesség és túl gyakran látta a hegyek fölé emelkedő, gonoszságában is vonzó felhőt, amikor becsukta a szemét.

Régen, a másik életében sokszor Laura szemét látta, ha becsukta a sajátját.

És most itt van egy az alaktalan, ormótlan, semmilyen zselédarab, amiből ezernyi széttrancsírozott már kölyökkora óta és valami köze van az egészhez, sőt, ami még nyugtalanítóbb, valami köze van őhöz is.

– Így ültél akkor is – szólalt meg Laura. Nagyon távolról jött a hangja.

– Mikor? – kérdezte Maren tompán.

– Amikor Oskarnak rajzolni kellett a bábokról valamit.

– Tényleg – mondta Henna is.

Maren végignézett a két nőn: az alacsony, sötét hajú, finom tekintetű Laurán, a magas, vörös, bármibe és bárkibe beleszálló Hennán és kínjában mosolyogni kezdett azon, hogy mennyire együtt beszélnek, szinte meg sem lehet különböztetni a véleményüket. Pedig annak idején ők is egymásnak tudtak feszülni, ha máshogy is, mint Oskarral.

– Mindig így ülök – közölte végül Maren. A báb mintha lüktetett volna, de nagyon kellett figyelni hozzá, hogy észrevegye az ember a zselészövet apró mozgását.

– Akkor is azt a döglött bábót nézted, amit befőttnek hívtunk, tudod – folytatta Henna.

– Ez nem döglött – pontosított Maren. – Ő.

– Lehet, hogy az sem volt az – mondta Henna. – Gondwanán apa mondta, hogy többször átverték őket ilyesmivel.

– Azzal poénkodtunk, hogy alkeszek a bábok – idézte fel Laura is. – Te pedig azt mondtad... valami olyasmit mondtál, hogy nem látod a lelket bennük, amit el kellene nyomniuk alkohollal.

– Lehet – vont vállat Maren. – Most se látom. Mire akartok kilyukadni?

– Lehet, hogy te voltál az első, aki a lelket kereste bennük – mondta Laura. – Lehet, hogy megéreztek.

Maren Hennára nézett, de a gúnyra mindig kész zöld szempár most komolynak tűnt Laura szavait hallgatva.

– Ez rettentő bénán hangzik – jelentette ki végül.

– Úgy tűnik, fent van pár műhold és az Anyahajón is kialakítottak egy átjátszóállomást – újságolta Bart. – Beszéltem Gondwanával. Pizk tanácsos személyesen üzeni, hogy örül neki, hogy a Milner család jól van és Maren elkezdett foglalkozni a kérdéssel.

Maren bólintott és megint csak Henna arcát fürkészte a szeme sarkából. A vörös hajú lányon nem látott semmi reakciót az apja nevének említésére.

– Mi van a repülővel? – kérdezte Loran.

– Találtunk pár alkatrészt a régi gépetek motorjában, ami jónak tűnik – mondta Bart. – A diagnosztika is felismerte őket. De valahogy meg kell oldanunk a porszűrést, a régi szűrők nem elegek.

– Gondwana mondott valami mást is? – szólalt meg Maren. Mostanában olyan ritkán szólalt meg magától, hogy mindenki felkapta a fejét a hangjára.

– Mire gondolsz? – kérdezte Bart.

– Hogy mit kellene itt csinálnunk – mondta Maren.

– Kitalálni, hogyan tudnánk újra kommunikálni a bábokkal.

– Újra? – húzta fel a szemöldökét Maren.

– Újra – erősítette meg Bart. – Egyszer már megtörtént. Te valahogy átadtad nekik a rajzodat és ők ezt visszamásolták nekünk. Ez már kommunikáció. Erre lehet építeni.

–

Mit?

– Maren – sóhajtott Bart. – Te is tudod, hogy fogalmam sincs.

Válaszolnék, ha tudnék, de nem tudok. Azt csinálom, amit tudok. Idehoztam Hennát és Lorant és a rajzodat. Meg fogom szerelni a repülőt, hogy tudjunk mozogni, ha kell. Ha a fosztogatók visszajönnek, szétrúgom a seggüket. Én ezt tudom. Te pedig a te részedet kell, hogy csináld.

– Vissza az eredeti kérdéshez – dőlt hátra Maren. Legszívesebben széttaposta volna a szobájában tartott bábót. Vagy Lorant. Vagy mindkettőt.

– Annyiszor kezdjük újra, amennyiszer kell, Maren – mondta Bart. – A bábok nélkül is nagy bajban vagyunk, gyakorlatilag az egész gazdaság összeomlott és nem tudjuk újratermelni a tartalékokat. Lehet, hogy akkor is vége a Karbon-projektnek, ha már holnaptól a bábok legnagyobb barátai leszünk. De ha mellette még tovább kell harcolnunk velük, akkor a dolog garantált. Fogalmam sincs, mit kellene csinálnod, de minél gyorsabban meg kellene tenned!

Maren csak ekkor vette észre, hogy már olyan régen bent tartja a levegőt, hogy a tüdeje már fáj tőle.

– Most már látod a lelket bennük?

Laura hangja még mindig távoli volt, de ahogy az éppen csak fűtött szobájukban egymáshoz bújtak a három takaró alatt, a bőre érintése, ujjának lassú ritmusa és hajának illata közel hozta a régi világot. Érezte a lány leheletét a fülénél és az ujját, ami a combján kereste az utat. A mozdulatokban még benne volt a bizonytalanság azok után, hogy az elmúlt napokban nem csak hogy nem kereste Laura közelségét, hanem el is húzódott tőle.

– Nem – felelte. – Talán nem is akarom.

– És bennem? – kérdezte Laura. A két szó kétfelől mart Maren mellkasába. Nem fújt a szél, de a szeme sarkán valami kelletlen nedvesség kezdett gyűlni.

– Benned? – visszhangozta Laura szavát.

– Bennem – ismételte meg Laura. Az ujjai mozdulatlaná ernyedtek Maren testén. – Bennem látod? Akarod még látni?

Maren sokáig hallgatott.

– Ne haragudj – mondta végül.

– Nem haragszom – hazudta Laura és Maren hallotta a hangján, hogy sír.

– Mi történt velünk? – kérdezte Maren.

– Nem tudom.

Maren Laura felé fordult és nagy nehezen utat talált a többretegnyi takaró labirintusában a kezével, hogy átölelje Laurát. A lány izmai először megfeszültek, majd ő is közelebb bújott és felolvadt Maren tétova szorításában. Ujjai életre keltek és rátaláltak a régi újtjukra.

– Ó, a francba – sóhajtott fel Maren utána a hátán fekve.

– Mi az? – rezzent össze Laura.

– Tényleg csinálnom kell végre valamit.

– Hogy te mekkora hülye vagy – közölte Laura és kínjában nevetni kezdett.

– Itt van! – Maren az asztalra csapta régi, gyűrött lapot.

– A hiányzó láncszem – bólintott Henna. Kicsit közelebb húzta az asztal feletti karon remegő lámpatestet, hogy jobban lássa. – Durva. Durva.

– Nekem kellett volna rájönnöm – mondta Laura. – Loran nem volt ott a szerkesztőségben, mikor ez a rajz született, mégis felismerte a földradar képén. Valahol látnia kellett.

- Azt hittem, kidobtam, pedig hazahoztam és a nagyokos meg turkált a cuccaim között. Gondolhattam volna.
- Már nem emlékszem, miért – mentegetődzött Loran.
- Lényegtelen – intette le Henna és Barta nézett. – Ez az, mi?
- Az. – Bart felemelte a két lapot egymás után. – És most, hogy megtaláltad, Maren, most mi van?
- Maren széttárta a karját.
- Nem tudom. – A terráriumban gömbölyödő bábra mutatott. Mindenféle vackot raktak be neki, mert még abban sem voltak biztosak, mit eszik, eszik-e valamit egyáltalán. A barnás avarban kis fészekszerűséget tolt maga köré, de ez lehetett a szokásos lüktetésének is az eredménye. – Talán ha ő nyilatkozna. Itt a két rajz, az enyém és az övék, vettük az adást. Semmi mást nem nyikkantak még. Vagy valami azóta Gondwanán?
- Semmi – ingatta a fejét Bart. – Kárt nem okoztak többet, de ott vannak. Régebben is mindig volt egy kis visszahúzódásuk a járatberobbantások után, bár azt már levettük, hogy nem azért, mert nem tudnának utána is rögtön visszatérni. Kértük Zónavárost meg minden elérhető adót, hogy ne bántsák a bábokat feleslegesen, de kétlem, hogy lenne valami foganatja.
- Azóta is volt nyikkanásuk – szólalt meg Laura.
- Mégpedig?
- A Milner-farm környékéről eltűntek a becsapódás óta – mondta Laura. – És azt mondtátok, máshol ugyanolyan aktívak.
- Van, ahol csak ezek aktívak – bólintott Henna.
- Ők – szúrta közbe Loran.
- Ők – hagyta rá Henna.
- És ez mit jelent? – nézett rá Maren.
- Tudják ki vagy, tudják hol vagy és meg akarnak kímélni.
- Túlgondolod – közölte Maren.

– Sőt – csatlakozott be Henna. – Azt is tudják, kik a barátaid vagy rokonaid és hogy azok merre járnak. Akkor adták ki a rajzod képét a földradar segítségével, amikor Loran és én ott voltunk Gondwanában. Tudták, hogy fog eljutni hozzád. A rohadt életbe!

Maren hitetlenkedve nézett végig rajtuk.

– Szabad asszociációs játék, mi? – kérdezte. – Mutatok egy pacát és mit láttok benne?

– Több ez annál, Maren.

– Mikor megrajzoltam már ezt a vackot! Még a becsapódás előtt. Ha annyira kommunikálni akartak volna, miért várnak ennyit?

– Másképp vannak az idővel, mint mi – hajolt közelebb a bábhoz Henna. – A kisbolygót már akkor kimozdították a pályájáról, mikor az első konténer leszállt a Karbonra. Ahhoz képest a rajzod visszaüzenése szinte azonnali reakció.

– Oké – adta meg magát Maren. – Legyen. Jön a klasszikus kérdés, ki se kell mondanom...

Senki nem mondta ki helyette.

– Az első rajzod is egyedül hoztad össze – törte meg végül a meddő csendet Bart. – Magadra hagyunk a barátoddal, kint van egy csomó dolgunk. Lányok a konyhába, mi a hangárba! Egy csomó papírt hoztunk, Maren, ne fogd vissza magad!

– Inkább fát vágnék – közölte Maren.

Nem tudott jobbat kitalálni: lemásolta a saját rajzát. Először azt, amit még Zónavárosban dobott össze, a mandalaszerű vonalaival és a bábbal középén, aminek emberi arc stilizált vonásait adta, az utóbbi hónapok fényében zavaróan apa vonásait, amikor az etanol eltompítja és elszomorítja egyszerre. Majd félretette ezeket a rajzokat és lemásolta a földradar

kétdimenzióssá konvertált képét. Majd egymás mellé tette a két másolatát és megpróbált rájönni, változott-e valami, változtattak-e valamit a bábok rajta, valami olyat, ami túlmutat a földradaros képalkotás túlélesnek nem mondható grafikai pontosságától.

Nem talált semmit.

Félretolta a lapokat és a hideg asztallapra hajtotta a fejét. Becsukta a szemét. A feje búbja szinte a terrárium üvegfalához ért és szinte hallotta azt a lassú ütemű zizegést, amivel a báb zselészövetén néha lassan végigfutott egy kis gyűrűzés. Vagy csak képzelte. Már semmin sem csodálkozott volna. Egyik álmában a báb átalakult egy nagy, halott színű szájja és beszélni kezdett hozzá, de hiába próbált később visszaemlékezni a szavaira, nem jutott eszébe belőlük semmi. El sem mondta senkinek az álmát, nehogy rácuppanjanak és kitalálják, hogy a bábok telepatikusan akarnak vele kapcsolatban lépni vagy valami hasonló baromságot.

Végül kellenetlenül kinyitotta a szemét, nyújtózkodott egy kicsit, hogy magához térjen, majd üres lapot vett maga elé, gondosan lemásolta az eredeti keretet, amit bábjáratok jellemző íveiből és az etanolmolekula rajzából építkezve alakított ki, Oskar szerint szédítő kavargást formázva. A forma közepét, az emberi vonásokkal rendelkező bábét üresen hagyta. Sokáig meredt erre az üres foltra, majd egy hirtelen ötlettől vezetve egy emberi embriót rajzolt oda, aminek az erei kifutottak a testéből és a járatrendszerbe olvadtak. Az embrió szinte olyan volt, mint egy báb, szándékosan olyan, hátha...

De amikor elkészült, üresnek, erőltetettnek és ötlettelennek látta. Legszívesebben összetépte volna, de Bart szigorúan megtiltotta, hogy bármi ilyet tegyen, a védelmis tiszt szerint bármelyik vonás, vonal, akármilyen fontos lehet, hiszen fogalmuk sincs, mit keresnek. Inkább csak félretolta. Már fáj a feje, a

keze, a háta, a szeme szárazon lüktetett és egyszerre volt szomjas és feszült a hólyagja. De nem volt kedve kimenni, mert rögtön nekiesnek azzal, hogy mit alkotott, mit hozott össze, miért, miért nem és valami, akármilyen, ó hogy az a...

A soron következő üres papírra pár dühös vonalat firkált, szinte feltépte a lapot a toll kemény fémhegyével és a tus olyan nyomokat hagyott a felsértett vastag papíron, mintha vérezne. Majd lecsapta a tollat, Bartra és felmenőire gondolva élvezettel összegyúrta és a báb terráriumának vágta a hasznavehetetlen szemetet.

Ahogy kiment a szobájából a mellékhelyiség felé törve, Laura aggódva nézett ki a közlekedőre.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Ja, harmonikus – morogta Maren és becsapta maga mögött az ajtót.

Nem tudta rávenni magát, hogy visszamenjen a szobájába. Sokáig csak ült a vécén és az ajtó préselt zsurlótáblájában futó ereket nézte, utakat, elágazásokat képzelve beléjük, csillagtúrákat szervezve a sötétbarna göcsörtből kiindulva, ami pont szemmagasságban volt így vele. Végül anya dörömbölt rá:

– Jól vagy, kisfiam?

Kisfiam, az ember esze megáll!

– Ja, jól. Használjátok a másik vécét!

– Csak aggódtunk, hogy...

– Mondom, hogy jól vagyok!

Muszáj volt kimenekülnie a házból. Megvárta, amíg a konyhában felnevetnek valamin – még anya is nevetett, pedig szinte soha nem szokott, talán Henna hozta ki belőle – és csendben kiosont a kamra felőli ajtón.

Odakint világosabb volt, mint amire számított, vagy csak a szobájában kuksolva szokott hozzá túlságosan a félhomályhoz. A szürke égen alacsonyan lógtak a felhők, de a Karbon csillagát legalább sejteni lehetett a szélesen szétterülő vörös folt közepe táján. Bart és Loran a két szétszedett repülőgép között fúrtak valamit, apa az automata lárvatank csövezését tisztogatta. Szinte idilli a kép, gondolta Maren. Harmonikus.

Felfigyeltek rá, de több diszkréció szorult beléjük, mint a nőkbe, és egy intéssel letudták a kötelező kört. Maren zsebre vágta a kezét és elindult a régi ösvényén, amit követve gyerekkora óta kiment a dombok és a dombokat befedő szántóföldek között megbúvó zsurlóligetek felé. Az ösvényén már évtizedek óta nem is próbálkozott nőni a kavicsfű, de most a port és a két oldalt kifeküdt, barnássá fonnyadt fűcsomók miatt alig látszott a vonala. De akár becsukott szemmel is követni tudta volna a régi, belé ivódott mozdulatokat ismételve. Majdnem ezekkel a régi mozdulatokkal rúgta odébb szórakozottan azt a bábót is, ami az útjába került.

Már lendítette a lábát, hogy egy pontos találattal elküldje valahova a fenébe, mikor kapcsolt. A mozdulat félbemaradt és jó pár szívdobbanásnyi ideig csak állt ott fél lábon és a portól barnásszürkévé vált lényt nézte.

Azután észrevette mögött pár lépéssel a következőt.

Ahogy felemelte a szemét, úgy vette észre az újabb és újabb példányokat. Remegni kezdett a lába, ahogy követte őket. Sokuk mellett még látszott a friss túsás, ahol feljöttek a földből, mások nyomot hagytak a porban. Mintha valami ívet formáltak volna.

Az első domb háta mögött látszott a farmházuk teteje, még Loran szobájának tetőablaka is, amit persze nem mosott le a portól, hiába perelt vele reggel is anya. Úgyis belepi újra, fölösleges. Anyának nem.

Maren attól tartott, hogy ha visszamegy szólni, eltűnnek a bábok, mire mindenki ideér. Azt fogják hinni, begolyóztam, gondolta. A következő báb mellé leguggolt és óvatosan megérintette. A szokásos hűvös, ruganyos tapintás. Mindenki azt hiszi, hogy nyálkásak, pedig nem azok. Ahhoz amúgy is gyorsabb anyagcsere kellene. Nem mintha annyit tudnának az anyagcseréjükéről.

Felállt és teli torokból üvölni kezdett a farm felé, hogy azonnal jöjjön ide valaki.

Bart bukkant fel először, kezében a polgári védelmis bénítópisztolyával. Loran egy akkora csavarkulcsot lóbált, mint az alkarja és úgy tűnt, mint aki már futás közben összepiszkította magát az ijedtségtől. Henna a hosszú lábaival csak kicsit maradt le tőle, pedig biztos később indult, a rakétapisztoly táskáját lóbálta maga mellett.

Mikor látták, hogy Maren teljesen egyedül van, megtorpantak.

– Mi a gond? – kérdezte Bart.

Maren a bábokra mutatott.

– Ó.

– Rá ne lépj! – szólt oda Henna Loranra.

– Dehogy lépek – méltatlankodott Loran.

– Most jöttek elő? – fordult körbe Bart, miközben eltette a pisztolyát.

– Gondolom.

– Csináltál valamit előtte?

Ja, összegyűrtem végre egy lapot és a benti báb pofájába vágtam. Ha van pofája egyáltalán.

– Ültem a retyón.

Henna kínjában felnevetett.

– Lehet, hogy erre az alkotásodra vártak, Maren...

Bart tekintetét látva azonban elhallgatott. Laura anyát kísérve csak ekkor ért oda, nekik is gyorsan szóltak, hogy nézzenek a lábuk elé.

– Szóval csak itt állnak – mondta Bart. – Nem látunk be a föld alá, lehet, hogy ott... Ki kell hozni a traktort, hogy a földradarral...

– Nem biztos – mondta Maren. – Nagyjából egyenlő távolságra állnak egymástól... Mintha egy ívet formálnának. Csak innen nem látom, kiad-e valamit.

– Felmászok arra a zsurlófára! – ajánlkozott Loran és már ment is. Némán figyelték, hogy izmait megfeszítve kéregbütyökről–kéregbütyökre küzdi fel magát egészen addig, ahol az egyre vékonyodó törzs már veszélyesen kezd meghajolni alatta.

– Mit látsz? – kérdezte Bart.

– Hát így... állnak szépen sorban. Mint valami út... Meg van arra egy másik sor... Kicsit odébb...

Henna megindult a jelzett irányba.

– Ja, itt is vannak.

– Mit látsz bennük?

– Hát... nagyon semmit.

– Megfelelő ember a megfelelő helyre – morogta Maren.

– Vigyél fel egy gépet és fényképezd le – javasolta Bart.

– Semmit sem fogunk látni a bábokból – jegyezte meg Laura.

Apa csak ekkorra bicegett ki a dombra. Megállt, csípőre tette a kezét, az alkohol több lépésnyi távolságból érződött rajta, már egy ideje nem tartotta vissza a vendégek jelenléte sem a napközbeni ivástól.

– Miért nem külditek fel a vetődrónt? – kérdezte rekedten. – He? Khm!

A vetődrón képei sem mondtak nekik semmit, ide–oda tartó, egymást metsző kusza vonalak, pár mintha a másik torz tükörképe lett volna. Végül Marenben gyanú támadt,

visszatrappolt a szobájába és a sarokból előszedte az összegyűrt papírját. Bart lenyelte, amit mondani akart, amikor Maren kihajtotta a galacsint, amin az erősen rányomott tus megfestette a gyűrésben rákerült lapfelületet is. Kicsit forgatták és végül egymás mellett volt a két kép: a bábok nem csak Maren dühös vonalait másolták le, hanem még azt is, ahol a kifolyt tus összekente a kihajtott lapot.

– Tudták, milyen lesz kihajtva – állapította meg Henna. – Nagyon durva.

– Azt hiszem, megvan, amit kerestünk – állapította meg Bart. A mindig erős, határozott hangja remegett a megindultságtól. – Szóba álltak velünk.

30.

És tovább

– Próbáld most már rövidre zágni!

Bart alig hallhatóan szólt oda Marennek, miközben a kiszerelt hátsó ülések helyére pakolt etanolos kannákat leszorító zsinórokat vették jó szorosra.

– Én húzom el? – morgott vissza Maren.

Bart nem felelt. Loran már nyújtotta neki a sok kísérletezés után használhatónak bizonyult házilag eszkábált szűrők zsákját. Mikor Maren is kibújt a repülőgép keskeny törzséből, Hennával találta szembe magát. A zöld szempár úgy nézett rá, mintha át akarná döfni.

– Mi az? – kérdezte Maren.

– Ott kellene lennem, hogy vigyázzak rád – közölte a vörös hajú lány.

– Ha-ha – mondta Maren.

– Azt hiszed, viccelek, mi? – Henna megcsóválta a fejét. – A sima Zónavárosban is el voltál veszve, most meg még durvább.

– Inkább Loranra vigyázz – dobta vissza az aggódást Maren. – Vagy Lorannal?

– Továbbra sincs szükségünk közös szobára – tisztázta le Henna. – Miért, mondott valamit?

Maren vállat vont és megragadta a degeszre tömött hátizsákját is. A szél általában Zónaváros irányából fújt újabban, tele a finom porral, amitől lassan mindenki kehes lett és teletömte a motorok légszűrőit is. Bart nagyjából kiszámolta, hogy milyen gyakran kell leszállniuk, hogy új szűrőt tegyenek be, és hogy ezek a kényszerű megállók meg a szembeszél mennyi üzemanyagot zabál fel feleslegesen: a gép tartályai mellé tele

kellett pakolniuk a kabin hátulját és etanollal, az pedig, hogy valakit még magukkal vigyenek, szóba sem került.

Maren számára az sem került volna szóba, hogy ő elmenjen, főleg, hogy a bábokon kívül Laurával is sikerült végre – újra – megtalálniuk egymást és rájött arra, hogy az összes közhely meg nyál ellenére tényleg a család az, ahol az ember helye a világon van. De Gondwana, akikkel Bart naponta kapcsolatba lépett a gyenge, de működő műholdas rendszerrel, ragaszkodott hozzá, hogy Maren jusson el Zónavárosba. A déli nagyvárosból is útnak indult egy kisebb küldöttég Henna apjának vezetésével, hogy az általános gazdasági összeomlás mellett valahogy a bábok kérdését is rendezni tudják. Úgy tűnt, a zónavárosi vezetés, a némileg homályosnak tűnő hatalmi viszonyokkal, nem is reagál a gondwanai felvetésekre ezzel kapcsolatban.

Maren persze nagy ívben tett volna a városiak kínjaira, még arra a viccesnek szánt, de komolynak tűnő megoldásra is, hogy Bart erővel viszi magával, de a családi tanács, kiegészülve Henna keresetlen megjegyzéseivel, végül meggyőzte. Laura vitte be az utolsó érvet: közölte, hogy gyereket akar Marentől, sokat, és szeretné olyan világba szülni és felnevelni őket, ami kissé hunyorítva akár már élhetőnek is tűnik.

Nem, nem volt terhes. Anya szerint talán – bárcsak? –, Henna szerint egy frászt, Laura annyira nem hülye.

Reggel szinte szélcsend támadt és Bart előrehozta az indulást, hogy kihasználhassák a váratlan lehetőséget. A pakolás és a búcsúzás elhúzódott; Marennek olyan érzése támadt, mintha azt gondolnák, soha nem tér vissza.

Bart végül bekötötte magát és beindította a motort. Ahogy a légsavart forogni kezdett és ezüstös tányérrá vált a gép orra előtt, mindenki távolabb lépett, Maren pedig még egyszer elköszönt mindenkitől.

- Neked kell vigyáznod a farmra – mondta komolyan Lorannak. – Megoldod, ugye?
- Bízd ide, bátyó – vigyorgott Loran, majd Maren fél pillanatnyi figyelmetlenségét kihasználva gyorsan megölelte, jó erősen. Maren alig bírt kiszabadulni.
- Csapj oda nekik – mondta Henna, és ő is megölelte. Maren érezte a lány mellét, ahogy szinte a nyakába préseli, a fene a magas termetébe. Oldalra nézve Laura tekintetével akadt össze az öv és látta, hogy a menyasszonya jól szórakozik a dolgon. Henna végre elengedte. – A faragókésed viszed, remélem?
- Laurát már ő ölelte meg és egy kis esetlenkedés után szájon csókolta, most először így mindenki előtt. Loran hangosan füttyült egyet, mire Henna tarkón csapta.
- Anya persze sírt. Mikor apa megölelte, Maren észrevette, hogy ő is. Pedig most nem is érződött rajta az, hogy ivott volna.
- A végén már majdnem Maren is sírt.
- Húzzunk már el innen – mondta Bartnak, mikor végre becsukta maga mellett a könnyű, ível ajtót.
- Ez a beszéd – bólintott Bart. Intett a kint sorakozó gyászos képű társaságnak és előre nyomta a gázkart.

A farm elmaradt mögöttük és hamarosan abba a borús, szürkés homályba veszett, ami a Karbon új valóságává vált és még egy darabig az is marad. Bart szótlanul meredt előre, néha igazítva valamit a gép útján.

- Larna Gondwanán van – szólalt meg végül.
- Maren nem tudta, mit mondjon erre, mondania kell-e valamit?
- Szóval én is szívesebben mennék máshova Zónaváros helyett – folytatta.

– Ühöm – mormolta Maren, majd felfigyelt valamire odalent. Épp az Északi-völgyet a farm körüli szántóföldektől elválasztó hegygerinc fölött repültek.

– Ezt nem hiszem el – szakadt ki belőle és lefelé mutatott.

– Mi az? – hajolt közelebb a szélvédőhöz Bart. – Ez az, aminek látszik?

– Apám régi traktorja.

A hatalmas gép, amit a föld nyelt el annak idején, ott állt, ahol utoljára látták, mikor Marent félútról hazarendelték és Lorannal együtt mentették ki a vérző fejű apjukat a föld alatti járatba beszakadt szerkezet vezetőfülkéjéből, miközben körülöttük ott nyüzsögtek a bábok. Most pedig...

Bart lenyomta a gép orrát és egy nagy ívű lusta kört írtak le a traktor fölött. Az Északi-völgy teljesen elvadult, benőtte a kavicsfű, a becsapódás előtt embermagasságú lehetett, de most fonnyadozva feküdtek egymáson a recés felületű, megbarnult, portól szeszinű szárazak. A traktor sem nézett ki jobban, de a porréteg alatt akármilyen állapotban is lehetett. Azt fentről is ki lehetett venni, hogy a fülke ajtaja be van csukva, ahogy kell.

– Ezt kerestük annak idején? – kérdezte Bart.

– Ezt – felelte Maren. – Leszállunk?

– Nem. – Bart készített róla egy felvételt, majd gázt adott és feljebb emelte a gépet. A traktor és az egész völgy hamarosan elmaradt mögöttük. – Felesleges.

Maren bólintott.

– Nem mondtam el mindent nálatok – közölte Bart.

Egy lapos, fonnyadt fűvel borított mezőn álltak és a légszűrőt cserélték. Amit kiszedtek, már fekete volt, mint a szén, amit itt a Karbonon csak a Földről ismertek.

- Mit nem mondtál el? – kérdezte Maren. Volt valami Bart hangjában, amitől kellemetlen szorítást érzett a mellkasában.
- Zónavárost – mondta Bart. Az egyik csavar nem akart beakadni a menetbe, káromkodott vele egy sort. Maren biztos volt benne, hogy nem csak a csökönyös fémdarabnak szánja a szitkokat. – Gondwanának van pár forrása bent a városban, így jobban képből vagyunk, mintha csak a hivatalos verziót ismernénk, amit be akartak adni nekünk.
- És akkor mi a helyzet? – kérdezte Maren. Nem szerette, amikor felesleges köröket kellett hallgatnia ahelyett, hogy a lényegre tértek volna.
- Úgy tűnik, teljesen szétesett a város. Az etanolos hülyeségekre pazarolták és mostanra az ellátás összeomlott, kiürültek a raktárak. Az erőművet nem tudták beüzemelni és az aggregátorok is leálltak. A többség megpróbál visszamenekülni azokra a helyekre, ahova a becsapódás előtt evakuálták őket, de nem mindenhol fogadják szívesen őket. Egyre többször nyúlnak erőszakos eszközökhöz.
- És a tanács? A polgári védelem?
- Úgy tűnik, nem tudnak hatékonyan fellépni. A korábbi tanács fel is oszlatta magát, de hivatalosan nem tehetne volna meg, mert nem volt határozatképes. Két másik csoport is kinevezte magát tanácsnak, az egyiket régi barátunk vezeti.
- Oskar.
- Oskar. Ő a normálisabb, Gondwana is vele akar együttműködni. Valamit csinálni kell és Oskarnak legalább van valami elképzelése, meg az ő fejadagrendszere ad egy minimális ellátást. A baj csak az, hogy a bábok elleni háborút gondolja annak a zászlónak, ami alá mindenkit fel tud sorakoztatni.
- Zászlónak?

– Ez egy régi kifejezés. Az ügy, ami összefog. Na, ez kész, még egy szakaszt le tudunk nyomni ma.

Ahogy bekötötte magát az ülésbe és a felettük gomolygó szürkességbe nézett, Marenben minden korábbinál erősebben támadt fel az érzés, hogy forduljanak meg és menjenek haza. Szinte már látta magát, ahogy leüti Bartot, kilöki a gépből, majd minden irtózása és bénasága ellenére megragadja a gép kormányát és felszáll vele, a Milner–farm felé fordítva a tömpe orrát. Oskar, Zónaváros, az egymásnak feszülő bandák és az összes baromság elképzelhetetlenül távolinak és idegennek tűnt és a régi érzés, hogy mit keres ő ebben és mi a fészkes fenét kellene csinálnia, újra elővette.

– Jól vagy? – kérdezte Bart.

Látszott rajta, hogy belelát Maren gondolataiba.

– Nem – felelte neki.

– Hát én se – vallotta be Bart. – Legszívesebben kihánynék ide a gép mellé. Lehet, hogy meg is teszem. Csatlakozol?

– Menj a francba – mondta Maren és egy hatalmas sóhaj után kínjában vigyorogni kezdett.

– Pont arrafelé tartunk – nyugtatta meg Bart és előrenyomta a gázkart.

A Karbon szürke ege újra körülölelte őket.

Csolnok, 2019.05.12.